

MAIK JENSEN

OLYMPIAS HÆVN

E-bog • Nangfa

Olympias Hævn

© 2012 Maik Jensen og Forlaget Nangfa

Foto til forside: Maik Jensen

www.maikjensen.dk

ISBN 978-87-92947-00-0

Af samme forfatter:

I Garudas Kløer (roman 2010)

Billedet på forsiden forestiller den hinduistiske gud Ganesha. Selvom den thailandske befolkning vedkender sig til buddhismen, er Ganesha ganske populær blandt barpiger i Pattaya. Sandsynligvis fordi han er gud for lykke og (økonomisk) fremgang.

1

Endelig oprandt den store dag, nu varer det ikke lang tid før, vi befinder os i paradiset. Simon Hall var sikker på, at de fleste øvrige tilstedeværende i køen besad den følelse. Efter al for lang tids venten var det langt om længe blevet tid til at tage af sted til nirvana. Pladder. Ganske vist var dagen oprandt, men der var ikke noget som helst stort ved den, og han ville da slet ikke benytte ordet 'endelig' om den. Egentlig ville han helst have undværet den. I et stykke tid havde han vidst, at dagen i dag ville komme, men han havde ikke på nogen måde set frem til den. Denne og de følgende – sandsynligvis alt for mange – dage var blot nogle, der skulle overstås.

Simon var netop ankommet til Københavns Lufthavn – eller Kastrup Lufthavn, som de sandsynligvis ville betegne den her på Amager. Han stod i kø. Den første kø af flere. Han stod i kø ved check-in skranken. Helst ville han have opholdt sig hjemme i sin lejlighed – eventuelt siddende i lænestolen med en god bog foran sig. At sidde foran computeren og arbejdet havde også været helt i orden. Bare han havde været fri for at opholde sig her. Og det var ikke fordi, han led af flyskræk. Slet ikke noget i den retning. Han hadede blot at rejse. Så var det egentlig ligegyldigt om det var med fly, skib eller sågar på rulleskøjter.

I efterhånden en fire måneders tid havde Simon arbejdet på en biografi om billedkunstneren Eddie Nielsen. Alt i alt havde han afsat ni – måske ti – måneder til projektet, som skulle blive til et digert bogværk. Hidtil havde det primært været forstudier og andet research, selve skriveriet måtte vente, til han havde styr på i al fald alle hovedtrækkene i kunstnerens liv. Nu var Simon imidlertid kommet til den del af researcharbejdet, han havde mindst lyst til. Det kunne ikke længere udskydes, og det kunne ikke undgås, hvis han ville udføre et ordentligt stykke arbejde. I perioder af sit liv havde Eddie opholdt sig i Thailand, disse tidsrum havde det ikke været muligt at finde ret mange efterretninger om her i Danmark. Dermed var der ingen vej udenom, Simon var nødt til at rejse til dette forbandede asiatiske land og selv grave informationer frem om Eddies gøren og laden der.

For Simon var det helt ufatteligt, at nogle mennesker kunne nyde at rejse i udlandet. De trygge og vante omgivelser i gode gamle Danmark var meget bedre. Udlængsel var et fremmedord, som slet ikke fandtes i hans ordbog. Spænding og oplevelser var noget man kunne få ved at læse en bog eller se en film. Det var nok for ham. Hvis han endelig var tvunget til at tage til udlandet, ville han foretrække en sviptur til Sverige. Af sted om morgenen og være hjemme igen inden aften. Ikke noget med at forlade Skandinavien. Og da slet ikke tage helt til Thailand. Det var jo næsten det samme som at rejse til en anden planet – i et fremmed solsystem.

Og Simon vidste, hvad han talte om, når han sagde, at Thailand ikke var et sted for ham. Han havde allerede én gang tidligere i sit liv besøgt landet. Dengang havde han nærmest været

tvunget til det. Der havde været tale om 14 dages charterferie til Phuket. Han havde været i selskab med den kvinde, som nu var hans ekskone. Det havde været hende, der havde forledt ham til at gøre noget, som totalt stred imod hans natur. I begyndelsen havde han sagt: ”Nej, nej og atter nej.” Men hun var blevet ved med at lokke. Uanset hvad han gjorde og sagde, blev hun bare ved. ”Så længe du ikke har prøvet det, ved du jo ikke, om det er noget for dig.” Til sidst endte det med, at han hviskede ”ja” bare for at få fred. Det skulle han aldrig have gjort, for det fortrød han. De to uger havde været noget nær de værste 14 dage i hans liv. Bagefter sværgede han på, at noget sådant ville han aldrig gøre igen. Aldrig mere ville han rejse til en oversøisk destination. Ikke et sted der lå så langt mod syd eller øst.

Varmen og solens intensitet havde været uudholdelig i dette frygtelige land. Mest af alt havde det føltes, som var hjernen blevet kogt til en fed omgang uappetitlig grød. Han havde slet ikke været i stand til at tænke klart. Ganske vist havde der været steder med aircondition, men der havde det ofte været koldt som i et køleskab. Sikke et valg! Han kunne svede som en isbjørn i en sauna, eller han kunne fryse som en skaldet mus på en regnvejrsdag i november. Havde han så i det mindste kunnet læske ganen med en kold Tuborg, havde der været lidt fornøjelse i ferien. Men nej, ordentlig øl havde det ikke været til at opdrive nogen steder. Selv almindelig Carlsberg var der ingen beværtninger, som kunne fremvise. Visse barer solgte endda kun det lokale sprøjt, som smagte af opvaskevand tilsat malt og humle. Dem havde han holdt sig fra. Han var kun kommet der, hvor man kunne købe noget hollandsk bryg. Det var i det mindste drikkeligt, selvom det ikke var lige så godt som det danske.

Der havde endda været noget, som havde smagt frygteligere end den stedlige øl. Den lokale mad. Den var stærk. Nej, den var allerhelvedes stærk. Nu vidste han, hvordan det var at være en drage. Efter hver mundfuld havde det føltes, som stod der ild ud af gabet på ham. Hvordan kunne nogen spise en sådan gang glødende lava? Selv en kande fuld vand havde ikke hjulpet. Tværtimod. Det havde blot gjort det endnu værre. Munden føltes hudløs lang tid der efter. Fra den dag af var hans kone ikke i stand til at slæbe ham på restauranter, hvor man ikke kunne spise vestligt mad. Ikke mere helvedesild til ham.

Under opholdet i Thailand havde Simon aldrig rigtig vidst, hvor han skulle gøre a sig selv. En ting var i hvert fald sikker, han skulle ikke ud og opleve naturen. Bevæger man sig rundt der, risikerede man at møde giftige slanger eller andet kryb. Ganske vist havde han aldrig været begejstret for naturen, men skulle han endelig færdes der, ville han foretrække den danske. Det farligste rovdyr, man kunne møde i Danmark, var trods alt skovflåten.

I det hele taget var det meget begrænset, hvad Simon kunne sige af gode ting om Thailand. Overfladisk set virkede befolkningen ganske vist venlig og behagelig. De lokale smilte hele tiden. Og det var netop det smil, Simon ikke brød sig om. Når folk smilte på den måde, kunne de ikke have rent mel i posen, der måtte stikke noget under. Der var noget fordækt ved thaier, dem kunne man ikke stole på.

Når Simon tænkte tilbage på den charterferie, kunne han godt se, at det var den, der signalerede starten til enden på hans ægteskab. Han havde aldrig tilgivet sin daværende kone, at hun havde lokket ham med til dette afskyelige sted. Samtidigt var hun begyndt at opfatte ham som lidt af en tørvetriller, siden han ikke kunne more sig i det, hun kaldte et tropeparadis. Efter de kom hjem, var de blot begyndt at falde mere og mere fra hinanden. Året efter resulterede det i separation med efterfølgende skilsmisse.

Og nu var Simon tvunget til igen at rejse til Thailand.

At Simon var nødt til at foretage denne rejse, måtte være Vor Herres straf. Det kunne ikke være andet. Straf for hvad? Ok, der var nok af årsager at vælge imellem. Han havde aldrig ligefrem været en engel. Hvem har egentlig det? Der fandtes større syndere end ham, og han havde aldrig været en dissideret forbryderspire. Helt ren samvittighed havde han dog ikke. Allerede som ung pølse havde han et par gange stjålet en 25-øre fra sin mors portemonnæ. At overholde forskellige skrevne og uskrevne regler som for eksempel dem i trafikken havde heller aldrig været hans stærke side. Men værst af alt var det måske, at han for længst var holdt op med at tro på den gud, som åbenbart ønskede at straffe ham.

Havde Simon på forhånd vidst, at arbejdet med en biografi om Eddie Nielsen ville medføre en rejse til Thailand – eller for den sags skyld et hvilket som helst andet fjernøstligt land – havde han sandsynligvis aldrig givet sig i kast med projektet. Det var først efter, han var kommet godt i gang med researcharbejdet, det var gået op for ham. Da var det imidlertid for sent at springe fra. I det mindste ville rejsen ikke medføre nogen økonomisk belastning. Han havde søgt forskellige fonde om støtte til både rejsen og projektet i det hele taget, hvilket havde resulteret i et langt større bidrag end han havde forestillet sig på forhånd. En fond han aldrig havde hørt om på forhånd, havde endda selv henvendt sig til ham og tilbudt at betale alle rejseudgifterne.

Så det hjalp ikke at klynke og have medlidenhed med sig selv. Det hjalp alligevel ikke. Der var ingen vej udenom. Simon var nødt til at rejse den lange vej til Asien. Hvis han ville finde frem til og give et tilbundsående billede af Eddie Nielsens kunstneriske virke, måtte han foretage rejsen. Det var Simons egen kunstneriske prestige og anseelse, som stod på spil. Han havde allerede tidligere udgivet en kunsthistorisk bog, det renommé den havde givet ham, måtte han ikke sætte over styr.

Med et blev Simon revet ud af sine tanker. Han var forreste mand i køen. Det var tid til at gå over til check-in skranken. Benene kom til live og fragtede ham det lille stykke vej.

2

I sin oprørske ungdom var Eddie Nielsen punker. Der fandtes endda et foto af ham med rød hanekam. En kort overgang var han sågar bz'er. Det var dog vist nok primært fordi, han var boligløs på det tidspunkt. I et par måneder boede han i en af bz'ernes højborge, Allotria på Nørrebro. Stenkastning var der nu ikke noget, der tydede på, han tog del i.

Som billedkunstner havde han i 1982 debuteret med en soloudstilling på Tranegården. Det var kort tid efter udstillingsstedets legendariske udstilling 'Kniven på Hovedet'. Derfor blev han i sine yngre år ofte betragtet som en af de såkaldte 'Unge Vilde'. Allerede fra starten af skilte han sig dog ud fra de andre 'Unge Vilde'. Han var ikke til simuleret ekspressionisme. Ikke noget med at male hurtigt og sjusket, han kunne lide at kælede for detaljerne.

Udstillingen på Tranegården var ligeledes en af årsagerne til, at Simon Hall var begyndt på biografien om Eddie Nielsen. Simons første bog havde nemlig omhandlet Tranegården i Gentofte som udstillingssted for kunst i perioden fra 1970 til 1985. Bogen var blevet en pæn succes, både anmelderne, publikum og kunstverdenen havde taget godt imod den. Det havde givet Simon blod på tanden og fået ham til at gå i gang med en ny bog. Oprindeligt havde han ellers haft arbejde som gymnasielærer, hvor han underviste i historie og billedkunst. Det job havde han imidlertid taget orlov fra for at hellige sig skriveriet.

De fleste af Eddies malerier var figurative. Af og til blev de betegnet som tilhørende nyrealismen. Selv kommenterede Eddie aldrig de forskellige etiketter, der blev påduttet ham. I begyndelsen havde udtryksformen virket lidt famlende, men efterhånden fandt han sit kunstneriske ståsted. Som oftest skildrede han byens rum og natteliv. I særdeleshed det farefulde, det erotiske og det groteske interesserede ham. Kunne han kombinere disse ting var det helt perfekt.

I sine yngre dage havde han nok så prætentøst kaldt sig for Eddie Art. Efterhånden som han blev ældre, var han imidlertid begyndt at opfatte det navn som værende lidt af en belastning. Det lød billigt og plat. Derfor havde han udskiftet Art med sit borgerlige efternavn, Nielsen. Signaturmæssigt havde navneændringen ikke haft nogen betydning, billederne havde han nemlig altid slet og ret signeret med navnet Eddie.

Eddies malerier havde været makabre og fyldt med et underfundigt vanvid. Samtidig indeholdt de en forførende og pirrende erotik. På et tidspunkt begyndte personerne – eller skikkelserne om man hellere ville – i hans billeder at blive mere slørede og spøgelsesagtige, nærmest gennemsigtige. Måske det var sådan, han var begyndt at opfatte menneskene omkring sig? Efter det havde stået på i en tid, valgte han i al fald at rejse udenlands.

Når malere og andre kunstnere rejste til udlandet, var det som regel til kunstmetropoler som Rom, Paris eller New York. Simon havde aldrig før hørt om europæiske billedkunstnere, som

slog sig ned i Pattaya, Thailand. Den eneste danske kulturpersonlighed, han havde kendskab til, der regelmæssigt besøgte dette sted, var Johnny Reimar – og det var vist mest for at optræde og for at støtte et lokalt børnehjem. Byen havde ikke ligefrem ry som værende et kunstmekka. Tværtimod, Pattaya var bedst kendt for sine mangfoldige barer og letlevende damer samt for de mange vesterlandske mænd, der besøgte byen netop på grund af disse barer og damer. Så vidt Simon vidste, havde byen ikke engang et kunstmuseum.

Ikke desto mindre var det Pattaya, Eddie Nielsen var flyttet til. I forvejen havde han aldrig gjort tingene ganske som alle andre, ikke noget med at indordne sig under nogen som helst gruppementalitet. Store dele af firsergenerationens kunstavantgarde var fascineret af og identificerede sig med 1920ernes dekadente og lastfulde Berlin. Det var ikke noget for Eddie, i interviews proklamerede han, at selvom han var fascineret af det dekadente og det lastfulde, så gad han ikke beskæftige sig med en eller anden fjern og for længst overstået fortid. Han var til nutiden. Derfor slog han sig ned i det han betegnede som værende vor tids svar på Sodoma og Gomorra. Og det var ikke den overvurderede tyske storby – men derimod Pattaya. Det var stedet, han kunne finde kunstnerisk inspiration.

Om Eddie virkelig havde fundet kunstnerisk inspiration i Pattaya var svært at sige. Der fandtes kun ganske få offentligt kendte værker af ham fra den periode. Var det fordi, han havde været uproduktiv, eller var der andre årsager? De fåtallige Pattayamalerier, Simon havde kendskab til, havde dog en meget høj kunstnerisk kvalitet. Skikkelserne på disse billeder var ikke længere slørede og spøgelsesagtig, de var særdeles nærværende og springfyldte med liv og intensitet.

Efter Eddie Nielsen havde levet i Thailand i nogle få år, blev der imidlertid pludselig ganske stille om hans virke. Med et var det som om, han forsvandt fra Jordens overflade. Der var ikke længere nogen, som vidste, hvor han befandt sig. I begyndelsen troede man, han ville dukke op igen, men det var efterhånden et par år siden, han forsvandt, og der var fortsat ingen, som vidste, hvor han var, eller hvad der var hændt ham. Rygter var der ganske vist nok af. Et af disse forlydender lød på, at han var røget uklar med den lokale mafia, og de derfor havde ryddet ham af vejen, hvorefter de havde brændt ham til aske, og det var derfor, hans lig ikke var blevet fundet. Et andet frasagn lød på, at han havde været på junglesafari og var blevet dræbt og ædt af en tiger eller en krokodille. Et tredje rygte lød på, at han levede skjult et eller andet sted – og i bedste velgående. Forsvindingsnummeret havde blot været udslaget af en excentrisk kunstners behov for selviscenesættelse. Om sandheden skulle findes i et af disse rygter, var Simon ikke i stand til at svare på. Muligvis skulle årsagen til forsvindingen findes et helt fjerde sted?

Hvad der til gengæld ikke var tvivl om, det var, at det var på grund af Eddies Thailandsophold, Simon nu sad lænket til et stolesæde i et passagerfly med kurs mod Sydøstasien. Han skævede til sit armbåndsur. Et stille suk undslap hans mund. Der var fortsat

mere end otte timer til landing, kun fem minutter var der gået siden sidst, han skævede til uret. Som om det ikke var frygteligt nok at opholde sig i Thailand, selv flyrejsen dertil var også en sand lidelse. I næsten elleve timer sad han lænket til et ubehageligt flysæde. Der var for lidt plads til benene, og han sad så ubekvemmeligt, at han hverken var i stand til at sove eller til at læse i en bog. De mere end ti timer følte mest af alt som ti ulyksalige år.

Simon sludrede lidt med ham, der sad på sædet ved siden af. Ikke om noget særligt. Bare for at få tiden til at gå. Siddemanden var havnearbejder fra Esbjerg. Dette var hans først rejse til Thailand. Han var helt eksalteret, han kunne næsten ikke vente, til han kom frem. Simon tænkte sit, havnearbejderen vidste ikke, hvad han gik ind til. Og dog, måske var det netop det, han gjorde? Af en eller anden mærkelig grund var der faktisk nogle, som nød at opholde sig i det thailandske varmeinferno. Selv gav Simon indtryk af, at hans rejse også var ren ferie. Han skulle ikke nyde noget af at afsløre den virkelige årsag til sin færd til Thailand. For længst havde han lært, at for nogle mennesker havde ordet kunst samme effekt, som ordne porno og homoseksualitet havde på indre missionske. Sandsynligvis tilhørte esbjergenser den kategori. Sådan kunne han i al fald godt lyde.

Igen skulede Simon ned mod sit håndled. Var uret gået i stå? Det viste, at ankomsten først ville finde sted om cirka syv timer og halvtreds minutter. Yderligere noget tid gik med at løse sudoku, men det blev han også hurtigt træt af. Den slags tal kryds og tværs var trods alt kun indholdsløs tidsfordriv.

Simon tog kufferten fra bagagebåndet. Endelig langt om længe var flyet ankommet til Bangkok, Thailands hovedstad. Den lange rejse gjorde, at han var helt udbombet. Til gengæld var luften og temperaturen helt behagelig her i lufthavnen. Måske han havde taget fejl, måske var Thailand ikke et helt så ubehageligt sted at opholde sig? Huskede han virkeligt så meget forkert? Ganske vist havde afstanden fra der, hvor han blev losset af flyet og til paskontrollen været ganske lang, men også det havde været til at udholde, da der det meste af vejen havde været rullende fortover.

Kursen blev sat mod udgangen. Uden besvær kom Simon gennem tolden. Foran ham stod et helt lille menneskemylder af thaier. Nogle råbte: "Taxi, taxi." Andre stod med et skilt påført et navn foran sig. På et af disse skilte stod der: "Simon Hall". Det blev holdt af en smilende mand af ubestemt alder. Simon gik hen til manden med skiltet. Allerede inden Simon tog hjemme fra, havde han bestilt en bil til at komme og hente sig.

Den smilende mand tog Simons kuffert og bad ham om at følge med, hvilket han gjorde. Et øjeblik senere forlod de lufthavnsterminalen og befandt sig udenfor. Det følte, som blev Simon mødt af en mur af tung luft og varme. Dette var slet ikke, som han huskede det, det var endnu værre. Hans deodorant hørte ikke hjemme på hylden med de dyre mærker, alligevel

kom den allerede her fra start af på ulønnet overarbejde. På forhånd huskede Simon godt, at der var ulideligt varmt i Thailand, alligevel kom det bag på ham, hvor hedt der rent faktisk var. Hvordan kunne nogen mennesker leve et helt liv i denne uudholdelige bageovn?

Heldigvis var der aircondition i taxien. Den var lidt vel kraftig, men det var bedre end varmen udenfor. Ned fra bakspejlet hang en buddhistisk amulet og en krans af røde og hvide blomster, nåede Simon lige at opfatte. Derefter startede bilmotoren. Simon røg tilbage i passagersædet. Endnu havde han ikke engang fået spændt sikkerhedsselen. Accelerationen var enorm, taxien ræsede af sted, som forsøgte den at indhente en rumraket. Ganske som alle de andre trafikkanter skiftede den ustandseligt vognbane i håb om derved at komme hurtigere frem. Helst ville den dog opholde sig i yderbanen. Det var sandt, det burde han have husket, det var bag et bilrat, thaier viste deres sande jeg. Der blev ikke vist nogen som helst hensyn til andre, det drejede sig ene og alene om at komme først og rappest frem. Ulykker forestillede de sig ikke, kunne ske, dem beskyttede amuletten og blomsterkransen imod.

Køreturen varede cirka halvanden time. Først på motorvej, siden på en firesporet betonvej. Forbi taxien for rismarker og palmeplantager med kokosnødder. Hist og her sås også fabrikker med rygende skorstene. Desuden containerparker, hvoraf mange af de store beholdere bar en hvid syttakket stjerne på blå baggrund. De fleste bygninger bar det thailandske flag – en bred blå stribe i midten, røde stribe øverst og nederst og hvide striber der imellem. Egentlig var bilrudens udsigt ikke specielt smuk.

3

Inden, Simon nåede frem til sit hotel i Pattaya, var det allerede sent på eftermiddagen. Ingen hurtigkørende taxi kunne ændre på det. Skumringstimen var nær sin vorden. Det var for sent til at udføre et stykke seriøst arbejde i dag. Desuden var han tung i hovedet. Den lange rejse havde drænet ham for energi. Det var imidlertid også for tidligt at gå til køjs. Han ville slet ikke være i stand til at sove. Derfor valgte han efter at have fået sig installeret samt efter en gang lettere aftensmad og et brusebad at gå ud og kigge lidt på omgivelserne.

Det havde været mørkt i et par timer, skumringstiden havde været kort og havde ligget mellem klokken 18 og 19. Men selvom solen var væk, var det fortsat ulideligt hedt. Simon havde ikke gået langt før tøjjet klistrede til kroppen, selv tøjets lommer blev fyldt med sved. Han ville aldrig blive i stand til at vende sig til denne varme. Bag ham lød et højt biiiiip. En motorcykel drønedede i høj fart tæt forbi ham. Forskrækket hoppede han til side. De små sidegader manglede fortov. Bedre blev det ikke af, at kørselsretningen var modsat af den, han var vant til. Thaier var som englændere, de kørte i den forkerte side af vejen.

Med et stoppede Simon op. Han stod foran et barkompleks. Det var det, som havde fanget hans opmærksomhed. Der var et eller andet bekendt ved komplekset, han havde set det før. For en tid glemte han alt om utålelig varme og faretruende køretøjer. Det var op til andre trafikanter at undgå ham. Sådan var det altid med Simon, når noget havde fanget hans interesse. Han gik lidt frem og tilbage, forsøgte at finde den rette vinkel. Der var den, det var her, Eddie havde stået, da han malede billedet.

Der fandtes kun tre kendte malerier i Danmark af Eddie Nielsen fra hans periode i Thailand. Simon havde fotos af alle tre, de var på hans bærbare computer, som befandt sig på hotellet. Der var ingen tvivl, det ene af malerierne forestillede det barkompleks, han stod og så på. Maleriet var af så høj kvalitet, at han mange gange havde studeret det intenst.

Simon gik over til den nærmeste bar. Det var den, der sås tydeligst på maleriet. Han satte sig på en barstol og bestilte en øl. I mangel af bedre en af de hollandske. Der var syv piger i baren, det var ikke til at afgøre, om nogen af dem var med på maleriet. Simon tog et foto frem og viste det til den nærmeste af barpigerne.

”Har du nogensinde set ham her?” spurgte han på engelsk. Det var et foto af Eddie Nielsen. Pigen studerede fotoet et øjeblik, hvorefter hun rystede på hovedet.

”Det er sandsynligvis lang tid siden, han har været her. Måske et par år?”

”Har kun været her kort tid.” Hun kaldte på en af de andre piger, som kom over til dem. ”Har været her lang tid.”

Simon viste fotoet til den nytilkomne kvinde. Også hun studerede fotoet et øjeblik, hvorefter hun nikkede og med et smil sagde: ”Lang tid siden.”

”Du husker ham? Kom han her ofte?”

”Ofte. Kæreste han, arbejde her.”

”Kæreste? Arbejder hun her endnu?” Han kiggede sig omkring.

”Nej. Hun arbejde gogo.”

”I en gogobar. Hvilken?”

Hun fortalte ham hvilken gogobar den såkaldte ’kæresten’ arbejdede i, og hvordan Simon kunne finde den.

”Hvad er hendes navn?”

”M.” Med en finger tegnede hun samtidigt bogstavet i luften.

”Hendes navn er M?” Navnet fik Simon til at tænke på en gammel film af Fritz Lang.

Barpigen nikkede.

Som tak for oplysningerne købte Simon en drink til informanten. På forhånd vidste han godt, hvordan tingene fungerede her. En af måderne pigerne tjente penge på, var ved, at de fik

procenter for de drinks, der blev købt til dem. Inden Simon var rejst hjemme fra, havde han gjort lidt research om Pattaya, han ville ikke risikere at blive taget ved røven, som havde han været en bonderøv, der kom til storbyen med firetoget – og for første gang.

Barpigen foreslog også Simon, at de skulle tilbringe natten sammen. Det takkede han imidlertid nej til med både venlighed og bestemthed i stemmen. Han havde aldrig betalt for en kvindes selskab, og det havde han ikke tænkt sig at lave om på, så var det egentligt ligegyldigt, hvorhenne i verdenen han befandt sig – om så det var et sted, hvor ingen kendte ham.

4

Da Simon vågnede næste morgen, havde han det langt bedre. Som så ofte før var den bedste medicin mod et bombet hoved en god nats søvn. Velværen varede dog kun til han kom udenfor. Til forskel fra aftenen før blev han nu ikke alene plaget af en vandvittig varme men også af en brændende sol. Den var hans sarte, hvide hud ikke skabt til. Selvom han havde husket at smøre sig ind i solcreme, bestræbte han sig derfor på at holde sig i skyggen, der hvor han bevægede sig frem.

Første punkt på dagsordenen var, at Simon gik hen til barkomplekset, han havde besøgt aftenen i forvejen. Der var mennesketomt nu, hverken kunder eller barpiger var til stede. Dem havde han nu heller ikke brug for. I stedet hev han sit kamera frem og tog nogle fotos af komplekset. Flere af billederne blev taget fra det sted, han vurderede, Eddie måtte have stået og malet.

Næste punkt på dagsordenen blev, at Simon hyrede en taxi. Han gav chaufføren en adresse. Det var adressen på en kunstsamler. Efter sigende besad han nogle hidtil ukendte malerier af Eddie Nielsen fra dennes ophold her i Pattaya. Allerede hjemme fra havde Simon kontaktet samleren med det formål at komme til at se værkerne. I første omgang var der blevet sagt nej, men efter længere tids tovtrækkeri havde samleren alligevel givet efter. Aftalen var dog påhæftet flere betingelser; besøget måtte kun vare i nøjagtigt et kvarter, der måtte ikke tages fotos af malerierne, og Simon måtte ikke tage notater imens han besøgte stedet. Man skulle næsten tro, malerierne indeholdt statshemmeligheder.

Taxien satte Simon af foran et hvidt hus med rødt tag og med en hvid mur omkring. Allerede på forhånd havde han aftalt med chaufføren, at han skulle vente. Simon gik hen til gitterporten og trykkede på det, der åbenbart var ringklokken. Et øjeblik senere kom en formelt udseende thailandsk mand til syne. Han havde kolde øjne og var iført et gråt jakkesæt. Den effektfulde fremtoning blev dog skæmmet en del af to grimme ar, han havde på den ene kind. Mest af alt så det ud som om, han havde haft ansigtet lidt for tæt på en aggressiv

huntiger, som ville beskytte sit afkom. Hvis man nogensinde havde tænkt sig at indspille en thailandsk udgave af filmen 'Scarface', ville denne mand være en oplagt kandidat til hovedrollen.

Simon meddelte sit ærinde, og den formelt udseende mand markerede, at han skulle følge med. Et øjeblik senere befandt de sig inde i huset. "Kamera," sagde den thailandske mand og pegede på et bord. Simon gjorde, som der blev beordret, hvorefter han blev udsat for en hurtig men professionel kropsvisering. Derefter blev han vist ind i et rum næsten helt uden møbler. Væggene var imidlertid fyldt med malerier. Selvom Simon aldrig havde set billederne før, kunne han straks spotte, hvem der havde kreeret dem. Et kvarter var alt for lidt til at studere malerier som disse.

På en og samme tid var malerierne fyldt med både kold distance og forførende dekadence. Ganske som førhen var det nattelivets pirrende erotik, der var lagt vægt på i skildringerne. Det var dog ikke et natteliv, som man kendte fra Danmark. Billederne var tydeligvis forfærdiget her i Pattaya. Som oftest viste de gogobarer set inde fra med letpåkledte eller nøgne thaipiger. Væk var de gennemsigtig og spøgelsesagtige skikkelser, Eddie en overgang malede, her var menneskene i allerhøjeste grad fyldt med liv, om end de var det på en sær overforfinet måde. Imens Simon betragtede disse malerier, kunne han ikke lade værre med at tænke på Paul Gauguin og de værker han malede i Polynesien i slutningen af det nittende århundrede. Der var noget primitivt og barbarisk over motiverne. Eller var det blot Simons egne fordomme, der kom til udtryk her? Vigtigt var det, at han ikke glemte sin objektivitet.

Simon kunne ikke lade være med at bemærke, at der var en kvinde, som gik igen på mange af malerierne – tilsyneladende Eddies yndlingsmodel. Hun var skøn uden at være overdrevent smuk. Egentlig var hun mere tiltrækkende end decideret køn. Hun var slank, ikke specielt høj og havde kastanjebrunt hår. Et af billederne hun sås på, var en parafrase over Edouard Manets Olympia. Eddies Olympia havde de samme inciterende øjne som Manets ditto. Det var, som så de på ham i dette øjeblik. Modellen var øjensynligt en kvinde, som solgte sin krop for ussel mammon. Alligevel var der noget stolthed i hendes kolde blik, hun følte tydeligvis ingen skam over sit hverv. Hvem var denne kvinde? Maleriet pirrede nysgerrigheden, det fik Simon til at ønske at vide det.

Om halsen havde modellen ikke som Manets Olympia blot et sort bånd men derimod en sort kæde med et gyldent smykke, som forestillede Buddha siddende i lotusstilling og en syvhovedet slange bag sig. En amulet. Dette var trods alt Thailand, landet hvor overtro og videnskab gik hånd i hånd, som var det to sider af samme sag. Hvad skulle amuletten beskytte Olympia imod?

"Tid!" lød det som langt væk fra. Det var den formelt udseende thailandske mand, som havde åbnet munden og sagt det forbandede ord.

Simon blev revet tilbage til virkeligheden. Det var, som havde han været i en anden forunderlig verden, og nu vendte tilbage til en trist og ligegyldig realitet igen. Han så på sit armbåndsur. Det kunne ikke passe, at de femten minutter allerede var gået. Men det var de. Et øjeblik overvejede han at bede om mere tid. Et blik på den thailandske mand fortalte han dog straks, at det var omsonst. Denne mand var ikke en, man diskuterede med. I stedet vandrede Simon uden protester ud af den dør, som blev holdt åben for ham.

Efter Simon var kommet udenfor bebyggelsen, kom han til at tænke på, han havde slet ikke mødt kunstsamlere. Den thailandske mand havde blot været et af dennes tjenestefolk. Kunstsamlere var dansker – udenlandsdansker. Han ville Simon ellers gerne have stille et par spørgsmål, blandt andet om malerierne. Dette måtte han sandsynligvis opgive, samleren havde ry for at være reserveret og excentrisk.

Simon satte sig ind i taxien og bad chaufføren om at køre ham til en dansk restaurant og gæstgivergård. Efter sigende havde Eddie Nielsen en overgang boet der. Hvor lang tid vidste Simon ikke, men de få spor, han havde, skulle alle prøves.

Nu når Simon alligevel befandt sig på en dansk restaurant, kunne han lige så godt få en lettere gang frokost. Måltidet var imidlertid ikke den store fornøjelse, det smagte næsten ikke af noget som helst. Til gengæld kunne han indtage det uden at få ødelagt sine smagsløg, og det var trods alt det vigtigste.

”Kender du ham her?” spurgte Simon servitricen og holdt fotoet af Eddie Nielsen frem.

Servitricen betragtede fotoet et øjeblik, hvorefter hun gjorde en bevægelse, som var en krydsning mellem et nik og en hovedrysten. Uden at sige noget til Simon gik hun hen til en døråbning, hvor hun kaldte på en eller anden. En høj, hvid mand med brede skuldre kom til syne. Mandens ansigt bar en anelse af skuffelsernes rynker. De to talte kort sammen samtidigt med, at servitricen nikkede over mod Simon.

Den bredskuldrede mand kom hen til Simon og spurgte på dansk: ”Må jeg se?” En dunst af øl kunne tydeligt lugtes, idet han åbnede munden.

Simon viste den bredskuldrede fotoet. ”Hans navn er Eddie Nielsen. Efter sigende har han en overgang boet her.”

”Skylder han også dig penge?”

”Nej, han skylder mig ikke noget. Han er billedkunstner, kunstmaler. Jeg skriver en biografi om ham, jeg er forfatter.”

”Åh ja, han var kunstner. Kunstnere kan man ikke stole på, de er så optaget af deres kunst, at de glemmer, at jordiske ting koster penge.”

”Du lyder ikke til at være begejstret for ham.”

”Nej, jeg er bestemt ikke begejstret for ham. For et par år siden havde han adresse her. I begyndelsen var der ingen problemer, men efter en tid glemte han at betale for både kost og logi. Det lykkedes ham at holde mig hen med snak. Jeg var alt for godmodig. Han påstod, han ventede på at få pengene for nogle malerier, han allerede havde solgt. Gid fanden havde ham. Jeg har også regninger at betale. En dag havde han pakket sit grej og var væk. Uden at betale.”

”Og du har ingen anelse om, hvor han rejste hen?”

”Havde jeg vidst det, ville jeg have opsøgt ham og talt et alvorsord med ham.” Den bredskuldrede pegede på sin knyttede næve, imens han sagde det. ”Alt, hvad han efterlod, var det billede, der hænger derovre.” Han pegede på en væg skråt bag Simon, allerbagerst i lokalet.

Simon drejede hovedet og kiggede i den retning, der blev peget. Ganske rigtigt, der hang et maleri. Det havde han ikke bemærket, da han kom ind i restaurationen. Ikke uden nysgerrighed rejste han sig op og gik hen og betragtede det. Han genkendte malestilen, og desuden besad det Eddies signatur. Motivet var fra en gogobar. Et af de malerier, han tidligere på dagen havde set hos kunstsamlere, forestillede den samme bar.

”Tror du det er noget værd?” spurgte den bredskuldret, som var fulgt med ham.

”Jeg er ikke vurderingsekspert. Det har naturligvis ikke samme værdi som en Picasso eller noget i den retning. Lidt er det dog værd. I løbet af nogle år vil dets værdi sandsynligvis stige, og du vil være i stand til at sælge det til en pris, der klart overstiger det beløb, Eddie skylder dig.”

Ansigtet på den bredskuldrede mand lyste helt op.

Simon tog sit kamera frem. ”Må jeg tage et par fotos af det?”

Den bredskuldrede tøvede.

”I min bog vil jeg naturligvis skrive, hvor man kan se det. Det bliver gratis reklame for gesjæften her.”

”Og du skriver noget pænt om stedet her?”

”Naturligvis.”

”Jamen, så bare klips løs.”

”Nogle af pigerne på maleriet er iført en lille overdel, hvorpå der står Lollipop,” bemærkede Simon efter at være færdig med sit fotoarbejde. ”Er Lollipop navnet på den gogobar, hvori billedet er malet?”

”Sandsynligvis. Det tror jeg.”

”Hvor ligger den?”

”Der ligger en gogobar i Walking Street ved navn Lollipop. Tror dog ikke, det er den.”

”Findes der andre gogobarer med det navn?”

”Ikke her i Pattaya. Der findes vist også en i Bangkok, tror dog heller ikke, det er den. Måske Angeles?”

”Angeles?”

”Angeles City.” Simon så tilsyneladende fortsat desorienteret ud, for den bredskuldrede fortsatte: ”Angeles City, Filippinerne. Den ligger omkring hundrede kilometer nord for Manila. Jeg har aldrig selv været der, men efter sigende har byen et natteliv, der ligner det her i Pattaya.”

”Ved du, om Eddie nogensinde har besøgt Angeles City?”

”Det påstod han. Men man ved aldrig med sådan nogle kunstnere, de er alle sammen fyldt med lort. Stol på en kunstner, og du er sikker på at blive taget ved røven. Det er lige så sikkert som, at det danske skattevæsen kun tænker på at stjæle dine penge.”

5

Aftenen var allerede gammel, inden Simon nåede frem til Walking Street. Egentlig havde det været hans intension at komme her tidligere på aftenen, men det havde vejret forhindret. En skavank ved Thailand, han tilsyneladende havde fortrængt siden sit sidste besøg, men her til aften var blevet mindet om, var regnen. Her nøjedes vandet ikke med at sive ganske roligt ned fra himlen som hjemme i gode gamle Danmark. Her væltede det derimod ned, som var det vandfald. Gaderne blev som floder, som var ved at gå over deres breder. Derfor var det umuligt at forlade hotellet, når det regnede. Han risikerede bare at drukne, eller i hvert fald blive drivvåd helt ind til skindet.

Endelig var regnen ophørt, og Simon var taget ind til Walking Street, som var en af byens centrer for natteliv. Efter sigende var der på denne tid af døgnet normalt fyldt med mennesker som på strøget i København i myldretiden. Helt sådan var det ikke i aften. Der var ikke mennesketomt, men myldretidstrafik var der ikke. Sandsynligvis var det det forudgående regnvejr, som holdt mange nysgerrige turister væk. Synet og oplevelsen af neonlys og dørpiger, som forsøgte at lokke kunder ind i de mange forlystelsesetablissemeter, undgik han dog ikke. Det samme gjaldt touts, som holdt menukort frem, imens de lokkede med: ”Pingpong shows”. Selvom Simon aldrig havde været her før, var han straks klar over, at der nok ikke ligefrem var tale om den samme slags pingpong, som Michael Maze spillede.

Simon kom til et sted, hvor der stod Lollipop. Det var en gogobar. En svag nervøsitet gnavede i maven på ham, han følte, han var på vej til at begå en synd. For selvom han ikke havde de store forventninger til, at dette var det rette sted, gik han alligevel ind.

Til trods for mavens følelse af ubehag var det ikke Simons første besøg i en gogobar. Allerede under hans ferieophold på Phuket besøgte han en. Da havde han været i selskab med sin daværende kone. Det havde været hende, der havde insisteret på, at de skulle besøge den. Nu når de besøgte Thailand, måtte de ikke gå glip af chancen for at opleve et sådant sted, havde hun hævdet. Heller ikke dengang havde Simon følt sig veltilpas i baren, han havde ikke vidst, hvor han skulle kigge hen. På grund af sin kones selskab havde han ikke kunnet få sig til at fæstne blikket på pigerne. Konen derimod havde tilsyneladende moret sig fortrinligt. Ganske vist havde hun bralret op om, at: ”Det er vel nok synd for de stakkels piger, at de skal fornede sig på denne måde.” Det havde dog ikke forhindre hende i at iagttage deres show med intens interesse. Og han havde ikke på nogen måde kunnet overbevise hende om, at de skulle gå et andet sted hen.

Lollipop var ikke en gogobar med shows, som den Simon havde oplevet på Phuket. Ikke noget med at pigerne stoppede levende guldfisk eller lignende op i skeden eller benyttede samme kønsdel til at kaste med bordtennisbolde. Her nøjedes de letpåklædte piger med at stå på et podie, hvor de vrikkede lidt til musikken til ære for de enkelte omkringsiddende mænd. Et hurtigt blik rundt i lokalet var også nok for Simon til at konstatere, at det ikke var her, Eddie havde malet sine billeder. Derfor forlod han stedet igen allerede efter en hurtig fadøl. Herefter gik Simon tilbage af Walking Street, i den retning han var kommet fra. Han ledte efter den smøge, eller det stræde om man hellere ville, som gik under betegnelsen Soi 15. Den var ikke svær at finde. I centrum af et rundt blå skilt stod tallet 15. Foran Soi 15 stod der desuden adskillige dørpiger. Af begge køn. De gjorde opmærksom på, her fandtes adskillige gogobarer, som de mente, man burde aflægge en visit.

Smøgen var ganske smal. At der stod boder med ildelugtende madvarer på begge sider af den, gjorde det ikke bedre. Thai føde. Der blev solgt til mange af pigerne, som arbejdede i barerne. Alligevel lykkedes det Simon at bane sig vej op af smøgen. De første barer ignorerede han. Efter han var kommet forbi en blå facade med påskriften ’Club Mistys’, var han næsten fremme. Et øjeblik senere befandt han sig ud for indgangen til den gogobar, han ledte efter. Han gik indenfor. Det var i al fald hans intention. Samtidigt med at han var på vej ind, var en anden mand imidlertid på vej ud. Dennes volumen havde et sådant omfang, at der ikke var plads til nogen andre i dørråbningen. Samtidigt var manden iført en overdimensioneret T-shirt med påskriften: ’I’ve beaten Anorexia’. En påstand man ikke kunne være uenig i. De badevægte man købte i supermarkeder, ville ikke kunne afsløre hans sande vægt, så store tal viste deres skala ikke.

Simon trådte et par skridt tilbage og lod den velpolstrede mand komme forbi. Man kunne foranlediges til at tro, efter den store mand havde forladt gogobaren, ville der være masserer af plads der inde. Det var der imidlertid ikke. Da Simon endelig kom ind, viste det sig, at stedet her var mere velbesøgt, end baren han kom fra. Det lykkedes ham dog med bistand fra en hjælpsom servitrice at finde en tom siddeplads.

Det var her, Simon havde fået at vide, Eddie Nielsens kæreste – eller ret og sagt ekskæreste – arbejde. Øjnene spejdede diskret rundt i gogobaren. På et podie midt i lokalet dansede adskillige mere eller mindre afklædte kvinder – specielt mere. Desuden var der en del piger, som sad ved siden af nogle af stedets mandlige kunder, foruden der var piger, som cirkulerede rundt. Hvilket af alle disse pigebørn var det mon, han ledte efter? Ganske vist kendte han hendes navn, og kunne spørge efter hende, men han vidste også, at mange piger som disse skiftede navn hyppigere, end de anskaffede sig nye klæder. Måske var det alligevel ikke helt så let at finde hende, som han havde forestillet sig, inden han kom her?

Og dog! En af pigerne på dansepodiet fangede Simons opmærksomhed. Hun var ikke ret høj og havde kastanjebrunt hår. Beklædningsmæssigt var hun kun iført et par hvide miniminibikinitrusser med rød kant og påført et sort nummerskilt med tallet 51. Det var nu ikke på grund af den sparsomme klædedragt, han lagde mærke til hende. Nej, han havde set hende før. Ikke i virkeligheden. Hun havde optrådt på nogle af Eddies malerier. Selvom hun så lidt ældre ud nu, og håret også var blevet længere, var Simon ikke i tvivl. Det var hende, der havde været model til Eddies Olympia.

Skjules kunne det ganske vist ikke, et par ekstra kilo havde sat sig omkring maven på Eddies tidligere model. Det forhindrede hende dog ikke i fortsat at være en ganske tiltrækkende pige – med graciøse kindben. Dertil kom, at hun forstod at bevæge sig til musikken på en yndefuld, erotisk måde.

I det samme fik Simon serveret den fadøl, han havde bestilt.

”Nummer 51,” spurgte Simon servitricen. ”Hvad er hendes navn? Er det M?”

Servitricen smilte og nikkede. ”Ja, det er M. Meget sød pige. Meget sexet. God i sengen. Skal jeg bede hende om at komme her over bagefter?”

Simon nikkede. Til gengæld skjulte barens kunstige lys hans rødmen. ”Ja, tak.”

Servitricen gik hen til dansepodiet, hvor hun sagde noget til nummer 51. Bagefter kiggede M ned på Simon og smilte. Kuldegysninger gik gennem Simons krop. Og det var ikke på grund af smilet, heller ikke på grund af barens aircondition. Det var øjnene, det var hendes faste blik. Der var noget med måden, hun så på ham. Hun havde de samme øjne, det samme blik, som syntes på Eddies maleri af Olympia. Hun var Olympia.

Da Edouard Manets Olympia blev kendt i 1860ernes Frankrig, havde maleriet vakt forargelse – næsten skandale. Og det var først og fremmest på grund af det blik, Olympia sendte

betragteren. Der var jo tydeligvis tale om en prostitueret eller i al fald en kurtisane. Alligevel lå hun der og så på en med fasthed i blikket. Der var en kølig stolthed og vemod i det blik. Tilsyneladende følte hun slet ingen skam over sit hverv. Det var lidt det samme, der gjorde sig gældende med den pige, Simon så oppe på dansepodiet i dette øjeblik. Hun følte heller ingen skam over at befinde sig, hvor hun opholdt sig. Fyldt med indre stolthed. Hun var Olympia, hun var guddommelig.

Simon kneb sig selv i armen. Det var en værre gang pjat, han lige havde siddet og tænkt. Hvordan kunne han betegne en kvinde som hende som værende guddommelig? Hun var gogodanser. Piger som hende solgte deres krop for ussel mammon. Hun var en luder – intet andet.

Lidt efter var der udskiftning af piger på dansepodiet, og M satte straks kursen hen imod Simon. Inden hun satte sig iførte hun sig en pink overdel, der var så tynd, at man tydeligt kunne se brystvorterne gennem den. Hun fik en drik, og Simon tog fotoet af Eddie frem.

”Kender du ham her?”

Pigen med det kastanjefarvede hår tog et hurtigt blik på fotoet, men sagde ingenting. I stedet kiggede hun Simon ret ind i øjnene. Han havde næsten en følelse af, at hun skuede ham dybt ind i sjælen.

”Hans navn er Eddie Nielsen,” fortsatte Simon. ”Jeg har ladet mig fortælle, du har været kærester med ham.”

”Hvorfor vil du vide, om jeg kender Eddie?”

”Han er kunstner, maler. Jeg er forfatter og er ved at skrive en bog om ham.”

Pigens ansigt antog et skeptisk udtryk. ”Ja, jeg kender Eddie.”

”Ved du, hvor han befinder sig nu?”

”Nej, lang tid siden, jeg har set ham.”

”Han benyttede dig også som model. Det har jeg set på flere malerier.”

”Ja, han kunne lide at male mig.” Simons øjne faldt på barpigens hænder, han kunne ikke undgå at lægge mærke til, at neglene på hendes fingre var bidt ned.

”Kan jeg lave et interview med dig?” Simon nikkede over mod udgangen. Dette var ikke det bedste sted i verden at føre en samtale, musikken havde et pænt niveau, og der var mange mennesker.

”Barfine?” Barfine betød, at der skulle betales for at tage en pige med ud af baren.

Simon nikkede. ”Men jeg er ikke interesseret i sex.”

”Op til dig. Bare du betaler. Du betaler det samme, hvad enten du vil have, jeg skal sove samme med dig eller ej. Ok?”

”Ok.” Fra sin research kendte Simon priserne på pigerne i Pattaya. Selvom pigerne i barer som denne var en del dyre end pigerne i ølbarer, var beløbet overkommeligt. Hvis interviewet gav brugbare informationer, var pengene godt givet ud.

Barpigen forlod Simon midlertidigt. Kort tid senere vendte hun tilbage, denne gang med lidt flere klæder på kroppen, et par lilla shorts og en sort T-shirt uden ærmer, hvorover hun havde et gråt sjal. Det var ikke en klædedragt, man nogensinde ville se en *pæn* thailandsk pige benytte, men den var i det mindste en del mere anstændig, end den hun kort tid tidligere var iført.

Simon rejste sig op, og i selskab med pigen med det kastanjefarvede hår bevægede han sig over mod udgangen. Idet de gik forbi danse- og udstillingspodiet gav to af pigerne deroppe M high-five. Begge var de slanke som siderne i en kogebog for det thailandske køkken og tilmed ganske kønne. Den ene af dem råbte ned til Simon: ”Hvorfor går du med sådan en fed pige? Hvorfor tager du ikke en af os i stedet for?” Hun pegede først på sig selv og derefter på sin veninde. Selv lignede hun mest af alt en sød lille pipfugl med lang, skinnende sort manke. Venindens udseende var næsten ligedan, blot med den forskel at håret var brunt og kortere. Desuden havde hun et genert smil på læberne.

Simon skævede til sit kvindelige selskab, selvom et par overflødige kilo havde sat sig omkring maven på M, siden Eddie havde malet hende som Olympia, var hun på ingen måde fed. Pigen, der havde sagt ordene, havde dog også fremført dem med et glimt i øjet og et smil på læberne.

Simon smilte tilbage. ”Hun er god nok til mig.”

6

Efter de havde forladt gogobaren, bekendtgjorde M, at hun var sulten. Kollegaens bemærkning om hendes fedme anfægtede hende åbenbart ikke. Derfor fandt de et sted, hvor hun kunne få noget indenbords. Simon nøjedes med en flaske vand, han skulle ikke nyde noget, her kunne kun fås thai mad.

Da, M var færdig med at spise, tog Simon sin diktafon frem og tændte den.

”Eddie var anderledes end alle andre farang, jeg har mødt,” sagde M. ”Han var ikke bedre, han var ikke værre, han var bare – anderledes.”

”Begynd fra starten af. Hvordan var jeres første møde?”

”Dengang arbejde jeg ikke i gogo, men i en bar i Soi Diana. Han var kommet forbi nogle gange og sagde, han ville male mig. Jeg forstod ikke, hvad han mente. Mit engelsk var ikke så godt dengang. Troede blot, det var noget han sagde. Men en dag havde han sine ting med –

lærred, pensler og farver, og han malede mig. Bagefter tog jeg med ham til hans hotel. Fra da af så jeg ham meget.”

”Hvad foretog I jer, når I var sammen?”

”Han malede. Vi havde sex. Masser af sex.” Thaipigen fniste med en påtaget generthed.

Simon smilte. ”Han havde en stor potens?”

”Ja. Og hvis han ikke havde det, tog han de blå piller.”

”Hvad foretog I jer ellers?”

”Festede. Drak og festede.”

”Hvor?”

”Rundt omkring. Gogo, diskoteker, barer. Af og til kunne han godt lide at opleve livemusik – rock.”

”Her i Pattaya?”

”Ja, der er mange muligheder for at opleve livemusik her i Pattaya. Eddie kunne specielt godt lide Blues Factory – i særdeleshed når Lam var på scenen.”

”Lam?”

”Lam Morrison – Thailands bedste guitarist. Det er der I al fald mange, der kalder ham. Han betegnes også som ’The Guitar King of Thailand’.”

”Var I aldrig udenfor Pattaya?”

”Jo. Vi var også på Koh Chang. En gang. Men det var ikke noget for Eddie, han brød sig ikke om natur. Vi skulle have været der i fem dage, men vi tog tilbage til Pattaya allerede dagen efter vi var ankommet. For mange myg påstod han.”

”Var du med ham andre steder udenfor Pattaya? Eventuelt Bangkok?”

M kiggede bort og var tavs et øjeblik. ”Vi, vi – var også i biografen et par gange.” Igen rettede hun blikket mod Simon. ”Han lod mig bestemme, hvad vi skulle se. Jeg husker, vi var inde og se Kung Fu Panda, den var sjov, jeg elsker tegnefilm.”

”Hvor meget, hvor ofte var I sammen?”

”Forskelligt. Af og til var vi sammen døgnet rundt i mere end en uge af gangen. Andre gange kunne der gå flere uger, uden jeg så ham.”

”Hvad foretog han sig, når I ikke var sammen?”

M trak på skuldrene. ”Malede, vil jeg tro. Ved det ikke.”

”Var han sammen med andre kvinder?”

”Hvor skulle jeg vide det fra?” snerrede M. ”Sådan er farang. Man kan ikke stole på dem. Når de kommer til Pattaya, kan de ikke styre sig. De drikker og horer, de kan slet ikke få nok.”

Et øjeblik blev Simon helt forskrækket. ”Du startede med at sige, Eddie var anderledes. Hvordan anderledes?”

”Svært at sige.” M beherskede sig igen. ”Eddie var ikke altid den samme. Han havde også nogle mørke sider. Af og til sagde han nogle mærkelige ting, som skræmte mig.”

”Som hvad?”

M tænkte sig om et øjeblik. ”Bag enhver kvinde lurer døden. Nej det var; I enhver kvinde lurer døden. Han talte også om Pattaya, som var det en del af ham selv. Det var noget med, gaderne var hans blodårer, og barerne var hans sjæl. Men det var ikke kun det? Han kunne også være blid. Det er svært at sige. Han var bare anderledes.”

”Hvornår så du ham sidst?”

”Lang tid siden. Han boede i et pensionat. Et afskyelig dansk pensionat. Vi tog afsked en morgenen og aftalte at mødes igen næste dags aften. Men han dukkede aldrig op. Da jeg tog derhen, hvor han boede, sagde de, han var flyttet. Stukket af fra regningen.”

”Havde han gjort noget sådant før?”

”Nej, aldrig. Sådan var han ikke. Og han plejede at overholde en aftale. Nogle gange kunne han sige, han ønske at være alene for en tid, og så kunne der gå et stykke tid, hvor jeg ikke så ham. Men havde vi en aftale, plejede han at overholde den.”

”Ved du, om han havde nogen planer, da han forsvandt?”

”Han havde sagt, han havde en aftale med en eller anden. Jeg ved bare ikke med hvem. Vist nok en køber. Malerier.”

”Hvad tror du, der er sket med Eddie? Hvor tror du han er nu?”

”Han er taget op nord på. Der bor han i et kloster, hvor han lever som munk.” Hendes ansigt afslørede med al tydelighed, at ikke nok med at hun ikke selv troede på historien. Hun forventede heller ikke, at nogen andre gjorde det.

”Havde han bekymringer, da han forsvandt?”

En tør latter undslap barpigens mund. ”Bekymringer! Jeg har arbejdet med farang i næsten seks år. Endnu har jeg ikke mødt en farang med fred i hjertet, heller ikke Eddie. Tror det er fordi, I ikke er buddhister som os thaier.”

”Ved du om politiet blev tilkaldt i forbindelse med Eddies forsvinden?”

”Politiet!” M fnyste. ”Hvad skulle det hjælpe? Politiet gør hvad de bliver betalt til at gøre – intet andet. De besøgte ganske vist det danske pensionat, men de opfattede blot Eddie som endnu en feriebums, der var stukket af fra regningen.”

Samtalen fortsatte i yderligere nogen tid. Derefter betalte Simon M det beløb, de havde aftalt. Desuden klipsede Simon med kameraet og tog et par fotos af Eddies yndlingsmodel.

”Er du sikker på, at jeg ikke skal tage med til dit hotel,” spurgte M, idet hun rejste sit op.

Simon rystede på hovedet. ”Du er meget smuk. Men nej, jeg sover alene.”

”Som du vil. Du har betalt. Det er dine penge. Hvis du ikke vil have, hvad du har betalt for, er det din egen sag.” Til afsked sendte hun ham et sensuelt smil. Han var nær ved at smelte, som havde han været friskkærnet smør.

M var ikke gået mange meter, før hun stoppede op og igen vendte sig om imod Simon. ”For resten jeg har et maleri, Eddie malede af mig. Hvis du vil se det, kan du komme tilbage i morgen.”

Ikke verdens mest informative interview. Der havde tydeligvis været et eller andet, tøsen ikke havde ønsket at afsløre. Muligvis ikke noget væsentligt. Sandsynligvis havde det drejet sig om hendes og Eddies samliv. Hvem har trods alt lyst til at udpensle sit privatliv over for en fremmed?

Simon rejste sig og slentrede hen af Walking Street med kurs mod sit hotel. Fødderne føltes ømme, den megen vandren på hårdt underlag havde sat sine spor. Ud for en åben bar med livemusik stoppede han derfor op. Bandet spillede en gammel rockklassiker. Simon kendte nummeret, han kunne bare ikke huske, hvad den hed, og hvem der oprindeligt havde indspillet det. Forsangeren havde en vis karisma og en egen personlig fremtoning. Lange sorte dreadlocks der blev holdt på plads af et tørklæde. Dertil sort øjenskygge. Dette måtte være Pattayas svar på kaptajn Jack Sparrow. Simon kiggede på sit armbåndsur, endnu var det ikke for sent på aftenen til at drikke en sidste øl.

Efter at have sat sig og modtaget en øl, kom Simon til at tænke på, at her havde Eddie måske også siddet og lyttet til musik. M havde sagt, han kunne lide at opleve livemusik. I sine yngre dage spillede billedkunstneren også i et rockband. Genren havde været punk, musik uden de store dikkedarer men til gengæld fyldt med oprør og masserer af energi. Bandet hed Joy of Destroy, og Eddie var guitarist. Et enkelt nummer med gruppen var endda kommet på vinyl – en LP. Der havde været tale om et album med mange forskellige bands, som var blevet optaget under en punkfestival. Blandt compilationens øvrige grupper havde endda været den danske punkscenes førerhunde fra the Sods. Simon havde hørt albummet, og at dømme ud fra nummeret med Joy of Destroy var det vist godt, at Eddie havde valgt billedkunsten og ikke musikken som levevej.

Simon tog en slurk af sin øl og kiggede igen op mod scenen. Tilsyneladende var det også godt, den syngende Jack Sparrow havde valgt showbusiness og ikke sørøverfaget som sit hverv. Hans optrædende var i al fald ganske festlig at opleve. Bandet gik i gang med et nyt nummer. En gammel punkklassiker. Det kunne næsten betragtes som en cadeau til Eddie Nielsen. Sex Pistols. Anarchy in the UK

7

Da Simon vågnede næste morgen, rumsterede nattens drømme fortsat i hovedet på ham. Han kunne ikke nøjagtigt huske, hvad det var, han havde drømt. En ting var dog sikkert, det havde været om Olympia – maleriet. Hvilken udgave af Olympia det havde været, var han dog ikke sikker på. Havde det været Manets eller Eddies? Øjnene! Intensiteten. Olympias øjne og sensualitet blev ved med at spøge i hans bevidsthed selv lang tid efter, han var stået op.

Efter morgenmaden vendte Simon tilbage til sit hotelværelse. Først renskrev han interviewet med M på sin computer. Derefter foretog han noget research på internettet. Det viste sig, at der ganske rigtigt fandtes en gogobar ved navn Lollipop i Angeles City på Filippinerne. Da han gik ind på barens hjemmeside og så fotos der fra, genkendte han stedet som et af de foretagender, Eddie havde benyttet som motiv til nogle af sine malerier.

Samtidigt satte Simon sig ind i, hvad for et sted Angeles City var. Under Vietnamkrigen var den nærtliggende Clark Air Base amerikanernes vigtigste flybase udenfor USA. Det medførte, at der lige udenfor basen skød en lang række forlystelsessteder op. Siden var luftbasen blevet nedlagt, men forlystelsesstederne forblev der. I dag blev de besøgt af mandlige turister fra primært USA og Australien. Dermed havde Angeles City visse ligheder med Pattaya, hvis vækst ligeledes skyldes, at den under Vietnamkrigen blev benyttet som rekreativt område for amerikanske soldater. Til forskel for Pattaya var det imidlertid aldrig lykkedes for Angeles City at tiltrække familieturisme og lignende. Derfor var den filippinske Sodoma i den brede offentlighed knap så kendt som den thailandske ditto – om end man der kunne have lige så mange oplevelser, som moralens vogtere ville finde syndige og lastfuld.

Simon tyggede lidt på de oplysninger, han havde gravet frem. Alt tydede på, at Filippinerne var et lige så frygteligt sted at opholde sig som Thailand. Og han var nødt til at tage der til. Det var den rene elendighed. Hvorfor havde Eddie Nielsen rejst sådan rundt? Hvorfor var han taget til alle disse afsindige steder? Hvorfor havde han ikke kunnet nøjes med at opholde sig i gode gamle Danmark?

Ganske vist var filippinerne kristne og ikke buddhister som thaierne. Men det gjorde ingen forskel. For Simon betød religion ingenting. Folk kunne tro på lige, hvad de havde lyst til, så længe de ikke benyttede religionen som påskud til at udføre terror eller foretage andre vanvittige handlinger. Det, Simon hadede ved lande som disse, var ikke gudstroen, det var – alt det andet.

Veltilfreds strakte Simon sig og lod blikket falde på uret. Klokken havde ikke mere end lige passeret middagstid, og han havde allerede udført et godt stykke arbejde. Det var tid til en belønning. Han tog den roman frem, han var i gang med at læse og fandt en behagelig

siddestilling på sengen. Dette var måden han slappede af på. Eneste hage var, at læsningen som regel fik ham til at tænke på sin ekskone. Altid havde bebrejdet ham for læseriet. ”Nu sidder du igen og spilder tid med en tåbelig bog. Behøves du virkelig altid at være lige så livløs som beboerne i et gammelt, støvet gravkammer? Hvorfor kan du aldrig foretage dig noget sjovt?” Med velbehag konstaterede Simon, de bebrejdelser var et overstået kapitel.

8

Også denne aften befandt M sig på dansepodiet, idet Simon entrede gogobaren. Hun bemærkede ham straks, og hendes ansigt lyste op i et stort smil, samtidigt med at hun lavede trutmund. Var hun virkelig glad for at se ham igen? Eller var det blot et af de sædvanlige falske smil, han vidste, thaier beherskede bedre end nogen andre?

Et par sange senere var Eddies tidligere venindes optræden til ende, og hun kom ned og satte sig ved siden af Simon.

”Er det fordi du kan lide mig?” spurgte M fnisende. ”Eller kunne du ikke finde andre barer end denne?”

”Findes der andre barer i Pattaya end denne?” gav Simon tilbage efter sammen recept.

”Nej, i al fald ikke ret mange. Tror kun der findes nogle og halvfjerds gogobarer i byen.”

”Du nævnte, du havde et maleri, et maleri Eddie havde malet af dig.”

”Sagde jeg virkelig det? Ja, man siger jo så meget.”

”Det passer måske slet ikke?”

M trak på skuldrene og smilte drillende. ”Det var ikke det, jeg sagde.”

”Har du et maleri, Eddie har malet af dig?”

”Måske? Måske ikke? Måske har jeg flere? Hvem ved?”

Simon overvejede, om han ikke spildte sin tid her. Han var ikke til den her slags julelege. Der var et eller andet uimodståeligt, som tiltrak ham ved denne pige. Alligevel ville det være bedst, om han aldrig så hende igen. Thaier var trods alt ikke som danskere. Der var noget fordækt ved dem. Det gjaldt også dette fortryllende kvindemenneske.

En hurtig beslutning blev taget. Simon tog sit glas med fadøl og drak ud i en enkelt slurk. Straks var en servitrice henne ved ham, hun var klar til at tage imod en ny bestilling. Simon rystede på hovedet. ”Betale.”

”Vent,” sagde M. ”Ikke så hurtigt. Ja, Eddie gav mig et af sine malerier.”

M var ikke ligefrem begejstret for, at Simon skulle besøge det lille hummer, der udgjorde hendes hjem i Pattaya. Men da det gik op for hende, at det var den eneste måde, hun kunne tjene penge på ham denne aften, havde hun modstræbende givet efter. Først havde hun ellers foreslået, at hun hentede maleriet og kom med det til hans hotel. Det havde Simon dog takket nej til. Og det var ikke fordi, han ikke stolte på, om hun ville komme med maleriet. Nej, det var fordi, han ville se de omgivelser, det hang i, han ville opleve, hvordan hendes hummer, en barpigens hummer så ud.

Desuden var han bange for, hvad det kunne medføre, hvordan han selv ville reagere, hvis M besøgte hans hotelværelse.

Kamret var ingen luksussuite. Faktisk var det lille og spartansk. Væggene var grålige uden tapet. Renligheden var der nu ikke noget galt med, der sås ingen skidt nogen steder. Til gengæld så det ud til at være ganske billigt møbleret. Rummets største inventar var en halvstor seng af lidt ældre årgang. Derudover fandtes der en stol, en kommode, et køleskab og et skab i lokalet. På kommoden stod der en cd-afspiller. Ved siden af den lå der en rodet stabel cd'er. En af de øverste var med TV 2. Nutidens Unge. Simon studsede. ”Det var en af Eddies,” sagde M, som bemærkede hans forundring.

På sengen lå et tegneseriealbum. På engelsk. Det havde M tilsyneladende siddet og læst i, inden hun tog på arbejde. Det var et album med Tintin – Tintin i Thailand. I sin barndom læste Simon ganske som de fleste andre drenge på hans alder også Tintin. Han huskede ikke denne titel. Så vidt han kunne se, var den heller ikke skrevet og tegnet af Herges, men derimod af en som kaldte sig for Farang.

Hvad der sprang mest i øjnene, når man entrede rummet, var imidlertid et maleri på væggen. M havde ikke løjet, det var en ægte Eddie Nielsen, det sås straks. Malestilen var ikke til at tage fejl af. Det var en parafraze over Edvard Munchs maleri, Pubertet. Simon trak på smilebåndet. Selvom M havde været model, forestillede det en ung tøs i puberteten. Hun var nøgen, alligevel virkede hun uskyldig og jomfruelig. Sådan var virkelighedens M ikke. Den pige, der i dette øjeblik stod ved siden af Simon, var alt andet end jomfruelig og uskyldig. For Simon fik M ham ikke alene til at tænke på Olympia, hun var Olympia.

”Hvor er det malet?” spurgte Simon imens han tog sit kamera frem.

”Her i mit rum,” svarede M.

Simon tog fotos af maleriet og det lokale, det var kreeret i. ”Hvordan var Eddie, når han malede?”

”Når han malede, var han helt opslugt af sit arbejde. Man skulle ikke tale til ham eller forstyrre ham på nogen anden måde, gjorde man det, blev han rasende.”

”Slog han dig nogensinde?”

”Nej,” svarede M vredt og med et forurettet udtryk i ansigtet. ”Sådan var Eddie ikke. Aldrig!”

”Ved du, om Eddie havde nogen nære venner her i Pattaya?”

M så bort og holdt en kort pause, før hun svarede: ”Nære venner tror jeg ikke, han havde. Ofte holdt han sig for sig selv. Han sagde, han kunne lide at være uafhængig af andre. Der var selvfølgelig nogle, han drak og festede med. Venner vil jeg nu ikke kalde dem. Bekendte – måske?”

”Hvem var hans drukvenner, bekendte? Kender du nogen af dem?”

”Njah.” M tøvede og så igen bort. ”Det var forskelligt?”

”Fastboende? Turister? Thaier?”

”Det var også forskelligt. Han kunne lide at snakke med mange forskellige mennesker. Men han brød sig ikke om at knytte sig for tæt til bestemte mennesker.”

”Bortset fra dig?”

Til det svarede M ikke. Et øjeblik lignede hun en, som befandt sig et helt andet sted – i sit indre univers.

Simon så på sit armbåndsur. ”Nå, det er ved at være tid til at vende næsen mod mit hotel. Jeg skal rejse i morgen.”

”Rejse? Hjem? Er du færdig med dit arbejde her?”

Simon smilte. ”Nej, desværre kan jeg ikke rejse hjem endnu. Kan ellers godt trænge til en vandretur gennem Strøget. Jeg komme også tilbage her til. Men jeg tager lige et par dage til Angeles City.”

M blegnede. ”Angeles! Hvorfor tager du til Angeles?”

”Eddie har været i Angeles City. Der findes flere malerier, han har malet i Angeles City.”

”Jeg tager med dig.”

Simon grinte. ”Hvorfor skulle du tage med mig?”

”Jeg var med Eddie i Angeles, jeg kan vise dig, hvor han malede billederne.”

”I går sagde du, at du kun havde været med ham på Koh Chang.”

”Har også været med ham i Angeles, havde glemt det.”

”Glemt det! Sådan noget glemmer man ikke. Det var vist bevidst, du glemte det. Er der noget ved Angeles City, som du vil forhindre mig i at finde ud af?”

9

På forhånd havde Simon forestillet sig, at Manilas lufthavn ville minde om Suvarnabhumi – Bangkoks internationale lufthavn. Det gjorde den imidlertid ikke, den var meget mindre. Til

sammenligning mindede den mest af alt om en prærielufthavn. Ved nærmere eftertanke var der egentlig ikke noget overraskende i det, Bangkoks lufthavn var trafikknudepunkt for hele Sydøstasien, Manilas ditto var kun sløjfepunkt for Filippinerne.

Da Simon forlod lufthavnsterminalen og kom udendørs, blev han dog klar over, at Bangkok og Manila havde ligheder, luften var varm og tung. Det var noget, han aldrig vænnede sig til, godt han ikke var født i denne verdensdel. I det mindste gav flyveturen til Filippinerne ikke yderligere jetlag, tidsforskellen i forhold til Thailand var på kun en time.

Simon kiggede sig omkring. Der var han. Ikke langt fra ham befandt sig en ung mand med et skilt, hvorpå der stod: ”Simon Hall”. Ganske som da han kom til Thailand, havde Simon bestilt en bil til at komme og hente ham. Inde i køretøjet bemærkede han, at rattet sad i venstre side, de kørte altså i den rigtige side her i landet, og ikke som i Thailand i venstre side. Køreturen til Angeles City bragte ham gennem Manilas trafikkaos og tog derfor et par timer. Det var mere, end han havde regnet med på forhånd, men sådan kan det åbenbart ikke undgås at være, når der mangler omfartsveje.

Endelig langt om længe nåede Simon frem til sit hotel i Angeles City. Det var allerede ud på aftenen, men fortsat for tidligt til at gå til køjs. Derfor gik han ud og så sig omkring. Nattelivet i Angeles City var primært centret omkring to lange gader, Fields Avenue og Perimeter Road, som lå i forlængelse af hinanden. Simon havde ikke opholdt sig i byen i ret lang tid, før han kunne konstatere, at til forskel for Pattaya, som også havde mange udendørs ølbarer, så havde Angeles City stort set kun gogobarer.

Dele af Fields Avenue var gågade på samme måde som Walking Street i Pattaya. Cirka midt i gågaden fandt Simon en bar ved navn Lollipop. Da han kom der til, gik han indenfor. Han spejdede sig omkring. Jo, det var det rigtige sted. Dette var den bar, Eddie havde anvendt som motiv til flere af sine malerier. Simon fandt en siddeplads og bestilte en øl. Det sidstnævnte viste sig at være lidt af et problem, ikke nok med at baren ikke solgte dansk humle, den solgte heller ikke øl fra Holland eller et hvilket som helst andet europæisk land. Servitricen påstod, at sådan var det over hele byen. Derfor måtte Simon tage til takke med en San Miguel, en Filippinsk bryg.

I første omgang havde Simon ikke lagt mærke til det, men efter at have opholdt sig i Lollipop i lidt tid bemærkede han det alligevel. Bagerst i lokalet – lige ved siden af skiltet hvorpå der stod wc – hang der et maleri. Simon rejste sig op og gik ned og studerede det. Han var ikke i tvivl, et Eddie Nielsen maleri. Det forestillede baren her. Så vidt Simon kunne se, var der dog ingen af pigerne på maleriet, som var til stede i øjeblikket. Alligevel var der en af pigerne der på, han genkendte. På maleriet her var hun ikke klædt i bikini som de andre gogodansere, hun var heller ikke nøgen, som hun havde været på andre malerier, han havde set hende på. Hun var klædt, næsten som hun havde været klædt i sit eget hummer aftenen før.

Det var M. Ingen tvivl om det. Altså havde hun talt sandt, da hun påstod, hun havde været med Eddie her i Angeles City. Hvorfor havde hun undladt at nævne det første gang, han havde spurgt hende, om hun havde været nogen steder udenfor Pattaya sammen med Eddie? Glemte det havde hun i al fald ikke.

Egentlig var det tragisk, at mange af Eddies malerier var spredt ud over obskurre steder i Sydøstasien. Her hørte de ikke hjemme. Det bedste ville være, hvis de hang på et dansk kunstmuseum, hvor kunstelskere kunne nyde dem.

Simon tog sit fotografiapparat frem, han ville tage et foto af maleriet. Det nåede han dog ikke, inden to servitricer var ovre ved ham. ”Ingen fotos her inde,” sagde de i munden på hinanden. Simon tog sin tegnebog frem og tog to pengesedler ud og rakte dem til serveringspersonalet samtidigt med, at han forklarede, at det ikke var barens letpåkledte kvinder, men blot maleriet, han ville tage billeder af. Servitricerne så på hinanden, nikkede, tog imod pengesedlerne, hvorefter den ene sagde: ”Ok, men kun et enkelt billede.”

Simon tog sit ene foto, som blev til tre. ”Kender I til tilblivelsen af dette maleri? Er der nogen her fra baren, som arbejdede her, da det blev malet?”

”Kænguruen,” svarede den ene af servitricerne.

”Hvem er Kænguruen?” Simon kiggede sig omkring uden at få øje på nogen der hoppede, eller havde store fødder.

”Kænguruen ejer Lollipop. Når han er her, kalder vi ham Daddy, men når han ikke hører det, betegner vi ham som Kænguruen. Han er her ikke i aften, han er hjemme i Australien, han kommer først tilbage igen om en uges tid.”

”Bliver han kaldt Kænguruen fordi han er australier?”

Servitricen grinte og nikkede.

Straks før, Simon havde drukket ud, kom en bikiniklædt pige hen til ham. Hun virkede en lille smule ældre end de fleste andre piger i baren, som imidlertid også så ganske unge ud.

”Du er nysgerrig efter maleriet der ovre,” sagde hun. ”Hvorfor er du det?”

”Jeg er forfatter, jeg skriver en bog om ham, der malede det.”

”Du er ikke fra politiet?”

Simon fniste. ”Ligner jeg en strisser?”

Barpigen svarede ikke. At dømme ud fra hendes ansigtsudtryk fandt hun ikke hans bemærkning spor morsom.

”Hvorfor spørger du, om jeg er fra politiet?”

Fortsat intet svar.

”Ved du noget om maleriet?”

”Måske.”

Simon købte en drink til barpigen og endnu en øl – en San Miguel – til sig selv.

”Jeg arbejdede her endnu ikke selv, da det blev malet,” sagde den letpåkledte kvinde. ”Det var først noget tid senere, jeg begyndte her. Alligevel hørte jeg nogle ting. Der gik nogle rygter. Ved ikke, hvor sande de var.”

Den filippinske kvinde tøvede med at fortsætte.

”Hvad gik de rygter ud på?” hjalp Simon hende i gang.

”Ved det ikke helt. Det var noget med, at en af pigerne her i Lollipop forsvandt eller noget i den retning.”

”Forsvandt! Hvordan forsvandt?”

”Ved ikke, måske døde hun? Der var ikke nogen, som ville sige noget konkret. De pegede blot på maleriet og sagde, hun var en ulykkesfugl. Hun skulle have holdt sig fra ham. Det var hendes egen skyld. Sådan blev der sagt. Hun forsvandt. Det er hvad jeg ved.”

”Er hun på maleriet? Hende der forsvandt?”

”Ja. Skal jeg vise dig hende?”

De gik over til maleriet, og en af pigerne der på blev udpeget. Umiddelbart var der ikke noget bemærkelsesværdigt ved ’ulykkesfuglen’. Hun var ganske køn, men det var der ikke noget specielt ved steder som dette. Da var det, Simon bemærkede noget, han ikke havde lagt mærke til i første omgang. På maleriet havde M blikket rettet imod hende, og det var ikke Olympias blik. Her var det had, der kom til udtryk i den thailandske piges øjne. Mesterligt illustreret af en kunstner, som virkelig kunne sit kram.

”Når dine kollegaer sagde, at hun skulle have holdt sig fra ham, hvem mente de så med *ham*?”

”Ved ikke.”

”Var det herren, der malede billedet her?”

”Ved ikke, måske, kan godt være. Det tror jeg.”

”Hvad hed hende, de betegnede som en ulykkesfugl?”

Barpigen rystede på hovedet og svarede ikke uventet: ”Ved ikke.”

10

Simon tilbragte yderligere to dage i dette filippinske forlystelsescirkus for erotikhungrende vesterlandske mænd. I den tid forsøgte han at grave yderligere oplysninger frem om Eddie Nielsens gøren og laden under hans ophold i Filippinerne. Dette forehavende havde Simon

dog ikke det store held med, tilsyneladende havde Eddie ikke efterladt specielt mange spor. Information om 'ulykkesfuglen' var det heller ikke til at opdrive. Til gengæld kunne han ikke gå på gaden uden ustandseligt at møde filippinere, som forsøgte at sælge ham Viagra eller andre potensmidler.

Under researcharbejdet gnavede der hele tiden en lumsk følelse i Simon, om at folk holdt noget skjult for ham, at de ikke sagde alt, hvad de vidste. De var trods alt asiater, så var det egentligt lige meget om de var thaier eller filippinere. Asiater var ikke som danskere, der var noget fordækt ved dem. Bag deres venlige og behagelige ydelse kunne der kun gemme sig noget falskhed, noget skummelhed. Det var nok ikke tilfældigt, at der i indgangen til ganske mange af de filippinske forretninger var anbragt vagter med skarpladte skydevåben. Desuden var der gitter for de fleste butiksvinduer.

Bemærkelsesværdig var det, at selvom Simon befandt sig i Filippinerne, fandtes der kun ganske få restauranter, som reklamerede med det filippinske køkken. Faktisk fandtes der langt flere spisesteder, som markedsførte sig med thailandske anretninger og delikatesser. Ikke fordi det gjorde nogen forskel for Simon, han skulle ikke forsøge sig med nogle som helst eksotiske retter. Han holdt sig til de vestlige spisesteder. Og dem fandtes der heldigvis adskillige af i Angeles city.

Til forskel for Pattaya og omegn var det også meget begrænset, hvad der fandtes af danskejede etableringer i Angels City. Simon mødte heller ikke andre danske besøgende, de fleste gæster var, som han ganske rigtigt havde læst på internettet, amerikanere. En bar havde dog det skandinavisk klingende navn: Valhalla. Udenfor baren fandtes der endda et skilt, som med dansk tekst bekendtgjorde: "Friskbagte rundstykker hver lørdag og søndag". Selvom det hverken var lørdag eller søndag trådte Simon ind i baren. Lidt nysgerrig havde han vel lov at være. Indenfor blev han mødt af en ganske ordinær mindre gogobar. Af den filippinske slags. Med danser der var knap så afklædte som i de thailandske. Ganske hurtigt faldt han i snak med en af stedets unge damer. Den sædvanlige barsnak. De samme ligegyldige replikker han også havde mødt i Thailand.

"Hvad er dit navn?"

"Simon."

"Jeg er Apilyn. Hvor kommer du fra?"

"Danmark." På dette sted i samtalen forventede Simon, at Aprilyns ansigt ville antage et desorienteret udtryk. Ganske hurtigt havde han lært, at det var de færreste filippinske barpiger, som nogensinde havde hørt om dette lille nordeuropæiske land.

Aprilyns ansigt lyste imidlertid op i et smil. Noget der klædte det. "Samme som min chef. Ham, der ejer baren her, er også fra Danmark." Passende nok begyndte Aquas Barbie Girl, at

strømme ud af højtalerne i netop dette moment. Den kunne man åbenbart ikke blive fri for nogen som helst steder på planeten Jorden.

Til gengæld var chefen, ejeren af stedet her, ikke tilstedeværende på nærværende tidspunkt. Der var dog heller ikke noget, som tydede på, at Valhalla var et sted, Eddies havde haft sin færden. Simon kunne straks se, at ingen af Eddies malerier havde hentet motiver fra dette morskabsetablisement. Og ingen af de tilstedeværende i gogobaren havde nogensinde hørt om Eddie Nielsen – eller nogen som helst anden dansk kunstmaler for den sags skyld.

De manglende resultater gjorde, at Simon allerede efter et par dage igen forlod Filippinerne og rejste retur til Thailand. Tilbage i Pattaya installerede Simon sig på det samme hotel, han også boede på få dage tidligere. Værelserne der var ikke luksuriøse. Det havde han heller ikke brug for, luksus var roden til alt ondt. Værelset indeholdt ikke meget mere end de ting, han havde behov for; en seng, internetforbindelse, badeværelse og selvfølgelig – noget nær det vigtigste – regulerbar aircondition.

11

Midt på aftenen trådte Simon ind i gogobaren i soi 15. Denne gang var M ikke på dansepodiet, det kunne hun jo trods alt ikke være hver gang, han ankom, hun skulle også have pauser. Umiddelbart var hun heller ikke at se nogen andre steder i baren, det var der heller ikke noget foruroligende i, hun kunne opholde sig i omklædningsrummet eller være på toilettet.

Simon kiggede sig omkring. Ikke langt fra ham sad en person, som så bekendt ud. Han lignede en fodboldspille, som havde spillet wing for Manchester United i 1970erne og begyndelsen af 1980erne. Senere havde han vist også været fodboldmanager for en klub i Premier League. Sandsynligvis var det blot en, som lignede ham. Og dog, kort tid senere gik anden mand hen til ham og hilste, hvorefter han fik en autograf.

Efter at have opholdt sig i gogobaren i et kvarters tid uden at få øje på M, spurgte Simon en af servitricerne: ”Nummer 51, M, er hun ikke på arbejde i aften?”

”M er stoppet,” svarede servitricen. ”Hun arbejder her ikke længere.”

”Stoppet! Jeg var her for kun fire dage siden, da nævnte hun ikke noget om, at hun havde planer om at stoppe.”

Servitricen smilte. ”I Pattaya er fire dage lang tid, meget lang tid.”

”Ved du, hvor M arbejder nu?”

Servitricen rystede på hovedet. ”Nej, men jeg kan prøve at spørge nogle af de andre, om de ved det. Skal jeg det?”

”Ja, tak.”

Lidt efter kom servitricen tilbage. ”Desværre, der er ingen der ved, hvor M arbejder nu. Måske er hun taget hjem? Jeg ved det ikke.”

Simon takkede den unge dame for indsatsen. Indvendigt ærgrede han sig imidlertid, han havde nogle ting, han gerne ville spørge M om. I det mindste vidste han, hvor hun boede, i morgen kunne han forsøge at opsøge hende der.

Næven hamrede tre gang mod trædøren. Derefter stilhed. Endnu en gang hamrede næven tre gange mod den billige spånplade. Fortsat stilhed. Ikke en lyd var at høre fra den anden side af døren. Tilsyneladende var der ingen hjemme. Alligevel hamrede Simon en sidste gang næven tre gange mod døren. Var det en tilfældighed, at M ikke var hjemme? Eller forsøgte hun at undgå ham? Hun havde ikke ønsket, han tog til Angels City. Var det fordi, hun havde været bange for, at han fandt ud af noget der, og nu undgik ham fordi, hun var bange for at blive konfronteret med dette ’noget’.

I endnu et øjeblik stod Simon og stirrede arrigt på døren. Som om det skulle hjælpe noget. Det gjorde det imidlertid ikke, døren forblev lukket, og M kom ikke til syne. Opgivende sjokkede han hen af gangen. Lige før han kom til nabodøren, gik den op. Til syne kom en midaldrende thaikvinde. Hun var på vej ud. Simon stoppede op.

”Sawatdii krap,” sagde Simon. Lidt thai havde han fået lært. Det var måden thaier hilste på.

”Sawatdii ka,” svarede thaikvinden.

”M, der boer ved siden af, ved du, hvor jeg kan finde hende?” spurgte Simon, denne gang på engelsk.

Kvinden rystede på hovedet. ”Mai ruu.”

”Hvornår har du sidst set hende? Har hun været hjemme i dag? I nat? Var hun hjemme i går?”

Kvinden sendte ham et stort, indforstået smil og rystede igen på hovedet. ”Mai kao-jai ka.”

Der var åbenbart ingen hjælp at hente fra naboen. Det burde Simon have forudset. Thaier udleverede ikke hinanden til udlændinge. De holder sammen. I det samme indså Simon, hvordan nabokvinden opfattede ham. Hun betragtede ham som værende en eller anden elskovssyg kunde, M havde været sammen med tidligere, og som nu var dukket op for at have sex med hende igen. Det var det, kvindens smil havde sagt.

Simon hadede det thailandske smil.

Fra maven mærkede Simon en stille men gnavende hvisken, på dette tidspunkt plejede han at spise en let gang frokost. Den danske restaurant og gæstgivergård, Eddie havde boet på, lå ikke langt fra M’s hummer. Maden der havde ganske vist ikke været noget særligt, men det

havde den på den anden sider heller ikke været nogen af de andre steder, han havde spist hverken her i Thailand eller i Filippinerne. Derfor kunne han lige så godt spise der. Når restauranten var dansk, ville maden i det mindste ikke smage som noget, man aflivede elefanter med.

I restauranten fandt Simon et tomt bord. Den bredskuldrede mand, han havde talt med under sit første besøg i restaurationen sad ved et bord skråt overfor. Tilsyneladende genkendte han ikke Simon. Måske fordi han var optaget af noget andet? Til trods for klokken ikke mere end lige havde rundet middag, stod der allerede en spandfuld tomme ølflasker foran ham. Desuden sad han højroset og talte med en anden dansk mand. Konversationen foregik i al fald på danske – fuldemandsdansk.

”Er det ikke mærkeligt, når man tisser på en nullermand, så bliver den mindre,” snøvede den bredskuldrede højroset. ”Men hvis man derimod – ha ha.”

Simon bladede i et eksemplar af Ekstra Bladet, som lå på bordet. Derfor tog han i begyndelsen ikke den store notits af de to danskere. Af og til var den bredskuldrede imidlertid så højroset, at Simon ikke kunne lade værre med at kigge der over. Den anden mand mente Simon ikke, han havde set tidligere. Han var forholdsvis lille men havde en kolossal høgenæse, man ikke kunne lade være med at lægge mærke til. Desuden var han kortlemmet, hvilket fik hans ellers ganske nydelige sæt tøj til at virke for stort til ham. I det mindste talte han mere lavmælt end den bredskuldrede.

Simon var næsten færdig med sit måltid, da en formelt udseende thailandsk mand kom ind i restauranten. Han havde to parallelle ar på den ene kind. Der var noget bekendt ved ham, det forekom Simon, han havde set ham et eller andet sted tidligere. Den thailandske mand gik hen til bordet med de to lettere berusede danske mænd. Lavmælt sagde han et eller andet til den krumnæsede. Denne kiggede på sit armbåndsur og nikkede. Han sagde noget til den bredskuldrede, der til svar gav et stort fnys fra sig. Derefter rejste høgenæsen sig op og begyndte i selskab med den thailandske mand at gå i retning af udgangsdøren.

Da var det, Simon kom i tanke om, hvor han havde set den thailandske mand tidligere. Det var ham, der havde lukket ham ind i kunstsamlerens hus. Det var ham der havde overvåget Simon, da han havde set på Eddies hidtil ukendte malerier. I så tilfælde var der stor sandsynlighed for, at den krumnæsede var kunstsamleren.

Simon vendte tilbage til sit hotel. I receptionen bad han om nøglen til sit værelse.

”Der er et brev til Dem, Mr Hall,” sagde receptionisten.

”Et brev? Fra hvem?”

”En kvinde kom og afleverede det.” Simon fik overrakt brev og nøgle.

Brevet lå i en lukket kuvert med hans navn på. Hvem kunne det være fra? En kvinde havde leveret det. Den eneste, han kunne komme i tanke om, var M, men hun vidste ikke, hvilket hotel han boede på. Eller gjorde hun? Havde hun fulgt efter ham? Det lød usandsynligt.

Simon tog konvolutten med op på sit værelse, hvor han åbnede den og tog et stykke papir ud, som han hurtigt læste igennem. Teksten på papiret var formel, skrevet på dansk med en sirlig håndskrift og lød i al sin korthed:

Hr. Simon Hall

De kender mig ikke, har sandsynligvis aldrig hørt om mig, men jeg ved hvem De er. Måske jeg kan hjælpe Dem i Deres søgen. Mød mig derfor i aften klokken 20.00 i The Orphan Girl Bar.

Hilsen P

Vedlagt var desuden et lille kort, som viste, hvor Simon kunne finde The Orphan Girl Bar.

12

Klokken var knap otte, da Simon ankom til The Orphan Girl Bar. Ud over ham var de eneste øvrige tilstedeværende kunder en gammel vesterlandsk mand – muligvis en bror til Grauballemanden, hvis han vel og mærket ikke havde benyttet briller. Desuden en ikke ung men alligevel noget yngre thailandsk kvinde. De sad overfor hinanden ved et bord. Simon satte sig ved et andet bord, bestilte en flaske vand og gav sig til at vente. Ville P dukke op? Et øjeblik senere rejste den thailandske kvinde sig op og kom hen til Simon. ”Hr. Simon Hall?”

”Ja,” svarede Simon. ”Det er mig.”

Kvinden nikkede hen mod gamlingen. ”Hr. Poul har ventet Dem.”

Simon rejste sig op og gik over til den ældre herres bord, hvor han hilste og satte sig på en stol over for ham. Samtidigt trak kvinden sig tilbage og satte sig over til et andet bord.

Manden, som sad over for Simon, var velklædt på en afslappet måde. Der var noget teateragtigt over hans træk og bevægelser. Han var slank. Nej, tynd. Håret var kort og lystgråligt. Under det var kinderne indfaldne. Til gengæld var øjnene fyldt med liv. Simon var dårlig til at stadfæste folks alder, men han ville anslå, at herren mindst måtte have rundet de 80 somre. Et eller andet sted på internettet havde Simon læst: ”Du kan være for ung til Pattaya – men aldrig for gammel.” Det var der åbenbart noget om. Kvinden ved det andet bord så ud til at være et sted imellem 40 og 50 år gammel.

”M er en bekendt af mig,” sagde den ældre herre, som åbenbart hed Poul – eller hr. Poul. Stemmen var ikke spor grå, nærmere blågrøn som hans øjne, hvis man ellers kunne tale om farver i forbindelse med en stemme. ”Hun siger, De søger oplysninger om Eddie Nielsen. Har De fundet ud af, hvad der er sket med ham? Hvor han er forsvundet hen?”

Simon rystede på hovedet. ”Nej, og det er egentlig heller ikke den gåde, jeg forsøger at løse. Jeg er forfatter. Eddie var kunstmaler, og jeg er ved at skrive en biografi om ham. Det er først og fremmest malerierne, der interessere mig.”

Hr. Poul smilte. ”Ja, Eddie var en kunstmaler med et ganske særligt talent. Har kendt ham i mange år – allerede før han kom her til Pattaya. Jeg ved også hvem De er, hr. Hall. Jeg har læst Deres bog om Tranegården, godt stykke arbejde. Og tro mig, jeg ved hvad jeg taler om, når det drejer sig om bøger. I over et halvt århundrede arbejdede jeg med bøger. Hver eneste dag, også i weekenden.”

”Du – De og Eddie er ikke ligefrem jævnaldrende, så hvor kender De ham fra?”

”I en menneskealder havde jeg en boghandel. Antikvarisk. Eddie kom af og til på besøg, det var før han for alvor blev kendt. Nogle gange købte han bøger, andre gange kom han blot for at sludre – om litteratur.”

”Læste Eddie meget?”

”Hvad er meget? Han læste ikke så meget som mig.” En tør latter undslap hr. Pouls mund.

”Men hvem gør det? I perioder læste Eddie en del.”

”Hvad læste Eddie?”

”Lidt af hvert. Om kunst. Billedkunst. Maleteknik. Også skønlitteratur. Burroughs, Phillip K. Dick, han kunne godt lide spekulativ science fiction. J.G. Ballard, Eddie snakkede ofte om Ballards ’indre rum’ – the inner space – eller ’det indre univers’ om man hellere vil. I de senere år talte han ofte om, at han havde fundet sit ’inner space’ her i Pattaya. Byen var kommet ind under huden på ham, den var en del af ham selv. Gaderne og soierne var hans blodårer. Walking Street var hans pumpende hjerte, hvem kan leve uden et hjerte? Ha ha.” En tør latter.

Når den aldrende herre talte om Eddie, lyste hans øjne helt, mest af alt mindede han om en far, der talte om sin højt elskede søn. Det kunne han dog ikke være. Selvom Simon ikke havde beskæftiget sig specielt meget med Eddies privatliv og familieforhold, vidste han dog, at faderen blev dræbt i en trafikulykke, da den senere kunstmaler blot var to år gammel.

”De taler om Eddie, næsten som var han Deres søn.”

Igen undslap den tørre latter hr. Pouls mund. ”Jeg har aldrig fået børn. Bøgerne var mine børn. Lad mig sige det på den måde; der var en forståelse mellem mig og Eddie – alder betød ingenting. I ægte venskaber har alder ingen betydning.”

”Hvorfor Pattaya?” Det var bevidst, at Simon stillede spørgsmålet på denne løse måde.

Hr. Poul smilte. ”Pattaya er speciel. Pattaya er stedet, hvor livstrætte mænd fra vesten får deres livslyst tilbage. Dette sindssyge sted kan gøre langt mere for mænds åndelige velbefindende end alverdens psykologer og psykiatere tilsammen. Glem alt om lykkepiller og lignende, i Pattaya får selv selvmordskandidaten sit livsmod tilbage.”

”Og jeg som troede, at Pattaya blot var et stort horehus – fyldt med ludere.”

En skraldende latter kom ud af hr. Pouls mund, denne gang var den ikke tør. ”Det er byen også – i al fald et horehus. Om den er fyldt med ludere, er imidlertid et fortolkningsspørgsmål. Pigerne som arbejder i barerne opfatter i al fald ikke sig selv som værende prostituerede – langt fra. For dem er prostitution et samlebandsarbejde, som foregår for billige penge på et bordel. Og det er ikke det, pigerne her udfører. Godt nok medfører dette job, at de har sex med forskellige mænd, men sex er kun en lille del af arbejdet. Desuden afgør de selv, hvem de vil have sex med. Flere af pigerne har endda aldrig sex med kunderne.”

Simon trak på skuldrene.

”Jeg bad Dem ikke om at være enig, hr. Hall,” fortsatte hr. Poul. ”Det jeg sagde, var blot, at det var et fortolkningsspørgsmål, om pigerne her var prostituerede – eller ludere om du hellere vil. Desuden kan De vel give mig ret i, hr. Hall, at det arbejde pigerne her i Pattaya udfører, er ganske anderledes end det, der bliver udført af pigerne i Istedgade og lignende steder?”

”Det er det vel.” Simon forsøgte at lade være med at se skeptisk ud.

”Hvis Eddie havde benyttet Istedgade eller Halmtorv som motiv, ville det i al fald ikke have resulteret i samme resultat, som han fik ud af Pattaya. Har De set nogle af Eddies malerier her fra Pattaya, hr. Hall? Mesterværker, ikke sandt?”

”Ja.” Det var sådan set svar på begge spørgsmål.

”Synd, at de fleste af disse malerier forsvandt sammen med Eddie. Stort tab for kunstverdenen.”

”Hvad tror De, der er sket med Eddie?” spurgte Simon.

”Ved det ikke, håbede at De havde fundet ud af det, hr. Hall.” Hr. Poul smilte. Et stramt smil, der ikke nåede øjnene. ”Men der er nok ikke sket ham noget godt.”

”De tror ikke længere, han er i live?”

”Nej!”

”Der går rygter om, at det er en selviscenesættelse, at Eddie lever i skjul et eller andet sted.”

”Selviscenesættelse! Lever i skjul! Sluder. Hvis han levede i skjul et eller andet sted, ville jeg vide det, så ville han have kontaktet mig. Eddie elskede Pattaya, han havde ikke lyst til at leve nogen som helst andre steder.”

”Ved De, om Eddie var religiøs?”

”Religiøs! Nej, bestemt ikke. Hans tro var i farverne og penslen. Han troede på det, han kunne overføre til lærredet.”

”M påstår, Eddie er blevet munk og bor i et eller andet afsidesliggende kloster.”

Hr. Poul grinte. ”Eddie som munk! Den var god. Det sker først den dag, alle nonnerne optræder nøgne som gogodansere.”

”Det siges også, at Eddie stak af fra regningen det sted, hvor han boede. At det var derfor, han forsvandt.”

”Latterligt. Hvis han havde været i så stort pengebekneb, vidste han, at han kunne låne af mig. Desuden ville salget af nogle af hans malerier have givet mere end nok til at betale alle hans regninger.”

”Hvad kan der så være sket? En ulykke?”

”Måske? Men i så tilfælde har der været tale om en ulykke, der har medført, han er forsvundet sporløst. Mange af hans ejendele, alle hans malerier, er forsvundet samtidigt.”

”De mener altså, der ligger en forbrydelse til grunde for hans forsvinden?”

”Jeg mener ingenting. Det er Dem, der skriver en bog om Eddie. Det er Deres opgave at finde ud af, hvad der er sket med ham.”

”Det er en biografi – om kunst – og ikke en krimi, jeg skriver.”

”Deres bog om Tranegården var meget grundig. Jeg tror, De har evnerne til at finde ud af, hvad der er sket. Vil det ikke være lidt af et scoop, hvis løsningen på mysteriet om Eddie og hans forsvinden kommer med i biografien om ham?”

”Kan M have noget med Eddies forsvinden at gøre?”

”M! Nej. Hun holdt meget af Eddie. Efter han er forsvundet, har hun været nødt til at vende tilbage til at arbejde i bar. Gogobar.”

”Eddie og M var i Angeles City sammen. Tilsyneladende skete der et eller andet, imens de var der. Ved De, hvad det kan være?”

”Nej, glem alt om Angeles City. Der skete ingenting! Ikke noget af betydning.”

”De lyder meget sikker, ved De noget, som jeg ikke ved?”

”Som sagt, glem alt om Angeles City. Det er en blindgyde, der finder De ikke svaret på, hvad der er sket med Eddie.”

”De lyder næsten som M, hun ønskede heller ikke, jeg skulle beskæftige mig med hendes og Eddies ophold i Angeles City. Ved De i øvrigt, hvor hun befinder sig henne? Hun arbejder ikke længere i gogobaren i Soi 15. Det er som om, hun har skjult sig for mig.”

”Hvorfor skulle hun skjule sig for Dem, hr. Hall? Piger som hende skifter bar oftere end julemanden skifter rensdyr. Hun dukker sikkert op i løbet af et par dage.”

”Jeg var også hjemme ved hende, der var hun ikke.”

”Er De altid selv hjemme, hr. Hall?”

For et øjeblik stoppede samtalen. Simon tog en slurk af sit glas med vand.

”Var det ikke et problem for Eddie at leve i en by uden andre malere eller kunstnere i det hele taget?” spurgte Simon efter et øjebliks tavshed.

”Har De fået set Dem ordentlig omkring her i Pattaya, hr. Hall? Malere er der adskillige af, de er måske ikke ligefrem de store kunstnere, men malerhåndværket, teknikken behersker de til perfektionisme.”

”Må nok indrømme, jeg ikke har fået studeret byen så grundigt. Den interessere mig ikke så meget.”

”Hvis De vil forstå Eddie og hans malerier, er det nødvendigt først at kende og forstå Pattaya. Eddie var Pattaya.”

”Og hvor finder man disse såkaldte malere?”

”Lad mig vise Dem et af stederne. Ikke langt her fra, lige ved siden af Mike Shopping Mall, ligger Art Street. Der vil De kunne finde adskillige malere og malerier. Og selvom Eddie ikke knyttede sig til nogen bestemte af disse håndværkere, så udvekslede han ofte ideer med mange af dem.”

Et øjeblik senere forlod Simon og hr. Poul The Orphan Girl Bar. Selvom den aldrende mand havde den thailandske kvinde ved sin side, og af og til støttede sig til hende, måtte Simon beundre ham for, hvor let til bens han var, og hvor god form han var i til trods for sin fremskredne alder. De krydsede Second Road og satte kursen mod et stræde, der lå lige ved siden af det store butikscenter, der gik under navnet Mike Shopping Mall. I næste nu befandt trioen sig i Art Street, som var en lang smøge med små kunstbutikker eller boder og tattoostudier. Alt i alt var smøgen vel et par hundrede meter lang. I kunstbutikkerne sås adskillige malerier. Der var kun i begrænset omfang tale om originale kunstværker, men primært om reproduktioner af kendte kunstværker eller malerier af kendte mennesker. Flere af billederne var så friske, at man kunne dufte malingen fra dem. Ingen af reproduktionerne forestillede nogle af Eddie Nielsens malerier, det var danskeren slet ikke kendt nok til.

I flere af butikkerne sad der malere, som var i gang med at udføre deres hverv. Et af stederne var der endda en turist, som fik malet sit portræt. Faktisk sås der adskillige malede portrætter i boderne. Rolling Stones måtte have været en hyppig gæst i Pattaya, der var i al fald mange malerier af gruppens medlemmer både sammen og hver for sig. Især Keith Richard var et populært motiv. De fleste gengivelser af ham var dog karikaturer, han besad et ansigt som var velegnet til at portrættere som en karikatur.

Simon stoppede op. På vægen i en af de små butikker hang en reproduktion af Edouard Manets Olympia. Den fik ham til at tænke på en parafrase over det samme maleri.

”Eddie malede også sin Olympia,” sagde hr. Poul, som havde lagt mærke til, hvilket maleri Simon betragtede. ”M var model. Det var et af de sidste arbejder, han udførte, inden han forsvandt. Synd maleriet forsvandt sammen med Eddie.”

”Hvad siger du – De? Forsvandt Eddies udgave af Olympia sammen med ham?”

”Ja, desværre. Det var et sandt mesterværk.”

Simon betragtede den gamle mand. Han forsøgte at aflæse den forhenværende boghandlers mimik og ansigtsudtryk. Begge dele var imidlertid neutrale, der var intet at aflæse – eller så var det bare fordi, Simon var dårlig til noget sådant.

”Kan Eddie have malet mere end én udgave af Olympia?” spurgte Simon prøvende.

”Nej, Eddie malede aldrig mere end en udgave af sine malerier.”

Med Simons kendskab til Eddie Nielsen måtte han give den gamle mand ret. Der fandtes ingen eksempler på forskellige udgaver af samme maleri. Et øjeblik overvejede Simon at nævne, at han under sit ophold i Pattaya havde set Eddies udgave af Olympia. Det undlod han imidlertid. Intuitionen sagde ham, at den gamle mand ikke spillede med helt åbne kort, han skjulte et eller andet. Så hvorfor skulle Simon være helt ærlig over for den gamle mand. At undlade at sige noget var ikke helt det samme som at lyve.

”Hvad synes De ellers om at være i Thailand, hr. Hall?” spurgte hr. Poul, kort tid før de tog afsked med hinanden.

”Føler mig som en lort i et glas vand.”

”Ha ha. Som en lort i et glas vand, den var ny. En lort hører ikke hjemme i et glas vand.”

”Netop.”

”Og hvad syntes De så om Filippinerne, hr. Hall? Var det bedre?”

”Meget lig Thailand. Har dog indtryk af, at der findes lidt mere fattigdom og tiggeri i Filippinerne. Man skal ikke mange meter bort fra barområderne før man befinder sig i slumkvarterer. Desuden har jeg indtryk af, at risikoen for at blive udsat for kriminalitet er lidt større i østaten. Til gengæld benytter filippinerne sig af et skriftsprog, som vi europæer er i stand til at læse.”

Den sidste sætning blev besvaret af hr. Pouls tørre latter.

13

Sløvt slyngede Simon benene ud af sengen. Han var vågnet gennemsyret af en gnavnende følelse af hjemve. Savnede noget så ordinært som synet af Den sorte Diamant. Hvem skulle have troet, at det skulle kunne ske for nogen som helst. I princippet kunne han godt tage hjem allerede i dag, sent i aften havde både SAS og Thai Airways en flyafgang til København. Fristelsen til at bestille billet til en af afgangene var stor, for egentlig havde han fået samlet tilstrækkeligt med oplysninger om Eddies gøren og laden i Sydasiens til at han kunne skrive om den.

Alligevel modstod Simon fristelsen. En indre stemme fortalte ham, der fandtes flere historier, yderligere hemmeligheder at afsløre om Eddies tid i Sydøstasien. Det var både Simons anseelse og kunstneriske prestige, der stod på spil, og forhindrede ham i at rejse hjem. Først og fremmest var det dog hans selvspekt, som forhindrede ham i at gøre, hvad han havde mest lyst til. Modvilligt måtte han give hr. Poul ret, det ville være lidt af scoop, at kunne afsløre, hvad der var hændt med Eddie, hvor han var forsvundet hen. En indre drift i Simon fortalte ham, det skulle undersøges. Og det var ikke det eneste spørgsmål, der burde graves dybere i. Der fandtes også flere andre løse ænder i historie om Eddie. Hvad var der for eksempel sket i Angeles City, hvad var der sket med den filippinske barpige, som tilsyneladende var forsvundet?

Gårsdagens møde med hr. Poul havde givet en mængde nyttige informationer. Det havde imidlertid også rejst en del yderligere spørgsmål. Hele tiden havde Simon haft en følelse af, at hr. Poul havde haft en hemmelig agenda. Hr. Poul vidste et eller andet, han ikke kunne eller ville afsløre. Og det havde ikke været fordi, hr. Poul havde forsøgt at forhindre Simon i sit researcharbejde om Eddie. Snarer tværtimod. Til gengæld havde det været som om, hr. Poul havde forsøgt at skubbe Simons undersøgelser i en bestemt retning. Tilsyneladende havde den pensionerede boghandler været forhippet på, at Simon skulle fokusere på Eddies forsvinden. Hvad der var sket i Angeles City, havde han derimod ikke ønsket, Simon skulle beskæftige sig med. Var det fordi, der var hændt et eller andet på Filippinerne, som ikke burde komme frem i klart dagslys?

Hvem var hr. Poul i det hele taget? Hvad var hans forbindelse til Eddie? Hvad var i det hele taget hans efternavn, det havde han aldrig nævnt. I betragtning af at han konsekvent benyttede tiltaleformen De og udelukkende havde tiltalt Simon med hans efternavn, var det lidt besynderligt. Nu når Simon tænkte over det, hvorfra havde hr. Poul vidst, hvilket hotel Simon boede på. Hr. Poul havde sagt, at han kendte M, men hun vidste jo netop ikke, hvor han

levede i Pattaya. Det var der faktisk kun ganske få, som vidste – og de tilhørte alle hans nærmeste vennekreds. Derudover var det kun den fond, som finansierede thailandsopholdet, som kendte den.

Hvad vidste Simon egentlig om den fond? Det var ikke meget. Han havde blot sendt den de oplysninger, den havde bedt om og ellers modtaget pengene. Derudover havde han ikke beskæftiget sig med fonden.

Efter morgenmaden vendte Simon derfor tilbage til sit værelse og begyndte at søge informationer på internettet. Ganske hurtigt kunne han konstatere, at der ikke fandtes oplysninger om fonden på nettet, hvilket måtte anses som værende, hvad man vist godt kunne kalde besynderligt. Fandtes der virkelig fonde i dages Danmark, som der ikke var skrevet noget om på internettet? Usandsynligt. Til gengæld fandt Simon ud af, at der indtil for fem år havde eksisteret en antikvarisk boghandel på Nørrebro med samme navn som fonden. Havde han fat i noget der? Butikken havde vist haft økonomiske vanskeligheder, da den lukkede. Ejeren havde heddet Bjarne Hansen. Ham var der også et billede af, han lignede ikke nogen, Simon havde set tidligere. Desuden så boghandleren ud til at være en del yngre end den person, Simon havde håbet på, han havde været identisk med.

Et øjeblik opfattede Simon den antikvariske boghandel som en blindgyde. Grundig som han var, søgte han imidlertid videre. Bjarne Hansen havde overtaget butikken for mellem ti og femten år siden. Det var først derefter, det var begyndt at gå ned af bakke for den. Indtil da havde boghandlen haft et strålende renommé. Den forrige ejer havde selv opbygget gesjæften. Denne havde haft den i over fyrre år og havde på en positiv måde været anset som værende lidt af en sjov særling. Han havde haft ry for at vide alt om litteratur og som værende manden, man skulle tale med, hvis man søgte en bestemt bog, det ikke var til at anskaffe andre steder.

Uden held søgte Simon efter et foto af den oprindelige ejer af boghandlen på Nørrebro. Der fandtes flere fotos fra butikken, bøger i metervis, men ingen hvorpå ejeren sås. Han havde åbenbart undgået blitzlyset. Navnet kunne dog ikke skjules; Poul Nielsen. Nielsen! Sammen efternavn som Eddie. Sandsynligvis var det en tilfældighed. I Danmark var Nielsen trods alt mere en massebetegnelse end et navn. Alligevel kunne Simon ikke lade være med at gruble over, om der måske kunne være en sammenhæng. Nu ærgrede det ham, at han ikke havde fået gravet nogen oplysninger frem om Eddies familiemæssige baggrund, før han forlod Danmark. Det havde han bevidst undladt ud fra filosofien, at indholdet i bogen ikke skulle ligne noget, der kunne læses i et sladderblad. Det var *maleren* Eddie Nielsen og ikke privatpersonen Eddie Nielsen, bogen skulle omhandle.

Et par minutter sad Simon og grundede over sin nye viden. Havde han befundet sig hjemme i Danmark, havde han gået sig en tur og fået noget frisk luft, det hjalp altid så godt på tankerne. Noget lignende kunne ikke gøres her, det thailandske varmeinferno forhindrede enhver form for tankevirksomhed. En ting stod imidlertid klart, hr. Poul havde været opsat på, at Simon

kom her til Pattaya, og den pensionerede boghandler var opsat på, at han skulle fokusere på Eddies forsvinden.

Der fandtes imidlertid også nogle løse ender, som var knap så lette at gennemskue. Havde det været en bevidst handling af hr. Poul, da han havde givet indtryk af, at kunstsamleren havde noget med Eddies forsvinden at gøre? Hvorfra havde hr. Poul kunnet vide, at Simon havde set Eddies Olympia i kunstsamlerens hjem? Simon savnede virkelig gåturen i Frederiksberg Have, han havde brug for at tænke det hele igennem.

Uanset om det var en bevidst eller en ubevidst handling fra hr. Pouls side, så var mistanken vakt. Hvad vidste Simon om kunstsamleren? Meget lidt. Hans navn var Mogens Smith, og han var omkring 50 år gammel. Tilfældigvis havde Simon læst i en avisartikel, at han havde en samling af Eddies malerier. Derefter havde Simon søgt oplysninger om kunstsamleren. Uden det store held. Tilsyneladende var han pressesky, der fandtes ikke mange oplysninger om ham hverken i trykte eller digitale medier. Oprindeligt havde han vist nok tjent sine penge på spekulation og handel med værdipapirer. Mange af de forretninger, han havde beskæftiget sig med, havde efter visse personers mening ikke været helt rene i kanten. Mogens Smith var imidlertid aldrig løben ind i nogen straf – i al fald ikke en fængselsdom.

Det var først efter, Simon havde spurgt efter Mogens Smith i forskellige forums, det gik op for ham, at kunstsamleren boede i Pattaya. En anonym mail sendt fra en usporlig Gmail adresse havde indeholdt kunstsamlerens adresse og telefonnummer. Hidtil havde Simon ikke haft nogen anelse om, hvem der kunne have sendt denne mail. Efter morgens researcharbejde var der imidlertid opstået en meget kraftig mistanke. Den ændrede dog ikke på den kendsgerning, at der var opstået en følelse af, at det måske kunne være en god ide at kigge Mogens Smith lidt grundigere efter i sømmene.

14

På dette tidspunkt var Simon Hall ikke ene om, at sidde med en følelse af, at der var noget lusket ved Mogens Smith. Selvom det var af en lidt andet årsag og på en anden måde, gjorde det sig også gældende for den person, mange i Pattaya kendte under navnet Ken Thomsen. I virkeligheden hed han Kenneth Thomsen, men da mange thaier havde svært ved at udtale hans fornavn, valgte han slet og ret at kalde sig for Ken, det havde de lidt lettere ved at sige. Uanset dette var der i baghovedet på Ken begyndt at rumstere en vis mistanke om, at Mogens Smith godt og grundigt havde taget måsen på ham.

Noget Ken Thomsen ikke vidste noget om – og for den sags skyld interesserede sig for – var kunst. Det havde han aldrig lagt skjul på. Hvorfor skulle han beskæftige sig med noget så ligegyldigt. Meget af det lignede alligevel noget, der kunne være lavet af børn eller

retarderede tumlinger. Hvis han endelig fik kig på noget, han kunne lide, påstod de såkaldte kunstkere – eksperterne – som regel, at det ikke var rigtig kunst. Som om det makværk de roste til op over skyerne var spor bedre. Her i Thailand havde han oplevet elefanter, som var bedre til at male end de højt estimerede billedkunstnere. Det var ikke mere end en uges tid siden, han var i Nong Nooch Tropical Garden, ikke langt fra Pattaya, hvor han oplevede et show med elefanter, som kunne male langt bedre end Jens Jørgen Thorsen og alle hans ligesindede fidusmagere.

For der kunne slet herske tvivl om, at de fleste kunstnere var fidusmagere – måske endda svindlere. Mange af dem nassede på samfundet og folk i deres omgivelser. Ham Peter Rindal havde fat i noget dengang i 1960'erne. Han startede en protestbevægelse imod, at det offentlige spildte skatte kroner på kunsten. Den eneste kunstretning, Ken Thomsen kunne gå ind for, var derfor rindalismen. Ikke noget med støtte til kunst. Kunstnere ville have godt af at prøve at udføre et rigtigt stykke arbejde. Heldigvis var der ikke noget, som hed kunststøtte her i Thailand. Det var på grund af den kunststøtte, skatterne var så høje i Danmark. Godt han boede i Thailand nu, her var det til at overkomme at betale skat.

Disse synspunkter besad Ken allerede inden, han flyttede til smilenes land, og de havde bestemt ikke ændret sig i den tid, han havde boet her. For et par år siden boede billedkunstneren Eddie Nielsen i Kens pensionat. Samtidigt spiste og drak maleren ofte i restauranten. I en periode skete det på kredit, han påstod, han var ved at sælge nogle malerier og snart ville komme til penge. Bah. Ken havde været alt for tålmodig og eftergiven over for den snydepels af en dandy. En dag var Eddie forsvundet, efterladt var alene de malerier, han påstod, han var ved at sælge. Selvfølgelig havde der ikke været nogen køber. Makværk. Klatmaleri.

Nogle ville måske mene, det var en del af gamet, at folk kunne finde på at stikke af fra regningen, når man havde en restaurant og gæstgivergård. Dem der havde det synspunkt, vidste ikke, hvad de snakkede om. Mange gik og troede, at lykken var gjort, hvis man havde etableret sig med egen restauration i Thailand. Det var ingenlunde tilfældet. Folk med det synspunkt fattede slet ikke, hvor mange frustrationer og søvnløse nætter det medførte at drive virksomhed i Thailand. Hele tiden opstod der problemer. At myndighederne skulle bestikkes for at undgå problemer fra den side, var kun toppen af isbjerget. Dertil kom de daglige problemer med personalet. Thaiere arbejdede ikke som danskere. Hvis en thai havde bestemt sig til, at noget skulle gøres på en bestemt måde, hjalp det ikke at fortælle ham eller hende, at det kunne gøres mere praktisk på en anden måde. Ingen udlænding skulle komme og tro, at han kunne lære en thailænder noget – heller ikke selvom han var chef.

Hver dag var en kamp for at få økonomien til at løbe rundt. Hver eneste dag. Ikke så sært, at Ken var begyndt at kigge lidt dybt i flasken, efter han var flyttet til Pattaya. Alkohol var det perfekte middel til at dulme og fortrænge de daglige finansielle grublerier. Ikke noget med

piller til Ken Thomsen. Piller var for folk med rod i hovedet. Det havde han jo ikke, han havde kun ondt i økonomien.

De evige pengemæssige problemer havde imidlertid betydet, at det havde været noget af en økonomisk begmand, at Eddie Nielsen i sin tid var stukket af fra regningen. Tilbage havde kun været malerierne. At de skulle være noget værd, havde Ken ikke megen tiltro til.

Alligevel havde han forhørt sig hos Mogens Smith, som meget belejligt var dukket op i restaurationen på dette tidspunkt. På forhånd var det ellers kun overfladisk, de to kendte hinanden, men Ken havde hørt noget om, at den anden vist nok havde lidt forstand på kunst.

Mogens Smith havde bekræftet Kens formodning om, at Eddie Niensens malerier blot var noget skrammel. Han havde dog tilbudt at overtage billederne for en skilling svarende til det beløb, kunstmaleren skyldte restaurationen. Som følge af de finansielle besværligheder havde Ken straks slået til. Han havde også været indforstået med, at han skulle være lidt tys, tys med handlen. Han kunne godt se, hvis den kom til offentlighedens kendskab, dukkede myndighederne op og ville have nogle af pengene. Til gengæld havde Mogens Smith måtte acceptere, at Ken beholdt et af malerierne, det passede så godt til væggen bagerst i restauranten. Hvad gjorde et enkelt maleri fra eller til, når det alligevel bare var noget skrammel?

Hidtil havde Ken Thomsen gået rundt med en formodning om, at det havde været et godt arrangement, han havde indgået med Mogens Smith. Det mente han imidlertid ikke længere. For nogle dage siden var en mand dukket op i restauranten og havde fortalt, at Eddie Niensens malerier ikke var noget skrammel, at de faktisk havde en værdi. Da var det gået op for Ken, at Mogens Smith havde snydt ham. Derfor havde han kontaktet snydepelsen og forlangt lidt flere – nej, en del flere – kontanter af ham. Fik han ikke det, ville han ikke længere undlade at fortælle vidt og bredt om deres handel.

Dagen før var Mogens Smith dukket op. Snydepelsen havde imidlertid udnyttet, at han kendte Kens svaghed for de våde varer. Derfor havde mødet endt i beruselse og ingen økonomisk afklaring. Sådan skulle det ikke gå i dag. I dag havde Ken holdt igen med de våde varer. Det var allerede middag, og hidtil havde han kun drukket to øl. Sådan skulle det fortsætte, også når Mogens Smith dukkede op. I dag skulle snydepelsen ikke have lov til at drikke ham fuld, i dag skulle han ryste op med lidt flere moneter.

Ken skulede op mod uret på væggen. Han havde aftalt at mødes med Mogens Smith klokken 13. Nu var klokken næsten 13:30. Havde snydepelsen alligevel brændt ham af? I det samme skrålede John Mogensen: ”Der er noget galt i Danmark.” Det var mobilen, som ringede. Imens sangeren forkyndte: ”Dybbøl Mølle maler helt ad helved' til,” bemærke Ken, at det var et ukendt nummer, som ringede ham op.

”Ja.”

”Hvor er du?” Det var Mogens Smiths stemme.

”Hvor jeg er! Jeg sidder her – i restauranten. Venter på dig. Det var klokken et, vi skulle mødes.”

”Jeg var også hjemme ved dig klokken et. Er her endnu. Men du er her ikke.”

”Hjemme ved mig? Mener du hjemme ved mig privat?”

”Ja, hvor ellers? Du havde vel ikke forestillet dig, at vi skulle mødes i din luderbar? Til sådan noget her er det vist bedst at undgå et publikum.”

”Det her er ikke en luderbar!” Stemmen var arrig. En sådan bemærkning have altid kunne bringe Ken Thomsen op i det røde felt. ”Jeg driver en pæn spiserestaurant.”

”Med udlejning af værelser. Også på timebasis. Hvad forestiller du dig, der sker på værelserne, når en mand og en kvinde lejer dem i en times tid eller to?”

”Det vedkommer ikke mig, hvad gæsterne foretager sig på værelserne. Bare de betaler.”

”Har ikke tid til det her,” sagde Mogens Smith. ”Hvis du vil have nogle penge, må du komme nu. Du skulle have været her for en halv time siden. Hvor lang tid har du tænkt dig, jeg skal vente på dig?”

”Ja, jo. Kommer nu. Tager motorcyklen. Kan være der om ti minutter. Højest”

15

Eftermiddagen havde ikke givet Simon det helt store udbytte. Han var taget ud til området omkring det hus, hvor han havde oplevet den private samling af Eddie Nielsen malerier. I nabolaget havde han diskret forhørt sig om kunstsamlere, noget Simon var god til. Det skulle ikke være sådan, at Mogens Smith fik mistanke om, at der var nogen, som forhørte sig om ham.

De diskrete forespørgsler havde imidlertid kun givet begrænset viden om kunstsamlere. Mogens Smith mængede sig ikke på nogen måde med naboerne. Det var i al fald begrænset, hvad de vidste om ham. Selvom han havde boet i ejendommen i over ti år, var der ikke nogen, der kunne komme i tanke om, at de nogensinde havde blot vekslet et par ord med ham. Alle udadrettede aktiviteter fra hans side blev udført af en thailandsk mand ved navn Boorigaan – den formelt udseende herre med det arrede ansigt. Derudover kom der – vist nok – et par gange om ugen en kvinde, som gjorde rent hos ham.

Familie havde kunstsamlere ikke noget af. De besøgte i al fald aldrig hans bopæl i Pattaya. Til gengæld var der flere naboer, som hævdede, Mogens Smith ganske ofte havde besøg af unge thailandske kvinder. Sjældent den samme mere end én gang. Men på den anden side, var der noget usædvanligt i det? Dette var trods alt Pattaya. Her var det mere normen end undtagelsen

at opleve midaldrende og aldrende vesterlandske mænd i selskab med unge thailandske skønheder af begge køn – og det tredje med, ladyboys.

Om Mogens Smith var hjemme, havde Simon ikke kunnet afgøre. Den hvide mur omkring huset gjorde, at man ikke kunne spejle ind. Sidst på eftermiddagen dukkede en grå Mercedes imidlertid op. Den stoppede op foran porten. Fra førersædet trådte Boorigaan ud og gik hen og åbnede porten. Simon mente, han kunne ane endnu en person i bilen. Om det var Mogens Smith, var dog ikke til at bestemme, da Mercedesen havde tonede ruder.

Idet den grå Mercedes kørte ind af porten, bemærkede Simon en kvindelig motorcyklist. Hun var iført en blå fullface styrthjelm med hvide striber. Det var som om, hun også holdt øje med bilen. Muligvis havde hun fulgt efter Mercedesen på afstand? Der var noget bekendt ved hende, kastanjebrunt hår stak ud under styrthjelm. Ud fra kropsbygningen mindede hun på afstand om M. Strækningen hen til hende var dog for stor til, at han kunne se hende tilstrækkeligt tydeligt. Sandsynligvis var det blot noget Simon bildte sig ind, når han mente, motorcyklisten mindede om Eddies ekskæreste. Hvorfor skulle M udspionere Mogens Smith? For at få et bedre syn for sagen, begyndte Simon at gå over mod det tohjulede køretøj. Netop da fik kvinden øje på ham. Hun drejede motorcyklen omkring, gassede op, og kørte i høj fart væk fra stedet i modsatte retning af der, hvor Simon kom fra. Var hun stukket af fordi, hun troede, Simon var i ledtog med Mogens Smith? Eller var der en anden årsag?

Eftermiddagens magere udbytte håbede Simon at kunne revanchere sig fra om aftenen. Dagen før havde Simon fundet ud af, at ejeren, af det sted Eddie havde boet, da han forsvandt, og Mogens Smith kendte hinanden. Et eller andet sted skulle Simon trods alt alligevel indtage sin aftensmad. At måltidet samtidigt var dansk – semidansk – gjorde nu heller ikke noget. Imens han spiste, håbede han at kunne stille diskrete spørgsmål.

Da Simon ankom til restaurationen, var den bredskuldrede mand ikke at se nogen steder. Det havde han heller ikke været under det første besøg, da havde han befundet sig ude bagved. Så Simon fandt alligevel et bord og bestilte noget at spise.

”Den danske ejer, er han her ikke i dag?” spurgte Simon servitricen, da hun kom med maden.

”Han plejer at være her,” svarede hun og rystede på hovedet. ”Han var her også tidligere. Men pludselig farede han ud af døren. Han nåede lige at sige, han havde et vigtigt møde. Mon ikke han kommer tilbage? Det er ved at være et stykke tid siden, han forsvandt.”

”Han ligger nok og sover rusen ud et eller andet sted,” lød det i det samme på jysk – vist nok nordjysk. Det var i hvert fald ikke rigtig dansk. Ordene kom fra en rødhåret gut, som sad ved sidebordet i selskab med en thailandsk kvinde. Flot pige. Langt sort hår. Desuden havde hun lange, tynde fingre – næsten som en koncertpianist. Hendes tynde kortærmede trøje var blå og bar påskriften ’Armani’. Gutten var til gengæld iført en T-shirt, der reklamerede for Singha –

Thailands mest populære ølmærke. I forvejen forstod Simon ikke folk, som kvit og frit agerede levende reklamesøjler, at de så samtidigt kunne finde på at reklamere for sådan noget udrikkeligt opvaskevand oversteg imidlertid hans fatteevne.

”Kender du ham?” spurgte Simon forhåbningsfuldt.

”Ikke personligt,” svarede den rødhårede. ”Har aldrig gidet snakke med ham. Men jeg spiser her regelmæssigt, og jeg har endnu aldrig oplevet ham ædru. Han er altid godt pløret. Alle, jeg kender, siger det samme.”

Efter at have spist den smagsfattige aftensmad satte Simon kursen mod Walking Street. Han havde alligevel ikke noget bedre at tage sig til. Der var i al fald ingen grund til at sidde og vente på en beruset vært, som muligvis aldrig dukkede op.

Allerede lang tid før Simon nåede Walking Street, var han blevet kaldt både ’handsome’ og ’sexy’ adskillige gange. Sådan var det at færdes i Pattaya. Et utal af kvinder i forskellige skønhedskategorier gjorde tilnærmelser til en. Måske det var derfor, at mænd som ellers ikke havde kvinders opmærksomhed elskede denne by. Uanset alder og vægtklasse fandt kvinderne dem attraktive. Her var det eneste, der betød noget, tegnebogen – og om den blev åbnet. Nogle fandt det nedværdigende for kvinderne, Simon tog det fra den humoristiske side og fandt det – komisk. Og hvor mærkelig det så end lyder, var han allerede begyndt at opfatte det som værende helt normalt.

Hvad Simon til gengæld fandt mindre morsomt og slet ikke komisk eller normalt, var, når pigerne greb fat i ham for at få hans opmærksomhed. Det brød han sig bestemt ikke om. I betragtning af hvor mange morskabskvinder der fandtes i Pattaya, var det imidlertid begrænset, hvor mange af dem der gjorde det. De fleste tilnærmelser var dæmpede og verbale. Pigerne her var ikke pågående som i Københavns Istedgade og lignende steder. Simon huskede, at han for et par år siden havde trodset sin rejsefobi og var taget på en uges ferie i Paris. Som kunstinteresseret var det et must at besøge steder som Louvre, Musée D’Orsay og Picasso Musset. Faktisk var det for mere end blot *et par* år siden, det var før han blev gift. Hotellet havde ligget i Montmartre området, dermed havde han hver gang, han bevægede sig udenfor, skulle gå forbi adskillige natklubber. Det havde været et sandt mareridt, dørmænd og dørkvinder havde med alle kunstens regler og unoder forsøgt at lokke ham ind i netop deres etablissement. Forsøgte han at gå forbi dem, bevægede de sig straks ind i hans nye ganglinje. Kom han til at skubbe til dem, brokkede de sig straks, som om det var ham, der gjorde noget forkert. Og fortalte han dem, at han ikke var interesseret i piger, spurgte de straks med påtaget forundring i stemmen: ”Er du bøsse?”

Efter den gang pariserspanking gik der mange år før, Simon tog ud og rejse igen. Faktisk blev det først, da ekskonen tvang ham med til Phuket. Også det var en frygtelig oplevelse, men i

det mindste var thaierne ikke lige så pågående og ubehøvlede som de franske dørmænd og dørpiger. De værste, man kunne blive udsat for her, var derimod de indiske skrædderer. Gik man forbi dem, havde de havde svært ved at fatte, at man ikke ønskede at købe: ”a nice suit.” Noget sådant oplevede man ikke i gode gamle Danmark, i al fald ikke der, hvor Simon færdedes til hverdag, for der udviste sælgerne takt og tone.

Planløst vandrede Simon op af Walking Street. Et opløb stod omkring en Michael Jackson klon, som foretog gadeakrobatik. Vel og mærke en klon der så ud som sangeren i hans velmarksdage, ikke som det gespenst han havde lignet i årene lige før sin død. Foran en gogobar blev der reklameret med Carlsberg fadøl til en ganske rimelig pris. Det hæderkronede ølmærke var åbenbart på vej ind på det thailandske marked. Ganen løb i vand. Den savnede smagen af dansk læskedrik. Alligevel modstod Simon fristelse og slentrede videre. Gogobaren virkede ikke for alvor tiltrækkende, den havde samme navn som et fængsel. Alcatraz.

Idet Simon kom til Soi 15 gav det et gib i ham. Ud der fra kom M. Hånd i hånd gik hun med en mand – en vesterlænding. Idet hun passerede Simon smilte hun. Et sus gik gennem maven på ham.

”M,” udbrød Simon. ”Vent.”

”Ikke nu. Kom tilbage i morgen.” M sendte Simon et hurtigt blik, men fortsatte uanfægtet ned af Walking Street i den retning, han kom fra.

”Den filippinske pige, hende der forsvandt! Hvad skete der med hende?”

”Det var et uheld.”

I næste nu var både M og hendes kunde ude af syne. Det hele var gået så hurtigt, Simon havde slet ikke været forberedt på mødet. Et jag af jalousi gik gennem kroppen på ham. Forladt! Svigtet! Hvad var det for noget? Der var ingen grund til at føle jalousi, M betød ikke noget for ham. Intet!

”Ja, man kan ikke stole på den slags piger,” lød det på dansk fra en mandsperson, som i det samme stod lige ved siden af Simon. Der var noget bekendt ved ham. Simon kendte ham fra et eller andet sted.

”Kan du kende mig?” spurgte manden. ”Huske mig?”

”Jens! Jens Larsen,” svarede Simon, for hvem det så småt dæmrede. ”Det er lang tid siden. Vi gik på gymnasiet sammen.” Der var blevet lidt mere af gymnasiekammeraten, han havde fået en lille strutmave. Fed eller blot noget der lignede, var han dog ikke blevet. Egentlig holdt han sig ganske godt.

”Var lige ved at tro, du ikke kunne huske mig. Rigtigt, det er lang tid siden. Tænk, at vi skulle mødes her.”

De to fordums gymnasiekammerater blev enige om at sludre over en øl et eller andet sted. Kort tid senere satte de sig i den bar, hvor Simon havde hørt livemusik under sit første besøg i Walking Street. Da de ankom, var bandet i gang med en ganske hæderlig udgave af den gamle Deep Purple klassiker 'Smoke On The Water'. I aften havde Jack Sparrow overladt vokalen til en anden sanger.

"Håber ikke, du er blevet forelsket i en thaipige," sagde Jens, efter de havde fået serveret deres øl. Han hentydede tydeligvis til M.

"Nej, nej. Slet ikke noget i den retning. Jeg er ved at skrive en bog, den pige er blot en informant. Havde brug for nogle oplysninger fra hende."

"Heldigt for dig. Man skal passe på med de piger her. Sidst jeg besøgte Thailand, mødte jeg en pige. Jeg troede hun kunne lide mig, bare en lille smule. I virkeligheden var hun kun interesseret i mine penge. Da jeg vendte ryggen til hende et kort øjeblik, sad hun og suttede i en flodhest. Han lignede i hvert fald en flodhest."

"Har du besøgt Thailand mange gange?"

"To gange tidligere. Det er et par år siden sidst. Forrige år var jeg i Bulgarien – Sunny Beach. Det var ikke lige mig, alt for mange unge mennesker, som ikke kan styre deres brandert. Thailand er meget bedre, her kommer der også unge mennesker, men det er på en anden måde. De virker ikke så – hvordan skal jeg forklare det? Her kommer der også modne mennesker, folk på vores alder. Forstår du hvad jeg mener?"

"Ja," svarede Simon. Egentlig gjorde han det ikke, men det var lettere at sige 'ja'. Han ville fortsat hellere være hjemme i Danmark. Det gik stadigt over hans forstand, at nogen frivillig tog til udlandet. Det nævnte han heller ikke noget om. I stedet spurgte han: "Hvorfor tog du så til Bulgarien, når du meget bedre kan lide Thailand?"

"På forhånd havde jeg forventet, at Bulgarien ville være lidt som Thailand. Men det var det ikke. Ikke engang en lightudgave. Desuden led jeg af paranoia." En dæmpet latter undslap munden på Jens. "Troede at der var nogle her i Thailand, som ville mig til livs. Det var selvfølgelig noget sluder. Hvis der nogensinde har været nogle i Thailand som efterstræbte min liv, er det i hvert fald fortid nu."

De to gymnasiekammerater sad yderligere noget tid og sludrede. Jens havde tidligere arbejdet med it, nu var det marketing. Han havde imidlertid ikke den store lyst til at tale om arbejde. I stedet foreslog han, de besøgte en gogobar, når de havde drukket ud. Han havde hørt, at Peppermint skulle være et godt sted at gæste. Der takkede Simon imidlertid nej. I de dage han havde tilbragt i Pattaya og Angels City, syntes han allerede, han havde været på flere end nok gogobarer. Derfor valgte han i stedet at tage tilbage til sit hotel, hvor han ville læse den roman færdig, han var i gang med.

Efter Simon havde læst bogen til ende, lagde han sig til at sove. Han fik imidlertid ikke lov til at sove igennem. Ud på natten kom naboen hjem. Tidligere på dagen havde Simon bemærket, at den hidtidige nabo var rejst. Fra den gamle nabos side havde der aldrig lydt støj, det samme kunne desværre ikke siges om den nye. Han var tydeligvis beruset. Det kunne virkelig høres, han vendte tilbage til hotelværelset. Og han var ikke alene, et kvindemenneske var i hans selskab. Allerede ude på gange talte de højlydt til hinanden. Latter og fnisen bekendtgjorde, at de morede sig fortrinligt. Efter de var kommet ind i rummet, aftog støjen i første omgang en smule. Noget tid senere tiltog den dog atter, pigen var hørbart en stønner, igen og igen proklamerede hun, hvor fantastisk hendes sengekammerat var til at udføre sine gymnastiske øvelser samt, at han endelig ikke måtte stoppe.

Simon pressede hovedpuden ned om ørerne. Noget sådant her blev han ikke udsat for, når han sov derhjemme i sin egen seng. Der tog folk hensyn til naboerne.

16

Egentlig vidste Simon godt, at han drømte. Han sov og befandt sig i drømmeland. Alligevel kunne han ikke gøre noget ved det, der foregik. Selvom om han selv var hovedpersonen, havde han ingen indflydelse på begivenhederne. Det var som, oplevede han en film. På en og samme tid var han både hovedperson og tilskuer. Han jagtede rundt i Pattaya, han ledte efter M. Ved flere lejligheder troede han, han havde fundet hende, men hver gang forduftede hun som damp i neonnatten. Uventet var hun der. Men det var han ikke. Fravær. Hun var sammen med en anden. Mand. De kyssede. Lidenskabeligt.

Simon vågnede med fortvivlelsens bitre smag blandet i sit tørre mundvand. Sveden drev af kroppen. Havde han glemt at tænde for airconditioningen, inden han gik til køjs? Nej, han kunne høre dens dæmpede brummen. Han havde drømt et eller andet. Det havde været om M. M! Mærkelig drøm, men det var drømme jo som regel.

Aftenen før havde Simon mødt M. I et kort øjeblik. Hvad var det, hun havde svaret, da han spurgte til den filippinske pige? ”Det var et uheld.” Et uheld! Hvad mente hun med et uheld? Var hun kommet til at slå pigen ihjel – ved et uheld? Var det det, hun mente? Eller var det Eddie, som var kommet til at slå den filippinske pige ihjel ved et uheld? Simon måtte tale med M igen. Han havde brug for nogle svar. Dette måtte dog vente til i aften, inden da havde han andre opgaver at udføre.

Samtidig et helt andet sted i Pattaya. Mabarn var på vej på job. Hun arbejdede som hushjælp, hvilket ville sige, at hun gjorde rent i forskellige hjem. Alle hendes arbejdsgivere var farang. I Thailand var der den uskrevne regel, hvis man var udlænding og boede i landet, skulle man

ansætte en hushjælp. Så var det lige meget, om man syntes, at man havde behov for det eller ej, sådan var det bare. Når man kom her til landet som gæst, skulle man yde et bidrag til at holde hjulene i gang, give beskæftigelse til befolkningen. Det var det mindste, man kunne gøre.

To gange om ugen gjorde Mabarn rent ved Ken Thomsen, det havde hun efterhånden gjort gennem flere år. En onkel havde skaffet hende jobbet. Det var ikke verdens mest ophidsende beskæftigelse, men selvom lønnen var beskednen, havde hun svært ved at undvære pengene. Hendes ægtemand kørte bahtbus, og selvom han havde lange arbejdsdage, var hans indtægt ligeledes ringe. Han kørte de samme ruter dag ud og dag ind, en beskæftigelse der var lige til at blive tosset i hovedet af. Faktisk var Mabarns ægtemand allerede ved at være en lille smule tosset i hovedet, så hvem vidste, måske kunne han ikke klare dette job til evig tid. Sammen havde de fire børn på mellem tre og tolv år, så der var nok munde at mætte i deres hjem, som var et blikstur i udkanten af byen. Ja pengene fra rengøringsjobbene var vigtige for husholdningen.

Til trods for Mabarn havde egen nøgle til døren, ringede hun altid på, når hun ankom til lejligheden. Så var Ken varskoet, hvis han var hjemme. Det håbede hun nu ikke, han var. For når han var det, var han som regel enten beruset eller havde tømmermænd. Hvilken af de to ting der var værst, kunne hun ikke rigtig afgøre, hun hadede dem begge.

I dag var Ken Thomsen tilsyneladende ikke hjemme. Der var i al fald ingen, som reagerede, da Mabarn ringede på. Nogen lyde var der heller ikke at høre fra den anden side af døren. Derfor fandt hun sin nøgle frem og låste sig ind i lejligheden. Indenfor var der lige så rodet, som der plejede at være. Det var det første hun lagde mærke til. Derefter mødte der hende et endnu frygteligere syn – at kalde det makabert var ingen overdrivelse. Fra loftet inde i stuen hang lejlighedens enlige beboer med et blå nylonreb omkring halsen. Tungen stod ud af munden på ham. Nylonrebet var fastgjort til gelænderet på den overliggende etage.

Mere nåede Mabarn ikke at observere, inden hun skrigende løb ud af lejligheden. Selv var hun ikke i stand til at alarmere politiet og rapportere om den chokerende oplevelse, det måtte en nabo gøre for hende. At Ken Thomsens livløse legeme var iført en lyseblå ulden trøje og et par sorte skindbukser registrerede Mabarn slet ikke noget om. Det samme gjaldt den væltede skammel, der lå på gulvet og flød under hans kadaver.

Da ordensmagten ankom, fandt de på et bord i stuen – et sted man ikke kunne undgå at få øje på det – et brev, der var henvendt til den, der fandt afdøde. Det var skrevet på computer og var på engelsk. I brevet stod der, at gerningen var sket for egen hånd og af egen fri vilje. Årsagen var længere tids finansielle problemer. Et hurtigt tjek fra politiets side bekræftede, at Ken Thomsen virkelig havde haft økonomiske vanskeligheder, han skyldte penge til gud og hver mand – og kvinder med. Da man desuden fandt hans tegnebog med penge og papirer i den ene bukselomme, og der tilsyneladende ikke manglede noget i lejligheden, antog man

straks, at der måtte være tale om selvmord. En tilkaldt retsmediciner var enig i dette, Ken Thomsen havde tilsyneladende ikke lidt nogen som helst fysisk overlast inden sin død. Dødstidspunktet blev fastsat til den foregående eftermiddag.

En let sag for det lokale politi, et godt stykke arbejde. Den danske ambassade blev som altid, når det drejede sig om danske statsborgeres dødsfald i Thailand, underrettet om episoden. Derefter kunne sagen afsluttes. Videre til næste sag. Alligevel kunne politiassistent Wi Nartii, som havde været den betjent, der havde fundet selvmordsbrevet, ikke helt slippe følelsen af, at et eller andet ikke var helt, som det skulle være.

I Pattaya havde rygter og sladder en mani med at sprede sig som en skovbrand på en solskinsdag i den varme og tørre årstid. Alligevel var nyheden om den danske restauratørs bortgang ikke nået frem til Simon, da han tidligt på eftermiddagen ankom til Ken Thomsens spisested for at få en let gang frokost. Derfor var det lidt af en overraskelse for ham at se, der var et 'Lukket' skilt på indgangsdøren. I stedet gik han ind i naborestauranten og fik sit foder. Der gav personalet ham den tragiske nyhed.

Kunne der være en sammenhæng mellem restauratørens bortgang og Eddies forsvinden? Mon dog. Hvilken sammenhæng skulle der kunne være? Restauratøren havde været i økonomisk uføre, sandsynligvis var der tale om selvmord.

"God eftermiddag, hr. Hall," lød det i det samme på dansk. Simon blev revet ud af sine tanker og kiggede op fra maden. Foran ham stod hr. Poul. Lidt længere tilbage i lokalet befandt sig den thailandske kvinde, gamlinge også havde været i selskab med et par dage før. Simon havde aldrig fundet ud af hendes rolle. Hvilken slags ydelser ydede hun for hr. Poul? Var hun blot en almindelig opvarter, eller var hun en af Pattayas mange prostituerede?

"Må jeg sætte mig?" fortsatte hr. Poul og pegede på stolen overfor Simon.

"Ja, værsgo."

"Nå hr. Hall, har De opklaret, hvad der er hændt med Eddie?" spurgte hr. Poul efter han havde sat sig. Et øjeblik forekom det Simon, at det også havde været den gamle mands åbningsreplik under deres første møde, men det var vist alligevel ikke rigtigt.

"Er det det, De ønsker, jeg skal finde ud af for Dem, hr. Nielsen?"

Den pensionerede boghandler trak på smilebåndet, idet han hørte sit efternavn, men kommenterede det ellers ikke. "Egentlig ikke, i det store hele ved jeg godt, hvad det er sket med Eddie. Men jeg ønsker, at alle andre også skal vide det, og jeg ønsker først og fremmest, at den ansvarlige skal stå til regnskab for sine gerninger."

"Og hvad mener De, der er sket med Eddie?"

"Hvad jeg mener, er ikke vigtigt, for jeg kan ikke bevise noget."

”Hvorfor hyrede De ikke en privatdetektiv til at skaffe beviser?”

”Jeg har ingen fidus til privatdetektiver – stoler ikke på dem. Min verden er bøger, det er det jeg har forstand på, det er det jeg ved noget om. Når jeg læser en bog, er jeg straks i stand til at gennemskue, om forfatteren har gjort et grundigt stykke arbejde, eller om det blot er en gang overfladisk miskmask. Deres bog om Tranegården viste, at De gør et grundigt stykke arbejde, hr. Hall. De bliver ved med at bore, indtil De når til bunds med den problemstilling, De arbejder med.”

”Måske jeg skuffer Dem denne gang?”

Endnu et smil strejfede Poul Niensens læber. ”Mon dog.”

”De har samme efternavn som Eddie. Er De i familie med ham?”

”Er De i familie med alle med efternavnet Hall, hr. Hall?”

”Nej, langt fra.”

”Alligevel tror De, at bare fordi to personer hedder Nielsen, så er de i familie med hinanden. Husker dengang jeg var ung, i al fald yngre end nu, da var der en knægt, som blev kaldt Guld Harald. Ham er jeg ikke i familie med, selvom han også hedder Nielsen.” Der blev talt udenom.

”Vil De dermed påstå, at De ikke er i familie med Eddie?”

”Det sagde jeg ikke noget om.” Igen et underfundigt smil på læberne. ”Ok, hvis De endelig vil vide det, hr. Hall. Jeg havde engang en lillebror, som jeg holdt meget af. Desværre døde han i en trafikulykke i en ganske ung alder. Han efterlod en kone og en søn på blot to år.”

”Eddie?”

”Netop. Da jeg ikke selv havde børn, endte det med, at jeg blev en slags reservefar for ham. Vores gode forhold fortsatte, efter han var blevet voksen.”

Den forklaring gav mening. Normalt benyttede hr. Poul folks efternavne. Når det havde drejet sig om Eddie Nielsen, havde han imidlertid benyttet fornavnet, for hvem ville omtale sin egen nevø ved hans efternavn? I særdeleshed ikke når det drejede sig om en nevø, man var nært tilknyttet til.

”Havde De virkelig ikke regnet med, at jeg havde fundet ud af, at det var Dem, som stod bag den fond, der betaler for mit ophold her i Pattaya,” spurgte Simon.

”Jo,” svarede onklen. ”I allerhøjeste grad. Havde De ikke fundet ud af det, havde De skuffet mig, hr. Hall. Så havde De ikke levet op til mine forventninger til Dem.”

”Nu er jeg ikke taget til det her forbandede land, den her forbandede verdensdel for at leve op til nogens forventninger – eller for at udføre et stykke bestillingsarbejde. Jeg er taget her til for at udføre noget researcharbejde til en biografi om deres nevø. Det håber jeg, De har forstået?”

”Absolut, hr. Hall”

”I går mødte jeg M. Hun var i selskab med en, en – kunde. Så jeg fik kun udvekslet nogle få ord med hende. Da jeg spurgte hende om, hvad der var sket med den filippinske pige, der var forsvundet, svarede hun, det var et uheld. Hvad kan hun have ment med det?”

”Et uheld! Ja, sikkert en god beskrivelse. Men som sagt, både M, Filippinerne og den filippinske pige er en blindgyde. De har ikke noget med sagen at gøre. Her drejer det sig om, hvad der er sket med Eddie. Og det er lige som i bøger og på film. Hvis De vil opklare en forbrydelse, skal De følge pengestrømmen. Her er der imidlertid ikke penge indblandet, her er det i stedet malerier, det drejer sig om. Hvad er der sket med Eddies malerier?”

”Måske Eddie eller M ved et uheld kom til at slå den filippinske pige ihjel?”

En latter undslap den gamle mands mund. ”Sluder. Hverken Eddie eller M har slået nogen ihjel. I al fald ikke endnu.”

”Pigen var sporløst forsvundet.”

”Sporløst! Nu skuffer De mig, hr. Hall. Der har De vist ikke gjort Deres arbejde grundigt nok. Hver dag er der adskillige piger, som forsvinder her fra Pattaya. De fleste af dem tager hjem til deres hjemstavn. Mon ikke det er lidt på samme måde på Filippinerne, i Angeles City? Undersøgte De, om den filippinske pige var taget hjem til sin hjemegn, hr. Hall?”

”Det gjorde jeg ganske vist ikke,” måtte Simon slukøret konstatere. Derfor skiftede han emne og spurgte i stedet: ”Vidste De, at Mogens Smith var i besiddelse af Eddies Olympia, og at jeg havde set maleriet hos ham?”

”Ikke med sikkerhed, men da De stod og kiggede på reproduktionen af Manets Olympia, sagde min intuition mig, at der var en vis sandsynlighed for det.”

”De mener altså, at Mogens Smith står bag Eddies forsvinden?”

”På et tidspunkt efter Eddies død – forsvinden – opstod der et lille rygte om, at hr. Smith besad en samling af Eddies malerier. Selvom han har evnet at nedtone det rygte, og har undgået, at alt for mange har set malerierne, har han ikke helt kunnet aflive det.”

”Jeg har set de malerier, det kostede mig dog en del tid og ihærdighed at få tilladelse til det.”

Den ældre herre nikkede og smilte. ”Og det var netop fordi, jeg vidste, De besad den ihærdighed, jeg ønskede at få Dem her til Pattaya. Og De siger, Olympia var blandt malerierne?”

”Ja, M som Olympia. Hun var også afbilledet på flere andre af malerierne.”

”Da opstår spørgsmålet, hvordan er hr. Smith kommet i besiddelse af disse malerier?”

”De mener altså, at Mogens Smith myrdede Eddie for at komme i besiddelse af malerierne?”

Hr. Poul trak på skuldrene. ”Det er Deres opgave at finde ud af, hr. Hall. Der er imidlertid netop sket endnu et dødsfald.”

”Restauratøren? Var det ikke selvmord?”

”Hr. Smith har netop besøgt naborestauranten, han hentede det maleri, der hang bagerst i lokalet. Han påstod, det var et, hr. Thomsen blot havde lånt af ham. Har De set det maleri, Hr. Hall?”

”Ja, det var et af Eddies, malet i Angeles City. Jeg talte med restauratøren om maleriet, og det lød ikke til, at det var et han havde lånt.”

17

Da Simon forlod spisestedet, bemærkede han, at en grå Mercedes holdt udenfor naborestauranten, Mogens Smith var åbenbart endnu ikke taget af sted. Ikke langt der fra stod en motorcykel. På den sad en kvinde. Hun var iført en blå fullface styrthjelm med hvide striber. Tog Simon ikke meget fejl, var det den samme motorcykel og den samme kvinde, han dagen før havde set udenfor kunstsamlerens hjem. Idet han gik over imod motorcyklisten, skete der også det samme som den foregående dag. Kvinden slog det tonede visir ned, startede køretøjet, drejede det omkring, og kørte hastigt bort i modsat retning af den, Simon kom fra.

Et øjeblik senere kom Poul Nielsen til syne i døren til det spisested, Simon også netop havde forladt. Han blev støttet af den midaldrende thailandske kvinde.

Simon gik hen til den aldrende herre og spurgte: ”Har De sat nogen til at udspionere Mogens Smith?”

Den forhenværende boghandler så forbavset ud. ”Hvad mener De?”

”I går så jeg en kvindelig motorcyklist følge efter Mogens Smiths bil, og for et øjeblik siden oplevede jeg den samme motorcyklist stå og holde øje med den bil der.” Simon nikkede over mod den grå Mercedes. ”Begge gange stak hun af, idet hun fik øje på mig.”

”Nej, det har jeg ikke noget med at gøre.” Stemmen lød overbevisende. ”Hvordan så hun ud?”

”Hun var iført en fullface styrthjelm med tonet visir, den var blå med hvide striber. Under den kunne det anes, hun havde kastanjebrunt hår.”

”Har ingen anelse om, hvem det skulle være.” Denne gang lød han dog ikke helt så overbevisende. Mund og øjne var ikke i harmoni med hinanden.

”Har M en motorcykel?”

”Det har de fleste af de piger, der arbejder som dansere i gogobarerne.”

”Det var ikke det, jeg spurgte om.”

”M er fuld af overraskelser, tror også, hun kan byde dig på nogle, du slet ikke havde forestillet dig i selv din livligste fantasi.”

Samtalen stoppede brat. Ud af døren med ’Lukket’ skiltet i nabobygningen trådte Mogens Smith og hans håndlanger. Håndlangeren bar det billede, Eddie havde malet i Lollipop i Angeles City. Det var vist Boorigaan håndlangeren hed. Begge mænd gik hen imod den grå Mercedes.

Simon tog et par hastige skridt hen imod bilen. ”Mogens Smith!” Den lille mand med høgenæsen stoppede op og drejede hovedet i lydens retning. ”Mit navn er Simon Hall, vi har talt i telefon sammen ...”

”Ja, det husker jeg udmærket godt.” Mogens Smith kneb øjnene sammen. ”Du har fået dine 15 minutter. Det var en dum fejltagelse, det skulle jeg aldrig have givet dig. Vi har ikke mere at tale med hinanden om.”

”Eddie var ikke popkunstner. 15 minutter er alt for lidt.”

”Aftalen var 15 minutter, derefter ville du lade mig og min samling være i fred.” Hans ansigt lignede et, der tilhørte en mand, som ikke alene netop havde bidt i et surt æble men også havde fundet en halv regnorm der i.

”Hvordan er du i de hele taget kommet i besiddelse af Eddies malerier?”

”Farvel!” snerrede den kortlemmede mand og satte sig hastigt ind på passagersædet i den grå bil med de tonede ruder, inden Simon kunne nå at sige mere. Boorigaan sad allerede på førersædet, bag rettet.

”En meget elskværdig mand,” sagde hr. Poul med et skævt smil på læberne, efter Mercedesen var kørt bort.

Den resterende del af eftermiddagen gik med, at Simon besøgt stort set alle øvrige danskejede restauranter og overnatningssteder i Pattaya. Uheldigt han havde glemt at smøre solcreme på sin sarte hud, for solen virkede ekstra skarp i dag. Fodarbejdet gav desuden ikke det store udbytte. I ingen af stederne fandtes der malerier af Eddie, og ingen hverken ejere, personale eller tilstedeværende kunder havde nogen anelse om, hvem Eddie Nielsen i det hele taget var. Arbejdet var imidlertid ikke helt spildt, for det bekræftede Simons formodning om, at Eddie ikke var specielt integreret i byens danske miljø. Den danske kunstmaler var mere internationalt orienteret.

Idet, Simon kom tilbage til sit hotel og skulle til at låse sit værelse op, åbnedes døren til naborummet med nærmest et brag. Ud af den kom en ung thaikvinde med uglet hår. ”Du er et sygt røvhul med perverse lyster,” råbte hun arrigt. Ordene var tydeligvist ikke rettet mod

Simon, som hun knap nok bemærkede, selvom hun var ved at vade ind i ham. ”Jeg vil aldrig se dig igen,” nåede hun lige at få fremsagt, inden hun hastigt forsvandt ned af trappen.

Elevatoren havde hun åbenbart ikke tid til at vente på.

Om det var den samme kvinde, der den foregående nat havde holdt ham vågen med sin stønnen, var Simon ikke i stand til at afgøre.

18

Benene satte kursen op af Soi 15. Arme og nakke var begyndt at føles ømme, tidligere på dagen havde han åbenbart fået lidt for meget sol. En ung thailandsk mand med et skilt i hænderne forsøgte at overbevise Simon om, at danskeren burde besøge netop den gogobar, der betalte skiltemandens hyre. Den thailandske mand blev fejlet til side, Simon vidste, hvor han skulle hen, det var en gogobar, men en ganske anden end den, den påtrængende mand reklamerede for.

Indenfor i gogobaren fandt Simon en siddeplads, bestilte en øl. Han kiggede op på dansepodiet, M var ikke at se der nogen steder. Var det en fejltagelse, han var kommet her? Var hun alligevel ikke vendt tilbage? Han spejdede rundt i lokalet. Ganske som de foregående gange han havde været her, var baren pænt besøgt. Var det hende, han kunne se ovre på den anden side af dansepodiet? Nej, jo. Det var M, hun stod og talte med en af barens øvrige piger. Vist nok den samme tøs, som under et tidligere besøg havde kaldt M for fed. Tilsyneladende havde nummer 51 ikke bemærket Simon endnu, hun stod halvvejs med ryggen til ham. Han måtte se og fange hendes opmærksomhed. Et øjeblik overvejede han at lade en af servicepigerne formidle kontakten, de var imidlertid alle travlt optaget af at servere drikkevarer for flere af gogobarens øvrige gæster.

I det samme drejede M omkring. Simon forsøgte med fagter at fange hendes opmærksomhed. Uden held. Pigen med det kastanjefarvede hår vandrede uden at ænse ham ud på kvindetoilettet. Hvordan kunne hun overse ham? Lidt efter kun hun ud fra toilettet igen, fortsat uden at bemærke ham. Hun slentrede rundt i lokalet, bevægede sig tæt forbi ham uden at kigge i hans retning. Han ville have rakt ud efter hende, hvis der ikke havde siddet en ung mand imellem ham og hende, som forhindrede ham i det. Hun satte sig ved en overvægtig mand på et halvt hundrede år og begyndte at sludre med ham.

Hvad skete der her? Var Simon blevet usynlig? Han vidste ikke sine levende råd. Netop da drejede M hovedet og så ham ret ind i øjnene. Hun havde et lumsk smil omkring munden. Naturligvis havde hun observeret ham allerede idet, han trådte ind i gogobaren. Den slags piger overså ikke deres faste kunder. Hun havde blot drillet, leget med ham.

Et kvarter senere. De havde netop forladt gogobaren og befandt sig nu ude på Walking Street. M stoppede op og tog sig til maven. ”Jeg er sulten.” Et eller andet sted havde Simon læst, at thaipiger altid var sulten. De var altid i stand til at spise – og sove. Til trods for sin begrænsede erfaring med thaikvinder kunne Simon allerede konstatere, det åbenbart ikke var helt forkert, når det drejede sig om spisedelen af postulatet – det andet vidste han ikke noget om. Mærkeligt, thaierne ikke var tykkere, end de var, deres føde var tilsyneladende mindre fedtholdigt end det vi vesterlændinge indtog.

M viste vej til et sted, hun kunne få noget at spise. Det var det samme spisested, de havde besøgt første gang, Simon havde interviewet hende. Selvom det kun var muligt at få thaiføde her, gjorde det ikke så meget, priserne var rimelige. Og der blev heldigvis ikke solgt grillstegte kryb a la skorpioner eller græshopper her. Hver gang Simon så de indfødte spise insekter begyndte indholdet i hans mave nemlig altid at rumstere.

”Er du sikker på, at du ikke vil have noget at spise,” spurgte M. ”Maden her er rigtig god.”

”Ja, jeg er ikke sulten.” Det var nu ikke hele sandheden. Angsten for det thailandske køkken havde ikke helt forladt ham. Havde de befundet sig ved en af de mange pølseboder i Pattaya, hvorpå der stod ’Hamburger Denmark’, havde han sandsynligvis godt kunnet presse en hotdog ned. I stedet benyttede han noget af ventetiden til at gå på toilettet, alt hvad der kom ind, kunne ikke svedes ud.

Da Simon kom tilbage fra dasset, sad M og fløjtede. Igen kom han til at tænke på den Fritz Lang film, hans kvindelige selskab delte navn med. I den fløjtede den sindssyge massemander altid en bestemt melodi, inden han myrdede et barn. Ganske vist lignede M ikke Peter Lorre, som i den gamle tonefilm spillede morderen, og hendes fløjten mindede heller ikke om den, man hørte i filmen. Alligevel kunne Simon ikke lade være med at spekulere over, om han sad sammen med en kvinde, som var i stand til at dræbe – som allerede havde dræbt? Han havde svært ved at regne hende ud. Hvad fandtes der bag dette smukke ydre? Nok ikke ligefrem den rene uskyld.

”Besøgte din bar for et par dage siden,” sagde Simon, efter M var færdig med at spise. ”Da var du der ikke. En af servicepigerne sagde, at du var stoppet.”

”Det var jeg også. Havde noget, jeg skulle have ordnet. Men nu er jeg tilbage, nu kan du barfine mig hver aften. Og sove med mig hver nat.” Et drillende smil havde fundet vej til hendes mund. Hendes tiltrækkende mund.

”Det var nu ikke helt det, jeg havde i tankerne.”

”Hvorfor ikke? Er jeg ikke smuk nok nok for til dig? Er du mere til de små sorthårede piger på atten år med trutmund og en lækker krop.”

”Nej, jeg... Det er bare...”

En liflig latter undslap M's mund. Egentlig vidste Simon det godt, ganske som lidt tidligere på aftenen i gogobaren sad hun og drillede ham. På en eller anden måde havde denne thailandske Olympia fundet ud af, at han var tiltrukket af hende. Han måtte se at generobre sin selvkontrol, sin værdighed, det kunne ikke passe, at en simpel kurtisane som hende her kunne lege med ham på denne måde.

”Var begyndt at tro, at du havde forladt baren, fordi du ville undgå mig?” fremførte Simon.

”Undgå dig! Hvorfor skulle jeg ønske at undgå dig? Du er en meget attraktiv mand, enhver thaipiges drøm.”

Forsøgte M at snakke udenom? ”Hvad skete der i Angeles City?”

”I Angeles! Der skete ingenting. Hvad mener du?”

”Pigen der forsvandt! Hvad skete der med hende?”

”Nå hende, det var et uheld.” Smilet havde forlad M's ansigt.

”Uheld – hvilken form for uheld? Hvad skete der?”

M tændte en cigaret og påtog sig et fornærmet ansigtsudtryk, men svarede ikke.

”Da jeg var i Angeles City, så jeg et billede, Eddie havde malet. Det viste en gogobar – indvendigt. Både du og den filippinske kvinde var med på billedet. Du kiggede på hende med had i øjnene. Hvorfor tror du Eddie har malet dig på den måde?”

”Sådan malede Eddie.”

”Jeg ved godt hvordan Eddie malede. Faktisk er jeg ekspert i det.”

”Hun var et røvhul!”

”Hvordan? Hvorfor?”

”Hun... Eddie og jeg... Hun skulle have holdt sig fra Eddie. Havde hun gjort det, var der ikke sket hende noget.” Simon ventede et øjeblik på, at M fortsatte, men det gjorde hun ikke.

”Forsøgte hun at tage Eddie fra dig?”

Fortsat intet svar, men M benægtede det i det mindste ikke.

”Hun forsøgte at tage Eddie fra dig, og derfor slog du hende ihjel. Ved et uheld.”

Et overrasket udtryk viste sig i ansigtet på kvinden, som sad over for Simon. ”Slog hende ihjel! Tror du jeg slog hende ihjel? Ha ha. Det er rigtig jeg hadede hende, og på et tidspunkt havde jeg vel også lyst til at dræbe hende. Men det gjorde jeg ikke, hun lever endnu, det gjorde hun i al fald, da jeg og Eddie forlod Filippinerne. Hvem har bildt dig ind, at hun skulle være død?”

Et øjeblik overvejede Simon M's ansigtsudtryk og kropssprog, imens hun havde talt. Der var intet, som tydede på, at hun løj.

”Der var ingen, som direkte fortalte, hun skulle være død. Ikke noget med et lig. Til gengæld var hun pludselig forsvundet, som sunket i jorden. Og hidtil har du ikke været særlig meddelsom. Du har blot sagt, det var et uheld. Fortæl hvad der skete.”

”Hun var et røvhul, jeg har ikke spor ondt af hende. Ja, hun forsøgte at stjæle Eddie fra mig, og selvfølgelig hadede jeg hende for det. Egentlig er det lige meget nu, når Eddie er – væk.” Det var, som stod der ild ud af øjnene på M.

”Tror du hun har noget med Eddies forsvinden at gøre?”

”Nej!” svarede M med overbevisning i stemmen. ”Det er jeg sikker på, hun ikke har. Efter uheldet mistede hun sin – magi.”

”Du mangler fortsat at fortælle, hvad uheldet gik ud på.”

”Der er ikke så meget at fortælle. Jeg oplevede det ikke selv, sammen med nogle bekendte var jeg taget til stranden i Sunbic. Eddie var ikke taget med, sådan noget gad han ikke. Naturligvis burde jeg ikke have efterladt ham i Angeles. Allerede på forhånd vidste jeg, den heks havde en stor tiltrækning på ham. Det udnyttede hun, da jeg var væk, benyttede hun sin forførelsesmagi på ham. Hun fik som fortjent.”

”Og hvad havde hun fortjent?”

”Det kunne lige så godt have været mig eller Eddie, det var sket for. Episoden fandt sted på vores hotelværelse. Hun ville tage et brusebad, men der var noget galt med elinstallationerne på badeværelset. Efter sigende var det lidt af et mirakel, hun overlevede det. Voldsomme forbrændinger undgik hun imidlertid ikke. Heldigvis havde Eddie åndsnærværelse nok til at slå strømmen fra, inden han gik ud i badeværelset, ellers var det sandsynligvis gået ham på samme måde.”

Simon havde allerede flere gange betragtet diverse elinstallationer både her i Thailand og i Filippinerne med skepsis. Og under opholdet i Angeles City oplevede han ganske ofte strømudfald. De havde været næsten lige så hyppige som tilbuddene om Viagra til en: ”rigtig god pris”. Af og til havde han tænkt, at det var utroligt, der aldrig skete uheld, men det gjorde der åbenbart også. Det var vist godt, der blev stillet strenge krav til elinstallationerne i Danmark, dermed undgik man uheld som dette.

”Hvad skete der med pigen sidenhen?” spurgte Simon.

”Hun kom på hospitalet. Eddie betalte for det, han følte ansvar over for hende. Han gav hende også penge til, at hun senere kunne vende tilbage til sin landsby, hun vil aldrig komme til at arbejde i gogobar igen. Det var derfor, Eddie ikke havde ret mange penge, da vi vendte tilbage til Pattaya. Om normale omstændigheder ville han aldrig være flyttet ind i det der billige pensionat, med ham den fordrukne ejer som døde.”

”Men du mener, hun fortjente det?”

”Ja, hun var en luder!”

”Nogle vil mene, det er du også. Sælger du måske ikke din krop?”

”Gør vi ikke alle sammen det? Drejer alt arbejde sig måske ikke om at sælge sin krop på en eller anden måde? Hvad med dig selv, har du ikke gentagende gange i dit liv været nødt til at sælge både din krop og din sjæl, selvom du egentlig ikke havde lyst til det?”

”Det har jeg måske nok, men ikke til sex.”

”Åh nej, den danske frelstthed. I danskere er så forbandede hellige. For jer er sex noget forfærdelig noget. Du tror du er bedre end mig. Hvad er der galt med at have sex for penge? Er det værre end at have et eller andet ussel job til en endnu mere ussel løn, der gør at man knap nok kan spise sig mæt hver dag? Det er så dejligt let at være frelst, når man aldrig selv har stået i en situation, hvor den eneste måde man kan komme til penge på, er ved at udnytte sine seksuelle fortrin.” Olympia havde set Simon ret ind i øjnene, imens hun talte. Stemmeføringen var fyldt med en vild intensitet. ”I virkeligheden har jeg mere frihed end de fleste danske arbejdsslaver, som blindt udfører de arbejdsopgaver, de bliver sat til, hvad enten de bryder sig om dem eller ej. Jeg bestemmer selv, hvem jeg har sex med. Af og til er jeg ganske vist sammen med mænd, jeg egentlig ikke bryder mig om, og af og til kommer jeg også ud for ubehagelige oplevelser. Men jeg har altid haft muligheden for at sige fra på forhånd. Kan man altid sige det samme om dig og dine landsmænd? Af og til er det til at brække sig over jer danskere og jeres fordomme.”

”Du lyder som om, du ved en helt masse om danskere,” sagde Simon med et skævt smil på læberne. Olympias blik havde fået ham til at se bort, og nu vidste han ikke i hvilken retning, han skulle kigge. Pludselig havde han lyst til en øl, men det måtte vente.

”Mere end du forestiller dig,” svarede Olympia, kryptisk som en sfinks.

”Er det fra Eddie, du har hørt det?”

”Nej, sådan var han ikke.” M’s røst var vendt tilbage til sit normale stemmeleje. ”Eddie var et godt menneske. Han havde sine fejl men han led ikke af fordomme, han var meget tolerant.”

Efter et øjeblik tavshed spurgte Simon: ”Hvad hed egentlig den filippinske pige?”

M rystede på hovedet. ”Husker det ikke. Tror egentlig aldrig, jeg har vidst det. Filippinere har sådan nogle mærkelige navne. Kristne navne”

Endnu engang tavshed. ”Har du en motorcykel?” spurgte Simon for at bryde den.

Først viste M’s ansigt overraskelse, derefter signalerede hendes øjne vagtsomhed. ”Den har jeg lånt ud til en veninde.”

”Og det kan vel ikke betale sig at spørge om farven – heller ikke farven på din styrthjelm?”

Intet svar. Kun et smil.

19

Der lød en sagte stønnen fra sengen. I den lå Simon. Alene. Den var ellers stor nok til to. Men Simon sov som altid alene, sådan havde det været lige siden, han og konen gik fra hinanden. Stuepigerne, som stod for rengøringen på hotellets værelser, var allerede begyndt at snakke om herren i værelse 506. Han var altid venlig over for dem og virkede som værende ganske tilregnelig. Alligevel havde han aldrig kvindeligt besøg på værelset. Noget mærkeligt noget. På hoteller over resten af verden ville dette selvfølgelig have været opfattet som helt normalt, men dette var Pattaya. Og Pattaya var ikke som resten af verdenen. Slet ikke.

Igen lød der en sagte stønnen fra sengen. Simon var ved at forlade drømmeland. Egentlig havde han ikke lyst til at vågne. Han ville meget hellere blive i søvnens bedøvende rige. Arme og i særdeleshed nakke sved, som var huden blevet overhældt af fedtstof fra en overophedet stegepande. Suk og stønnen. Dagen før havde han i dagtimerne besøgt Pattayas danske beværtninger. Han var gået fra sted til sted. Inden han drog ud på sin ekspedition, havde han undladt at smøre solcreme på sin sarte hud, efter over en uge i sydens sol havde han ikke regnet med, at det var nødvendigt. Han tog fejl, det blev han straffet for nu. Forbandede thailandske sol. Havde himlens lysende skive bare været, som den var i Danmark, havde det ingen sag været. Men det var den ikke. I dette infame land kunne man ikke gå udendørs i dagtimerne uden først at smøre sig ind i et halvt tons solcreme – i al fald ikke hvis man ville undgå at blive solskoldet.

Stønne – klynke. Simon havde frygtelig ondt af sig selv. Han havde ikke lyst til at stå op, men han havde heller ikke lyst til at blive i sengen. Egentlig havde han planlagt at tage til nabobyen Jomtien i dag. Der ville han besøge alle danske restaurationer, ganske som han havde gjort det i Pattaya dagen før. Men det blev vist alligevel ikke til noget, det var vist bedst at holde sig indendørs i dag.

I det samme hørte Simon en højlydt feminin stønnen af vellyst efterfulgt af et kvindeskrig. Det kom fra naboværelset. Simon pressede hovedpuden ned over hovedet, noget sådant havde han ikke lyst til at høre på i dag. Heller ikke i dag. Dette kunne man da ikke byde folk. Tænk hvis det havde været en børnefamilie, som boede i hans rum. Noget sådant kunne man ikke lade børn lægge ører til. Hvordan skulle forældre kunne forklare deres børn, hvad der skete i naborummet, hvis de spurgte. Det ville sige, nu når han tænkte over det. Simon havde slet ikke set børnefamilier på hotellet. Hverken børn eller kvinder af ikke thailandsk herkomst, kun mænd alene eller i selskab med lokale kvinder. Børnefamilier, som gæstede Pattaya området, boede sandsynligvis på hoteller, der lå knap så centralt i forhold til nattelivsdistrikterne.

Netop som Simon følte, nu kunne han ikke klare at høre på mere, sænkede stilheden sig igen over hotellet. Den solskoldede krop blev dog ved med at forvolde kvaler. Og efter en tid

begyndte støjen fra naborummet forfra. Først en stønnen og derefter et kvindeskrig som næsten blev til et hvin. Simon havde fået nok, han hoppede ud af sengen. Da han kiggede ud af vinduet bemærkede han, himlen var dækket af skyer, ikke noget som helst lyseblåt eller én eneste solstråle var at se nogen steder. Måske kunne han alligevel tage til Jomtien? Han skulle i hvert fald væk her fra. Først skulle kroppen dog smøres ind i noget lindrende og beskyttende, i dag skulle han være på den sikre side.

Benene førte Simon til hjørnet af South Pattaya Road og Second Road. Der hoppede han op på ladet af en bahtbus. Bussen kørte, når den var fyldt op, hvilket ville sige, at der sad mindst ti personer på ladet. Det tog ikke lang tid, før der gjorde det. Simon bed smerten i sig, da en medpassager satte sig ved siden af ham og kom til at skubbe let til den ene af hans overfølsomme arme. Bilmotoren blev startet, og et øjeblik senere var bahtbussen på vej mod Jomtien.

Køreturen varede cirka 10 til 15 minutter. Først gik det op af en bakke, siden kørte de ned af igen. Flere gange stoppede bahtbussen for enten at sætte passagerer af eller samle nye op. Det var ikke noget med busstoppesteder. Skulle man af, trykkede man blot på en ringklokke, så kørte bilen ind til siden og satte en af. På samme måde var det, hvis man skulle med. Kom en bahtbus forbi, holdt man blot en hånd ud, og den stoppede. Hele tiden var der bebyggelser på begge sider af vejen. Hvor Pattaya sluttede, og Jomtien begyndte, kunne Simon ikke helt afgøre. Han havde dog læst et sted, at der var meget stor forskel på de to byer. Jomtien var langt fredeligere end Pattaya, her fandtes der kun en enkelt gogobar, og nattelivet var i det hele taget langt mere afdæmpet. I Jomtien kunne forældre ganske roligt holde ferie med deres børn uden disse blev fordærvet.

Køretøjet drejede ind på en vej, som gik langs vand og strand. Umiddelbart virkede den mere indbydende end Pattayas Beach Road. Simon trykkede på ringklokken, bilen stoppede, han hoppede af og betalte et beskedne beløb for turen. Tid til at besøge Jomtiens danske restauranter. Mange af dem befandt sig på en blind vej, der gik under navnet Soi White House – eller slet og ret Danskergaden. Her startede han. Længe så det imidlertid ud til, at udbyttet af ekspeditionen ville blive lige så magert som dagen før. Et af de sidste steder Simon gæstede, kunne der dog spores genkendelse i ejerens øjne, da Eddies navn blev nævnt. Han stod og tænkte sig om et øjeblik.

”Jeg kendte ikke Eddie personligt,” sagde barejeren. ”Så det er kun begrænset, hvad jeg kan sige om ham. Men vi var næsten jævnaldrene, og i vores yngre dage færdes vi af og til i det samme miljø. Det var derfor, jeg lagde mærke til ham, efter han kom her til Thailand.”

”Er det punkmiljøet du hentyder til?”

”Ja, tro det eller ej, da jeg var ung, havde jeg blå hår. Ha ha.” I dag var manken nærmest leverpostejfarvet med en anelse af noget gråt hist og her. ”Husker han spillede musik. Guitar. En af de andre fra hans band bor her også et eller andet sted. Har hørt at han har en samling af Eddies malerier.”

”Hvad er hans navn?”

”Aner det ikke. Dengang kaldte vi ham for Næse eller Næsen eller noget i den retning. Hvis du ser ham, vil du vide hvorfor. Han var egentlig heller ikke ret stor.”

”Taler du om den gruppe, der kaldte sig for Joy of Destroy?”

”Netop. Nå du har hørt om dem? Dig kan jeg nu ellers ikke mindes fra den gang.”

”Et enkelt nummer med dem udkom på vinyl. Det var egentlig ikke ret godt.”

”De var gode på en scene, fyldt med energi. Havde de fortsat, kunne de være blevet gode, rigtig gode. De kunne vel nærmest betegnes som værende Danmarks svar på de tidlige Ramones. Hvis du ved hvem det er.”

”Hvorfor stoppede de? Var det fordi Eddie begyndte at male?”

”Nej, det tror jeg ikke. Et af medlemmerne døde.”

”Af hvad?”

”Ved ikke. Mange i det miljø døde unge – alt for unge. Narko. Selvmord. Men nu når du siger det, der blev snakket om, at der var noget mærkeligt ved det dødsfald.”

Simon spidsede ører. Et øjeblik glemte han endda alt om sin sviende nakke. Det varede dog kun til, han et øjeblik senere nikkede med hovedet. Med en kraftanstrengelse bed han smerten i sig. ”Mærkeligt? Hvordan mærkeligt?”

”Der blev aldrig sagt noget konkret. Det var kun rygter. Men ham der døde, var ikke en af dem, man på forhånd ville have forventet mistede livet. Slet ikke på den måde det skete. Andet ved jeg ikke.”

20

Tilbage på hotelværelset tændte Simon sin minicomputer. Det var bedst at få nedskrevet de nye oplysninger, så længe de var i frisk erindring. Han var ikke i tvivl om, at ham der i sin tid blev kaldt for Næse, måtte være Mogens Smith. Ham havde Eddie altså ikke alene kendt, men også spillet i band med i punktiden. Og allerede dengang var der sket et mystisk dødsfald. Måske det var værd at grave i en fortid, som lå lang tid tilbage? Måske årsagen til Eddies

forsvinden ikke kun skulle finde her i Pattaya men også i de tidlige 80'eres københavnske punkmiljø?

Et øjeblik overvejede Simon at rejse hjem til Danmark. Det var der, han kunne finde mest information om 80'ernes danske punkmiljø, og lysten til at foretage denne rejse manglede ikke. Han var allerede begyndt at overveje, om det var muligt at komme med det næste fly. Desværre vidste han godt, det ikke gik. Han var ikke færdig med sit arbejde her i Pattaya. Dermed måtte han ty til internettet, hvis han ville søge tilbage til Københavns anarkistiske punkdage.

På forhånd vidste Simon ganske udmærket godt, at det kun var meget få informationer, der fandtes om Joy of Destroy på nettet. Det havde han allerede fundet ud af under sin allertidligste research om Eddie. Dengang havde det ikke betydet noget, da han ikke havde forestillet sig, at kunstmalerens tid som punkmusiker ville komme til at fylde ret meget i biografien. Han vidste dog, at man på Wikipedia kunne finde navnene på gruppens medlemmer. Og ganske rigtigt, det digitale opslagsværk bekendtgjorde, at Joy of Destroys guitarrist havde været Eddie Art. Sangeren og bassisten hed Hilmar Y, og han døde i 1983. Ingen uddybelse af hvordan eller hvorfor. Gruppens tredje og sidste medlem havde været trommeslageren, som gik under navnet Mogens 'Næse'.

Dette var sådan set alt, hvad der stod om Joy of Destroy på det offentligt tilgængelige internet. Søgninger på navnene Hilmar Y og Mogens Næse gav heller ingen resultater. Heldigvis havde Simon abonnement på en række aviser og tidsskrifters arkiv, som det var muligt at få adgang til via internettet. At få udbytte af disse arkiver ville imidlertid kræve en større indsats. For det var nok tvivlsomt, om han ville få det store udbytte ud af at søge på navne som Joy of Destroy og Hilmar Y. I stedet var det nødvendigt at gå alle udgivelser fra 1983 igennem med risiko for, at der ikke stod noget som om helst om et mærkeligt dødsfald i nogen af dem. Et større pukkellarbejde.

I det samme ringede hotelværelsets telefon. Simon tog røret.

”Det er receptionen. Der står en dame her, som spørger efter Simon Hall.”

En dame! Hvem kunne det være? ”Hvad er hendes navn?”

”Øjeblik.” Der lød noget tale på thai i baggrunden. ”Hendes navn er M.”

M! Hvad lavede hun her? Hvor vidste hun fra, hvilket hotel han boede på? Havde hun fulgt efter ham? Det kunne godt være sket. Eller havde hun fået adressen af hr. Poul? Desuden, var det klogt at lade hende besøge hans værelse? Han måtte tage en hurtig beslutning. ”Send hende bare op.”

Et øjeblik senere bankede det på værelsesdøren. Simon åbnede. Udenfor stod ganske rigtigt M. Simon snappede efter vejret. Thaikvinden var iført et par meget korte shorts og en

stramtsiddende T-shirt, som sagtens kunne havde passet hende, selvom den havde været et nummer eller to større. Dertil et stort smil. ”Jeg har noget, jeg vil vise dig,” sagde M og pegede på en flad, aflang taske, hun havde med sig.

Simon lod den fortryllende kvinde komme indenfor. Han var i al fald ikke i stand til at protestere, da hun entrede rummet. ”Hvor vidste du fra, hvilket hotel jeg boede på?” var alt han var i stand til at sige.

Spørgsmålet blev ignoreret. I stedet tog M noget op af tasken. Det kunne se ud til at være tegninger. Enkelte af dem var krøllede. ”Det her er nogle, Eddie lavede. Jeg tænkte, du måske gerne ville se dem.”

Simon kastede et flygtigt øjekast på tegningerne. Derefter sendte han dem et mere opmærksomt blik. Og endnu et. For til sidst at kigge koncentreret på dem. Dette var skitser udført af Eddie Nielsen. På flere af dem sås M. De fleste af skitserne stammede fra Eddies arbejde med Olympia. Sådanne nogle skitser var Simon ikke stødt på tidligere. De kunne hjælpe med at kaste lys over billedkunstnerens arbejdsmetoder.

”Eddie plejede altid at smide sine tegninger væk,” fortsatte M. ”Det syntes jeg var synd, derfor gemte jeg dem her, uden han vidste det.”

”Fantastisk,” sagde Simon, uden egentligt at tænke over han sagde det. Et langt øjeblik tænkte han ikke engang over, hvor han var, og hvem han befandt sig i lokale sammen med. Han lagde skitserne på sengen, så han kunne se dem alle på engang. Dem der var krøllede glattede han ud. Skriveblok og blyant blev fundet frem, og der blev taget notater. Et par gange blev der ændret på rækkefølgen af skitserne. Lidt efter lidt fik Simon et indblik i og en forståelse for Eddies måde at arbejde på. Flere notater. Han ville ønske, han kunne sammenligne skitserne med det færdige produkt. Havde han da bare haft adgang til Eddies Olympia – eller i det mindste bare et foto af maleriet.

I det samme kom Simon i tanke om, at han ikke var alene i hotelværelset. M var der også. Han kiggede op. Thaikvinden sad henne ved hans minicomputer. Med ryggen til ham. Det var som om, hun sad og læste. Hvad hun læste, kunne han ikke se, hendes krop dækkede for skærmen. Han gik tættere på, bøjede sig ned, hans hoved var tæt på hendes. Hun duftede godt. Fortryllende. Det var tilsyneladende et Word-dokument, hun sad og læste. Han nåede ikke se, hvad der stod i det.

I det samme mærkede Simon, han havde to tunger i munden. Det plejede han ellers ikke. Kun den ene kunne være hans egen. Dermed måtte den anden tilhøre M. Det følte vidunderligt. Et øjeblik var Simon som paralyseret. Derefter fik han sine sansers brug tilbage. Han trak sit hoved væk fra thaikvindens forførende mund og kiggede på skærmen. Ingen vinduer, ingen Word-dokumenter var åbne, kun computerens skrivebord kunne ses.

”Hvad læste du?”

”Ikke noget.”

”Du sad og læste i et Word-dokument.”

”Nej, jeg gjorde ikke.”

Simon kiggede skeptisk på M's forførende ansigt. Selvom han vidst hun løj, afslørede ansigtet ingenting. Thaipiger var berygtede for at kunne fortælle de mest utrolige røverhistorier uden at fortrække en mine. Han vidste også, det ikke kunne betale sig at spørge igen, hun ønskede tilsyneladende ikke at svare. Hvad kunne hun have læst? Da M ankom til hotellet, havde Simon arbejdet på dokumentet med notater om Eddies tid i Pattaya. Det havde været åbent, da hun trådte ind i rummet. Men det kunne hun umuligt have siddet og læst, det var skrevet på dansk.

”Hvad syntes du om tegningerne,” spurgte M.

”Fantastiske,” svarede Simon. ”Jeg tager lige nogle fotos af dem. Er det i orden?”

”Ja, gør bare det.”

Da Simon kort tid senere lukkede M ud af værelset, stod en af hotellets stuepiger ude på gangen og støvsugede. Hun smilte og hilste venligt. Indvendigt tænkte hun imidlertid, nu kunne hun fortælle sine kollegaer, at herren i værelse 506 alligevel var lige som alle de andre enlige mænd, som besøgte Pattaya.

21

Det var ikke mange aviser fra 1983, Simon fik skimmet igennem efter M var gået. Og det var ikke kun fordi, det uventede besøg gjorde, at han havde svært ved at koncentrere sig om arbejdet. Væsentligst var det, han havde aftalt med hr. Poul, de skulle mødes og spise aftensmad sammen. Det var tid til at komme af sted.

Da Simon troppede op i restauranten, sad den aldrende herre der allerede. Som sædvanligt var han i selskab med den midaldrende thaikvinde. Til forskel fra de foregående gange blev hun imidlertid siddende, da Simon satte sig ved bordet. De bestilte mad. Imens de ventede på måltidet, sad de og sludrede.

”Vidste De, at Eddie kendte Mogens Smith allerede før de mødte hinanden her i Thailand?” spurgte Simon.

”Ikke direkte,” svarede hr. Poul eftertænksomt. Panderynker kom til syne. ”Men nu når De siger det, kan jeg godt se, det ikke lyder usandsynligt.”

”Hvordan det? Hvad sagde Eddie om ham?”

”Faktisk meget lidt. På et tidspunkt nævnte Eddie blot, at Mogens Smith forsøgte at købe malerier af ham, men at han helst ikke ville sælge til ham. Da jeg spurgte ham om hvorfor, svarede han noget med, at han ikke brød sig om ham. Mener det var ordet ’uhyre’ Eddie brugte om Mogens Smidt. Jeg kunne ikke få ham til at uddybe, hvad han mente med det. Heller ikke hvorfor. Men det var tydeligt, Eddie ikke brød sig om hr. Smith.”

”På et tidspunkt spillede Eddie musik. Han var med i et punkband. Det var før han blev kunstmaler. Husker De det?”

”Eddie har altid malet, også før han begyndte at spille – kan vi kalde det musik? Det lød forfærdeligt.”

Simon smilte. ”De bryder Dem ikke om punkmusik.” Det var en konstatering ikke et spørgsmål.

”Nej, bestemt ikke hr. Hall. I mine ører lyder det som rent støj. Det har selvfølgelig noget med min alder at gøre. I min ungdom var det noget andet vi lyttede til, jeg er mere til swingmusik. Svend Asmussen, Ib Glindemann og lignende.”

”Så De oplevede aldrig ham og hans band spille live?”

”Hvis De tænker på koncerter, er svaret nej. Han havde engang indspillet noget på kassettebånd, som han spillede for mig. Det lød forfærdeligt.”

”Så kendte De heller ikke dem, han spillede sammen med?”

”Nej, ved blot, at det var nogle mærkelige eksistenser, han omgikkes dengang.”

”Mogens Smith var trommeslager i bandet. Dengang blev han kaldt for Næse eller Mogens Næse.”

Hr. Poul så overrasket ud. ”Det vidste jeg ikke.”

”Et andet af gruppens medlemmer døde.”

”Det er sandt. Nu når De siger det, kan...” Et øjeblik var det som, hr. Poul fordybede sig i sine egne tanker og minder. ”Kan der være en sammenhæng?” sagde han dæmpet, nærmest til sig selv. ”Det havde jeg ikke tænkt på.”

”Kommer De i tanke om noget?”

”Det gør jeg måske nok,” svarede den aldrende herre med langsom stemmeføring. ”Det er imidlertid mange år siden. Derfor vil jeg foretrække at konsultere mine dagbøger, inden jeg udtaler mig. Er det i orden hr. Hall?”

”Absolut.”

I det samme blev maden serveret. Samtalen forstummede for en tid. Den gamle historie om, at når svinene fodres –.

”Har De ellers fået talt med M,” spurgte hr. Poul lidt senere.

”Ja,” svarede Simon og kunne ikke lade være med at smile.

”Fik De afklaring på, hvad der skete med den filippinske kvinde?”

”Det var de elektriske installationer, som var i uorden. Den filippinske pige fik voldsomme forbrændinger og kom på hospitalet, hvorefter hun rejste tilbage til sin hjemegn. M påstod i al fald, det var sådan, det hang sammen.”

Hr. Poul smilte. ”De stoler fortsat ikke på M? Jeg kan så fortælle Dem, at det var i det store hele den samme historie, Eddie fortalte til mig.”

”Her sent på eftermiddagen fik jeg desuden besøg af M på mit hotel. Er det Dem, der har fortalt hende, hvilket hotel jeg bor på?”

”Nej, det har jeg ikke noget med at gøre. Har slet ikke mødt hende for nyligt. Men M er ikke dum, hun evner at finde ud af sådan noget.”

”Hun havde nogle tegninger med, nogle skitser af Eddies. Blandt skitsernes fandtes noget af forarbejdet til Eddies Olympia.”

”Ser man det. Eddie kasserede ellers altid sine skitser, når han var færdig med malerierne. Det må have været nogle, M har gemt uden hans viden. Ja kvinder kan være et upålideligt folkefærd.” Hr. Poul sendte sin selskabskvinde et indforstået men samtidigt kærligt smil.

”Kunne De ellers anvende skitserne i Deres arbejde?”

”Ja. Jeg blev endda så optaget af dem, at jeg slet ikke bemærkede, at M viste stor interesse for min computer.”

”Hvordan det?”

”Da jeg kiggede op, sad hun ovre ved den og læste et eller andet.”

”Hvilket? Noget hun ikke burde se?”

”Ved ikke. Et Word-dokument. Hun nåede at få lukket det ned, inden jeg så, hvad det var. Da hun ankom, sad jeg og skrev på dokumentet med notater om Eddies tid i Pattaya. Og det tror jeg ikke ligefrem, hun har kunnet læse.”

”Hvorfor ikke?”

”Det var skrevet på dansk.”

”Hvad får Dem til at tro, M ikke kan læse dansk hr. Hall?” Et drillende smil havde fundet vej til hr. Pouls læber.

Simon trak på skuldrene. Det spørgsmål kunne vist ikke være alvorligt ment, selvfølgelig kunne M ikke læse dansk. Han gad ikke engang besvare eller kommentere spørgsmålet.

”Har De nogensinde tænkt over alle de oplysninger, man kan komme i besiddelse af, hvis folk ikke tror, man forstår, hvad de siger,” fortsatte hr. Poul. ”Vi danskere har en mani med, at bare fordi vi kommer fra et lille land, så forstår folk i andre lande ikke, hvad vi siger. Men er det altid rigtigt?”

”De vil da vel ikke i fuld alvor påstå, at M forstår dansk? Og at hun kan læse det? Umuligt. Det kan jeg ikke tro. Jeg husker, hun fortalte mig, at da hun lærte Eddie at kende, var selv hendes engelskkundskaber meget begrænsede.”

”Ja når en barpige siger sådan noget, må det jo være sandt. Barpiger lyver aldrig. Hvordan syntes De, hendes engelsk er i dag?”

”Det er ganske godt, faktisk er det fremragende.”

”Netop. Tror De, en thaikvinde kan lære at beherske engelsk på den måde blot ved at arbejde i en bar? Der er kæmpe forskel på den thailandske grammatik og grammatikken i de europæiske sprog. Den vil thaikvinder aldrig kunne lære at beherske blot ved at arbejde i en bar.”

”Meget muligt. Hun har vel lært engelske i skolen. Der bliver vel undervist i engelsk i de thailandske skoler? Dansk bliver der til gengæld ikke undervist i. Eller De vil måske påstå, at Eddie lærte hende dansk.”

”Nej hr. Hall, Eddie lærte hende ikke dansk. Det kunne hun i forvejen. M lærte dansk det samme sted, som hun lærte engelsk – i en dansk folkeskole.

”Du, jeg mener, De tager pis på mig. De vil måske også påstå, hun slet ikke er thai men dansker?”

Hr. Poul grinte. Den samme tørre latter Simon allerede flere gange havde hørt under sine møder med den aldrende herre. ”Thailænder er hun godt nok. Kender ikke detaljerne. Det er fra Eddie jeg ved det, og han havde kendt denne snu kvinde i ganske lang tid før, han lærte hendes baggrund at kende. Hendes mor indgik ægteskab med en dansk mand og rejste til Danmark. I første omgang blev M og hendes lillebror boende ved deres mormor her i Thailand. Senere blev de imidlertid også hentet til Danmark, hvor de kom til at gå i dansk folkeskole. Sådan fortsatte det i to-tre år, børnene blev etableret i det danske samfund, de

lærte dansk og fik danske venner. På et tidspunkt fandt de danske myndigheder imidlertid ud af, at reglerne for familiesammenføring ikke var overholdt. De påstod pludselig, at ungerne ikke havde mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der var grundlag for en vellykket integration. Derfor blev børnene udvist af landet. Afgørelsen blev appelleret, men det lykkedes kun for lillebroren at få lov til at blive i Danmark. Myndighederne mente, at M lige så godt kunne bo hos sin far i Thailand. At han ikke ville kendes ved hende, var de ligeglade med. Mormoren kunne M heller ikke leve hos, da den gamle kvinde i mellemtiden var død. Derfor blev det i stedet arrangeret, at M mod betaling kom til at bo hos sin onkel. Det var imidlertid ikke lykken, onklen var kun interesseret i pengene. Derfor stak M af. Dengang var hun 16-17 år. Siden har hun klaret sig selv.”

”En tragisk historie. Og De mener, den skulle være sand?”

”Sådan har jeg fået den fortalt. M’s danskundskaber er der i hvert fald ikke noget galt med. Det bærer præg af, at hun boede i Århusområdet, ellers tale hun lige så godt dansk som enhver dansker. Når jeg taler med hende, foregår det som regel på dansk.”

”Dermed kan jeg altså godt gå ud fra, M har læst dokumentet.” Et øjeblik tænkte Simon over, hvad der stod i dokumentet. Det var skrevet i et meget formelt sprog, blottet for personlige følelser. Godt nok var M nævnt der i, og hans overvejelser om, at hun kunne være indblandet i den filippinske piges forsvinden, kunne også læses i dokumentet. ”Men hun har vel ikke ligefrem været indblandet i Eddies forsvinden, så der er vel ikke sket den store skade ved, at hun har læst det?”

”Ved ikke hr. Hall.” Hr. Poul så eftertænksom ud. ”M har ganske rigtigt ikke været indblandet i Eddies død – eller forsvinden om De hellere vil. Tværtimod. Det er noget helt andet, jeg tænker på, hr. Hall. Selvom M er en begavet kvinde, kan hun af og til handle overilet, impulsivt. I forvejen har hun haft mistanke til, at Mogens Smith kunne være indblandet i Eddies død. Efter at have læst Deres dokumenter er denne mistanke nok ikke ligefrem blevet mindre.”

”Hvorfor har De ikke tidligere fortalt om M’s danskundskaber?”

”Havde ikke regnet med, at De ville få behov for at vide det. Hvordan skulle jeg vide, at De ville blive ved med at opsøge hende? Der har vist ikke kun været professionelle årsager til dette. Nå ja hun er en flot kvinde, men sådan nogle finders der utallige af her i Pattaya.”

22

Det var meget muligt, at Simon agerede uprofessionelt ved at blive ved med at opsøge M. Men som tak for at han om eftermiddagen havde fået lov til at se Eddies skitser, havde han

lovet hende, at han om aftenen ville hente hende i hendes bar og tage hende med ud og spise, ganske som han havde gjort den foregående aften. Og det løfte havde han tænkt sig at overholde. Derfor satte han kursen mod Walking Street og Soi 15, efter han havde taget afsked med hr. Poul og dennes selskabsdame. Desuden var der et par ting, Simon havde fået lyst til at spørge M om, selvom de egentlig ikke havde særligt meget med Eddie at gøre.

Da Simon trådte gennem forhænget og ind i gogobaren, følte han ikke denne gang, han gjorde noget syndigt, dertil havde han efterhånden prøvet det for mange gange. At pigerne på dansepodiet enten var meget letpåkledte eller helt afklædte, betragtede han endda efterhånden som værende helt naturligt. Ingen af dem følte tilsyneladende skam over at befinde sig deroppe, så hvorfor skulle han føle skam over at iagttage dem. Hvad skete der, var Pattaya ved at gå i blodet på ham? Det var, som gennemgik han en forvandling. Måske tilmed lastfuldheden og dekadencen var ved at blive en del af ham selv? For hans sjæls skyld ville det vist være bedst snart at komme hjem til Danmark. Når han befandt sig der, var han meget bedre til at skelne mellem, hvad der var moralsk rigtigt og forkert.

Simon fandt en siddeplads og fik serveret en kold øl. Først da spejdede han efter M. Hun var ikke at se nogen steder. Han ventede, fortsat ingen M at se nogen steder. ”Nummer 51, M er hun her ikke?” Spurgte han en servitrice.

Servitricen gik over til en tavle, Simon ikke tidligere havde lagt mærke til. På den stod en masse tal, 51 var ikke et af dem. Derefter kom servitricen tilbage. Allerede inden hun svarede, vidste Simon, hvad hun ville sige. ”Nej, nummer 51 er ikke mødt i aften.”

Så sent som sidst på eftermiddagen havde de aftalt, at Simon skulle hente M her i baren. Alligevel var hun ikke mødt på arbejdet. Hvad kunne der være sket? Simon kom til at tænke på, hvad hr. Poul havde sagt om M, at hun af og til kunne handle impulsivt og overilet. Var det det, der var sket? Og var det Mogens Smith, thaipigen med det kastanjebrune hår havde i kikkerten?

Tilbage på hotellet tændte Simon computeren. Det var fortsat lidt for tidligt at gå til køjs. Han åbnede for browseren og indtastede youtube.com i adressefeltet. Tid til noget punkmusik. Først søgte han på Dead Kennedys. De blev fulgt af Sex Pistols og Clash. Der blev også plads til danske navne som Ads, City-X og selvfølgelig også Sods, Before og tidlig Martin Hall. Desværre fandtes der ingen optagelser med Joy of Destroy, men for sine indre øjne forestillede han sig Eddie hivende i guitarstrengene og Mogens Smith hamrende med trommestikkerne på trommeskindene.

Samme aften var samme Mogens Smith rasende, meget rasende. Han var ikke blot almindelig gal i hovedet, han var rasende som en forkælet unge, der ikke kunne få sin vilje. Havde han

siddet bag trommerne, kunne han have smadret de udspændte skind. Hvordan kunne noget sådant overgå ham, det var ikke retfærdigt. Han var netop kommet hjem, og havde fundet ud af, at der havde været indbrud. I dette øjeblik foragtede han virkelig andre mennesker, at de kunne gøre sådan noget her imod ham. Dette var hans private domæne, her havde de bare at holde sig væk fra.

Den uindbudte gæst havde haft forstand på sit håndværk, kun en yderdør og en enkelt aflåst indvendig dør var brudt op, ellers var det begrænset, hvad der var afsat af spor. I første omgang havde Mogens Smith endda haft svært ved at finde ud af, hvad tyven var gået efter. Stereoanlæg, fjernsyn og lignende stod urørte. Selv et mindre pengebeløb, som lå fremme, havde fået lov til at blive liggende. Det var først, da han kom ind i sit private galleri, hvortil døren var brudt op, han fandt ud af, hvad tyven var gået efter. Et enkelt maleri manglede, det var til gengæld også perlen i hans samling. Tyven havde vidst, hvad han eller hun skulle gå efter.

Hvem kunne have gjort det? Kunne det være den idiot, som påstod, han skrev en biografi om Eddie Art? Nej det var usandsynligt. Godt nok havde han lavet en masse irriterende ravage, men indbrudstyv var han nok ikke. Mogens Smith havde kontrolleret, at han virkelig var forfatter, han havde allerede udgivet en bog om billedkunst. Ifølge anmeldelserne var den endda ganske god.

Men hvad så med ham den gamle boghandler, Eddie af og til hang sammen med, kunne det være ham? I så tilfælde måtte gamlingen have fået en anden til at udføre gerningen, selv var han for gammel og skrøbelig til det. Måske? Men hvem var så håndlangeren. Og hvorfor var kun et enkelt maleri stjålet?

Højlydt udtalte Mogens Smith nogle forbandelser og eder. Han ville ikke engang melde tyveriet til politiet, de gad alligevel ikke røre en finger med mindre der faldt lidt penge under bordet, og han havde trods alt bedre ting at bruge sine hårdt sammensparrede og tjente penge til. Forsikringspenge var det alligevel ikke muligt at komme i besiddelse af, for hvordan skulle han værdisætte maleriet? Og hvordan skulle han over for forsikringselskabet kunne forklare, hvordan han var kommet i besiddelse af dette og de andre malerier i samlingen.

Der var kun en måde at få løst problemet på. Den sædvanlige. Mogens Smith måtte have fat i Boorigaan. Denne snu klapperslange vidst, hvad der skulle gøres.

Mogens Smith var ikke ene om at have det dårligt på dette tidspunkt. Det samme gjaldt en ung thaikvinde, som også opholdt sig i Pattaya. Årsagen var dog en ganske anden. Hun savnede ikke et maleri, hendes sjælekvaler var af en temmelig anderledes karakter. Det var noget andet – eller ret og sagt en anden – hun savnede. Endelig var lykken begyndt at tilsmile

hende, men så var den brat blevet revet fra hende – igen. Efter dette var tilværelsen blevet trist og indholdsløst. Livet var blevet en lidelse. Ville det da bare snart tage en ende. Så smerten kunne høre op.

Igen var hun alene. Dag og nat var hun alene. Altid alene. For evigt alene. Også når hun var i selskab med andre, var hun – alene. Tomhed. Masser af tomhed. Hvordan kunne der være masser af tomhed? Tomhed var det samme som ingenting. Blah. Filosofiske tanker befriede hende ikke fra hendes ensomhed. Filosofi var noget vås. Ensomheden var virkeligheden – den eneste virkelighed der fandtes.

Maven smertede. En smerte som hverken skyldes, noget hun havde spist, eller noget hun havde drukket. Maven var en knude af gråd. I aften ville hun sandsynligvis græde sig i søvn, ganske som hun havde gjort mange gange tidligere. Modløst betragtede øjnene maleriet på vægen. Hun havde håbet, det ville dulme smerten at få det tilbage, men det havde det ikke.

Der fandtes kun en udvej. Uhyret, uhyrerne som havde stjålet hendes lykke, måtte ryddes af vejen. Hævn! Først når det skete, fik hun fred i sjælen. Og nu vidste hun næste med sikkerhed, hvem udyrene var. Det kunne kun være dem.

23

Forførende, taktfaste dansetoner strømmede ud i æteren. Yndefulde og dragende sexgudinder vrikkede lidenskabeligt til rytmerne. En duft af sanselighed. Fortryllende nymfer befandt sig over alt. Sødmefulde. Musikken blev højere. Simon slog øjnene op. Han lå i sin seng. På hotelværelset. Sukkede. Pattaya var ved at bevæge sig ind under huden på ham – selv når han sov. Men musikken var virkelig nok. Den var ikke kun en drøm. Nærmere et mareridt. Larmen kom fra naboværelset.

Simon kiggede på uret. Det var nat, og klokken var ikke mere end omkring fire. Alligevel holdt naboen fest – eller noget i den retning. Havde han da slet ikke respekt for andre mennesker? Simon kom til at tænke på, han selv var gået til køjs ved ti tiden. Det ville sige, han havde sovet cirka seks timer. Når han var hjemme, sov han ofte kun i fem – måske fem en halv. I stedet for at ligge i sengen og være arrig på sin hensynsløse nabo kunne han lige så godt stå op og få udført noget arbejde. Solskoldningen smertede heller ikke så meget længere. Mærkes kunne den dog fortsat.

Fem minutter senere sad Simon derfor foran computeren. Han blev hurtigt så opslugt af gerningen, at han slet ikke bemærkede, hvornår støjen fra naborummet ophørt. På et tidspunkt forlod Simon værelset for at få noget morgenmad, ellers arbejde han konstant indtil sent på eftermiddagen. Da tog han en times tid på øjet. Efter endt lur gjorde han sig klar til at forlade

hotellet. Ganske som den foregående dag havde Simon og hr. Poul aftalt at spise til aften i hinandens selskab.

”Gav det udbytte at konferere dagbøgerne?” spurgte Simon.

”Det gjorde det vel nok,” svarede hr. Poul tøvende. ”Jeg fik i hvert fald bekræftet, at jeg ikke havde husket helt forkert. Uden dagbøgerne havde jeg heller ikke husket navnene. Heller ikke tidspunktet.” Den ældre herre tog et stykke kylling i munden og tyggede det, imens han sad og så eftertænksom ud.

”Og hvad har De fundet frem til?”

”Det var en aprilaften i 1983, den syttende. Jeg var på vej til at gå i seng, da det hamrede på døren. Udenfor stod Eddie. Han var helt forfjamsket, hans øjne var fyldt med angst, og han havde et jaget udtryk i ansigtet. Uden et ord vaklede han ind i lejligheden. Hans ånde lugtede af spiritus, men han var tydeligvis også påvirket af noget – andet, noget stærkere. Har aldrig oplevet ham sådan, hverken før eller siden. Han talte usammenhængende. En af sætningerne han fremsagde, noterede jeg imidlertid ned. Dengang sagde navnene mig ingenting. Flere gange sagde han: ’Næse har taget livet af Why’. Det lød i hvert fald som Næse og Why.” Hr. Poul så spørgende på Simon.

”Kan godt passe. Ham der døde, kaldte sig for Hilmar Y. Og på engelsk udtales Y som bekendt som Why. Et typisk punkernavn. En anden kaldte sig for Joe Z, og andre tog efternavne som Concrete, Fauli og Revoltaire.”

”Jeg fik Eddie beroliget,” fortsatte hr. Poul. ”Fik ham til at sidde i en stol. Efter jeg havde fået ham yderligere beroliget, forsøgte jeg at få ham til at forklare, hvad der var sket. Uden held. Nu ville han ikke længere sige noget. Et øjeblik overvejede jeg at alarmere politiet, men hvad skulle jeg sig? Kort tid senere faldt han i søvn på sofaen. Der har han i tidens løb sovet mange gange.” En tåre kom til syne i hr. Pouls ene øje, den blev hurtigt tørt bort. ”Jeg lagde et tæppe over ham. Da jeg vågnede næste morgen, var han væk. Han var åbenbart vågnet før mig og gået. De næste par dage forsøgte jeg uden held at komme i kontakt med ham. Jeg kiggede også i aviserne for at se, om der stod noget om et mord. Det gjorde der ikke.”

”Efterlyste De Eddie?”

”Nej, hvorfor skulle jeg det, hr. Hall? Eddie var en voksen mand. I den periode var det ikke usædvanligt, han var svær at få fat i. Det var hans vilde epoke. En uges tid senere dukkede han da også op igen. Da var der ikke noget at mærke på ham. Jeg spurgte til episoden, men han slog det bare hen med at sige, at han havde været beruset, det havde været hans fantasi, som var løbet af med ham.”

”Ikke desto mindre døde forsangeren i det punkband, han var medlem af, på netop dette tidspunkt.”

”Og De er sikker på, at det skete i april 1983?”

”Jeg har været igennem ganske mange aviser fra 1983,” svarede Simon. ”I en artikel fra juli måned, som omhandlede narkoproblemer i det indre København, nævnes det i en kort bemærkning, at punksangeren Hilmar Jensen tidligere på året er død af en overdosis.”

”En overdosis hvad?”

”Artiklen giver indtryk af, at det er heroin, der er tale om, men eksplicit står der ikke noget om det.”

”Typisk.”

”Derefter kiggede jeg begravelsesannoncer igennem fra tidligere på året. I en avis fra slutningen af april fandt jeg en sådan, hvori det fremgik, at den 22-årige Hilmar Jensen pludselig var gået bort.”

”Hvem havde indsat annoncen.”

”Hans forældre.”

”Det var måske en ide at forsøge at kontakte dem.”

”Har jeg allerede prøvet. Telefon, det er fandens dyrt at ringe til Danmark her fra Thailand. Undskyld mit sprog.”

Hr. Poul grinte – hans tørre latter. ”Inden næste gang De ringer til Danmark her fra, bør De først købe et thai SIM-kort. Så bliver udgiften overkommelig.”

”Tak for rådet. Hilmar Jensens far var død, og moren boede på plejehjem, hun var senildement og kunne intet huske.”

”Søskende?”

”En lillesøster. Det var hende, jeg talte med. Hun var kun 10 år gammel, da broderen døde, og vidste derfor ingenting.”

”Gav avisgraveriet ellers yderligere resultater?”

”Ikke noget særligt. Ikke noget der umiddelbart kan bruges.”

”Gad vide, om Eddie fortalte noget om Mogens Smith til M.” Hr. Poul så eftertænksom ud.

”I går havde jeg aftalt med M, at jeg skulle hente hende i den bar, hun arbejder i. Jeg havde inviteret hende med ud og spise, intet andet. Da jeg ankom til baren, viste det sig imidlertid, at hun slet ikke var mødt på arbejde i går.”

Et øjeblik var det som om, Simon kunne spore en vis bekymring i hr. Pouls øjne. ”Håber ikke, hun har begået noget uoverlagt.”

”Hvordan var M’s forhold til Eddie egentligt?” spurgte Simon. ”Var de kærester, eller var Eddie blot hendes kunde?”

”Udelukker det ene det andet? At der var penge indblandet, forhindrede dem vel ikke i at være forelsket i hinanden. Jeg har oplevet adskillige af denne slags kvinder, som har langt stærkere følelser for deres kunder, end ganske mange danske koner har for deres ægtemænd.”

Simon smilte, men sagde ikke noget. Det var næsten som, hans eget forliste ægteskab netop var blevet beskrevet.

Hr. Poul måtte være tankelæser. Han fortsatte i al fald: ”Hvad med Dem selv hr. Hall, er De gift?”

”Har jeg været. Det er jeg ikke længere. Vi havde intet til fælles. Derfor gik vi fra hinanden.”

”Nogen børn?”

”Har en søn på otte år. Det var på grund af ham, vi blev gift. Var min kone ikke blevet gravid, havde der ikke været noget ægteskab.”

”Sådan går det af og til. Hvor bor drengen i dag?”

”Hos sin mor. Selv har jeg ingen kontakt med ham længere, han gider ikke se mig. Han er en mores dreng, og hun har overbevist ham om, at far er kedelig.” At knægten ikke havde været spor svær at overbevise, undlod Simon at nævne noget om. ”Jeg gider ikke kæmpe for ham imod hans vilje.”

”Men børnepenge slippe De vel ikke for.” Det var ikke et spørgsmål. ”Kvindeligt samvær er aldrig gratis. Vi kommer altid til at betale – enten på den ene eller den anden måde. Nogle kvinder er det imidlertid mere udgiftsbelastende at være sammen med end andre.”

24

Mest af alt lignede han en, der sad og lavede ingenting. Ikke noget særligt at foretage sig. Han havde alt den tid i verden, det skulle være. Dette var imidlertid ikke helt sandt. Kiggede man nærmere efter, ville man kunne se, at han havde opmærksomheden rettet mod bygningen skråt over for. I øjeblikket var huset mørkt, ingen lys, ingen lamper var tændt. Sådan forventede han dog ikke, det ville vedblive med at være.

Folk der kendte ham – eller blot var vant til at se ham – ville have svært ved at genkende ham. Han var slet ikke klædt som han plejede. I dag var han iført en gullig T-shirt, et par

forvaskede blå jeans og et par slidte gårdsangersko. Antrækket stod i grell kontrast til det formelle grå jakkesæt, man normalt oplevede ham i. Sandsynligvis ønskede han at smelte sammen med omgivelserne. Skjules kunne dog ikke hans sædvanlige følelseskolde ansigtsudtryk, heller ikke de to ar på den ene kind.

Lyden af en bilmotor blev tydeligere og tydeligere. En taxi standsede ud for huset skråt overfor. Øjnene i det følelseskolde ansigt kom til live. Ud af køretøjet trådte en ældre vesterlandsk herre og en midaldrende thailandsk kvinde. Manden støttede sig til kvinden. De gik ind i ejendommen. Taxien blev holdende, der kunne stadig hørers lyd fra bilmotoren. Inde i huset blev der tændt lys, og et øjeblik senere kom kvinden igen ud der fra. Hun satte sig ind i taxien, som kørte bort.

Boorigaan smilte for sig selv. Det var ganske, som han havde håbet på, oldingen ville være alene. Mogens Smiths håndlanger rejste sig op og gik over mod bygning, hvori der netop var blevet tændt lys.

Cirka samtidigt var Simon nået frem til Walking Streets Soi 15. Han havde ikke engang nået at få bestilt en øl, inden M satte sig ved siden af ham. Hun havde ikke en travl på kroppen. De foregående gange han havde besøgt stedet, havde hun i det mindste altid været iført et par små bikinitrusser og ofte også en overdel. Øjnene kørte rundt i hovedet på den forlegne dansker, han havde svært ved at finde ud af, i hvilken retning han skulle kigge. Olympia grinte, men kommenterede ellers ikke sin manglende klædedragt.

”Du var her ikke i går,” fik Simon endeligt taget sig sammen til at sige. På danske.

”I går var jeg syg,” svarede M. Også på dansk – flydende dansk – med østjysk accent.

”Du fejlede ellers ikke noget, da du forlod mit hotel.”

”Blev syg bagefter.” Hun var tilsyneladende ligeglad med, om han troede på hende eller ej. Det kunne ikke betale sig at spørge hende om, hvad hun fejlede. Bag begrebet ’syg’ kunne der som bekendt også gemme sig et hav af ting.

”Skal jeg i stedet invitere dig med ud og spise i aften?”

M smilte og lagde en hånd på Simons ene lår. ”Ja tak.”

”Det må have været noget af en omvæltning, den ene dag at bo og gå i skole i Danmark og derefter den næste være tilbage i Thailand,” sagde Simon. De befandt sig i det samme spisested, som M plejede at få stillet sin sult i, når de var sammen. Thaikvinden var ikke længere blot iført evakostume, men var nu klædt sådan, Simon ikke hele tiden behøvede kigge bort.

”Ja,” svarede M lakonisk.

”Ja, blot ja?”

”Ja.” Med spisepinde øste M noget mad indenbords. Dermed vandt hun noget tid, inden hun havde fået tygget af munden.

”Der burde kunne siges mere om det.”

”At blive sendt til Thailand var som at blive sendt til en fremmed planet. Jeg talte og forstod fortsat sproget, men tilværelsen her var meget anderledes end den, jeg havde vænnet mig til i Danmark. De værdier jeg havde lært at tro på, kunne ikke bruges til en skid. Hvis ikke jeg havde været i stand til at omstille mig i en fart, havde jeg ikke overlevet i ret lang tid.”

”Taler du om overlevelse i bogstaveligste forstand?”

”Ja. Både i bogstaveligste forstand og i overført betydning. Alle mine danske venner var pæne og velopdraget, ingen af dem vidste, hvad det ville sige at lide nød. Hver og en af dem var født med en sølvske i røven. For dem var det en selvfølge, at man ikke kunne tage imod penge for seksuelle ydelser. Sådan tænkte jeg også selv, da jeg boede i Danmark. Der var virkeligheden en anden end her. Men har man kun spist en skorpe i to dage, kan man hurtigt skifte opfattelse. To dage siger jeg dig, det var nok. Når maven skriger efter føde, er man ligeglad med alt andet end at få noget mad ned i den.”

”I dag sulter du ikke ligefrem. Du kunne prøve noget andet.”

”Prøve noget andet! Hvilket andet? Jeg kan arbejde i en fabrik eller stå i et stormagasin tolv timer om dagen til en ussel løn. Er det bedre? Når man først har prøvet at sælge sin krop til sex én gang, finder man ud af, det slet ikke er så forfærdeligt. I al fald ikke altid. Indtægten er i det mindste i orden. Jo, jeg vil gerne prøve noget andet, men de alternativer der findes, kan jeg ikke bruge til en skid.”

”Har du fortsat kontakt med nogle af dine danske venner?” spurgte Simon. Samtale havde taget en forkert drejning, han ville gerne skifte emne.

”Nej. De har deres liv, jeg har mit. Vi vil aldrig kunne forstå hinandens problemer. Orker ikke at lytte til deres fordømmelser af mine livsvalg.”

”Hvad med din mor?”

”Vi taler i telefon – af og til.” M trak på skuldrene. ”Hun bor så langt væk. I en anden verden. På en anden planet.”

”Hvad foretog du dig i går aftes?”

”Det har jeg sagt, jeg var syg.”

”Forhåbentligt ikke noget dumt?”

Intet svar. M proppede det sidste mad ind i munden. Tyggede af.

”Mogens Smith,” fortsatte Simon. ”Hvad sagde Eddie om ham?”

”Ved ikke. Kender ham ikke.” Denne gang var det M’s øjne, der opførte sig som Simons havde gjort, da hun var iført evakostume.

”Stop det pjat. Jeg ved, du ved, hvem han er. Da Eddie var ung spillede han musik med Mogens Smith – i et punkband. Gruppens tredje medlem døde. Sagde Eddie nogensinde noget om det? Og denne gang vil jeg have et ærligt svar.”

M så Simon ret ind i øjnene og holdt en lille pause, før hun spurgte: ”Har du tænkt dig at skrive om dette?”

”Hvis du tænker på Eddies eftermæle, kan du tage det helt roligt. Jeg er en seriøs forfatter, jeg er ikke ude efter sladder, der kan svine ham til. Grunden til at jeg spørger om Mogens Smith, er, at han muligvis kan have medvirket til Eddies forsvinden. Derfor spørger jeg igen; hvad sagde Eddie om Mogens Smith?”

”Eddie sagde, Næse er et modbydeligt svin.” Derefter pause. ”Næse det var det, Eddie kaldte Mogens Smith.” Derefter igen pause.

”Og?”

”Det var en dag – en aften – Eddie var godt beruset. Vi havde været på diskotek, der havde vi mødt Mogens Smith, de var røget i skænderi med hinanden. Musikken var for høj til, at jeg kunne høre, hvad de skændes om. Det var efter vi var kommet hjem, han fortalte det.” Endnu et ophold i talestrømmen. ”Det her skriver du ikke i din bog.”

”Det har jeg allerede lovet, at jeg ikke vil gøre. Min bog kommer til at handle om malerierne og billedkunstneren Eddie Nielsen. Ikke alt det andet.”

”Det havde været en dag, de havde fået noget at drikke. De var godt lakkede til. Der var også kommet stoffer på bordet. Det var nogle Mogens Smith havde skaffet, han handlede vist nok med den slags. En af dem havde imidlertid nægtet at indtage narkoen. Mogens Smith havde drillet ham og kaldt ham en tøsedreng. Det hjalp imidlertid ikke, han nægtede at indtage sådan noget. Da han var på toilettet hældte Mogens Smith imidlertid noget i hans drik. Imens han gjorde det, sagde han, det var noget, som var ekstra stærkt. Det viste sig at være rigtigt. Kort tid efter at have drukket ud, blev ham der ikke ønskede at indtage stoffer dårlig. Først kastede han blod op, derefter blev han bevidstløs. Kort tid senere havde han ingen puls, og han trak heller ikke længere vejret.”

”Hvorfor har Eddie ønsket at holde dette hemmeligt?”

”Dårlig samvittighed formoder jeg. Der gik panik i ham. I stedet for at ringe efter en ambulance flygtede han fra lejligheden, de befandt sig i. Bagefter overvejede han at fortælle

det til politiet. Men der var vist noget om, at man i det miljø han færdedes i dengang, ikke sladrede til politiet. Lige som her i thailand. Desuden lykkedes det Mogens Smith, at overbevise ham om, hvis han sagde noget, ville han også selv ryge i fedtefadet. Derfor fik de det til at se ud som et uheld.”

”Hvilken form for narko var der tale om?”

”Det sagde Eddie aldrig noget om. Er ikke engang sikke på, han selv var klar over det.”

”Var det almindeligt for Eddie at tage stoffer?”

”Nej, bestemt ikke. Har aldrig oplevet ham tage nogen former for stoffer. Tror han holdt sig fra den slags efter hans kammerats død. Der fandt han ud af, hvor farlige narkotiske stoffer kunne være.”

25

En dæmpet trykken på og i hovedet var det første Simon mærkede, da han vågnede næste morgen. Desuden rev og kradsede det i halsen. Under det meste af opholdet i Sydøstasien havde han lidt af snue, nu var han også ved at få dårlig hals. Forbandede aircondition. Det fandtes over alt, hvor han færdes indendørs, og det var en evig trussel mod helbredet. Selv i hotelværelset var han nødt til at have det tændt. Den intense hede kunne ikke holdes borte uden. Om han skulle benytte aircondition eller ej var et valg mellem forskellige helveder – det meget varme og det sygdomsbefængte. Sådan var Thailand. Gid han snart kunne tage hjem.

Det lykkedes Simon at komme ud af sengen og ned og få morgenmad. Derefter vendte han tilbage til værelset. Det var tid til at nedfælde aftenens begivenheder på computer. Arbejdet gik trægt, det sløje helbred gjorde ham uoplagt. Telefonen ringede. Han tog røret. ”Ja.”

”Det er receptionen, der står en kvinde her nede og spørger efter Simon Hall.”

”Send hende bare op.”

Simon så på uret. Klokkeren var ikke mere end omkring elleve. Hvad ville M ham så tidligt på dagen? Han havde ellers indtryk af, at barpiger normalt sov til langt ud på eftermiddagen. I al fald mindst indtil middagstid.

Det bankede på døren. Simon åbnede. Det var ikke som ventet M, der stod udenfor. I stedet var det hr. Pouls trofaste assistent. Hendes øjne var røde, resten af ansigtet var kridthvidt. Det var først efter, hun var blevet lukket ind, og døren var blevet lukket bag hende, hun åbnede munden. ”Hr. Poul er død, de har slået ham ihjel.”

”Hvem, hvad?” Simon hørte godt, hvad der blev sagt, han forstod også ordene, men det tog et øjeblik før, han forstod meningen bag dem.

”De har myrdet ham,” gentog kvinden. Det så ud til, at hun var tæt på at begynde at græde.

”Sæt dig ned,” sagde Simon, imens han pegede på en stol. ”Og fortæl hvad der er sket.”

”Da jeg kom hjem til ham her til morgen, var hans condo helt raseret. Jeg fandt hr. Poul livløs, kroppen var kold, sandsynligvis havde han været død i adskillige timer. Hoved og krop bar præg af, at han havde været udsat for vold, tæsket til døde. Politiet mente, det var et røveri, som var gået over gevind. At røveren havde benyttet fysisk magt for at få ham til at sige, hvor hans værdier var gemt.” Den grædefærdige kvinde rystede på hovedet.

Simon gyste. At blive tæsket ihjel var ikke en behagelig måde at dø på. Det var i det hele taget sjældent behagelig at dø. ”Men du tror ikke på, at der var tale om et røveri.”

”Nej dette var ikke et almindeligt røveri. Der fandtes adskillige værdigenstande i condoen, røverne kunne have taget med sig, men det havde de ikke.”

”Hvad tror du, der er sket?”

”Ved ikke. Hele condoen var rodet igennem, det var som om, de havde ledt efter et eller andet. Men hvad det har været, har jeg ingen anelse om. Til gengæld har jeg en formodning om, hvem det har været.”

”Mogens Smith! Hvad kan han have ledt efter?”

”Det har jeg som sagt ingen anelse om.”

Der var tavshed et øjeblik. ”Hvad med dig?” spurgte Simon lidt efter. ”Kan du klare dig? Jeg tænker rent pengemæssigt.”

”Ja det skal du ikke tænke på. Hr. Poul har for længst sørget for, at jeg kan klare mig økonomisk, selvom han pludselig gik bort. Han var alvorlig syg, kræft. I et stykke tid har han vidst, han ikke havde lang tid igen. Vi havde dog håbet på, at hans nevøs morder var blevet straffet inden da.”

”Var det almindeligt, at hr. Poul tilbragte nætterne alene?”

”Enkelte gange overnattede jeg der, men som regel sov han alene. Han sagde, at gennem et helt liv havde han været vant til at sove uden selskab, det var han ikke i stand til pludselig at lave om på efter alle disse år.”

”Hvad er egentligt dit navn?”

”Som.”

Efter Som havde forladt hotellet, var Simons tanker det rene kaos. De farede rundt fra øst til vest. I både den fysiske og den mentale verden. Det var ikke i ret lang tid, han havde kendt hr. Poul, alligevel følte han en stor sorg, et stort savn. Han mindedes den gamle mands tørre latter og formelle taleform. Et dæmpet smil tog ophold omkring Simons mund, selvom den gamle mand var død, kunne han da i det mindste glæde sig over, at han havde nået at lære ham at kende. Døden gør enhver til evighedens passager, giver minderne styrke, som funkler i erindringernes fortryllende skær.

Tankekaoset endte brat. En isnende skælven for gennem kroppen på Simon. Spekulationerne blev fuldstændigt fokuseret. Hvis det virkelig var Mogens Smith, som stod bag hr. Pouls død, og hændelsen hængte sammen med Eddies forsvinden, så kunne han også selv være i fare. Ville de også ham til livs? Skulle han nu hele tiden til at kigge sig selv over skulderen, eller var han blot ved at blive paranoid? Egentlig var han ikke rigtig bange, han troede ikke for alvor på, hans liv eller helbred var i betænkelig knibe.

Simon gik ud på badeværelset, gned noget vand i ansigtet, kiggede i spejlet over håndvasken. Han var ved at blive gammel. Flere rynker omkring øjnene trådte tydeligt frem, dem kunne han ikke løbe fra, de kunne ikke gattes ud. Det samme gjaldt de høje tindinger, dem kunne han ikke længere dække med hentehår. Det ene øjeblik er man ung, det næste finder man ud af, at man sandsynligvis allerede har levet over halvdelen af sit liv. Tiden går alt for stærkt, og hvad når man at udrette.

Hvorfor var hr. Poul blevet myrdet? Hvad kunne morderen have ledt efter? Hængte det sammen med, at M ikke var på arbejdet den anden dag? M. Havde hun foretaget sig noget tåbeligt? For Simon var sikker på, at historien om sygdom var noget sluder. Hr. Poul havde ment det samme. Var han inden sin døde kommet til at røbe denne mistanke til morderen? I så tilfælde var M også i fare. Simon måtte advare hende, og det kunne ikke vente til i aften.

En banken. Stilhed. Endnu en banken. Denne gang hårdere. Fortsat stilhed fra den anden side af døren. For tredje gang blev der banket på døren, denne gang meget hårdere end de foregående to gange. I de efterfølgende sekunder var der fortsat stilhed. Simon skulle lige til at banke en fjerde gang, da en søvndrukken stønnen kunne høres fra den anden side af døren.

”M,” sagde Simon med bestemthed i stemmen. ”Åben op. Det er vigtigt.”

”Skrid. Lad mig sove i fred.” Røsten var fortsat søvndrukken.

”Hr. Poul er død. Myrdet.”

”Hvad?” Lyden af trin på gulvet. Raslen fra dørlåsen. Døren gik op. På den anden side stod M med uglet hår og mørke øjne – og uden en travl på kroppen. ”Hvad siger du? Sådant noget må du ikke spøge med.”

”Hr. Poul er blevet myrdet. Det er rigtig nok. Noget sådant ville jeg aldrig spøge med. Må jeg have lov til at komme ind?”

Den danske mand blev lukket ind. Selv gik M hen til sengen, hvor hun tog en dyne omkring sig, så den dækkede kroppens mest intime attributter. I korte træk fortalte Simon historien, som han havde hørt den af Som.

”Det er min skyld, at hr. Poul er død,” sagde M opgivende.

”Hvordan det?”

M pegede på væggen, hvor der hang et andet maleri, end der havde gjort sidst, Simon var der.

”Det er det der, morderen har ledt efter.”

Simon stod et øjeblik og studerede Eddies Olympia. Han var dybt fascineret. Situationens alvor havde han dog ikke glemt. ”Hr. Poul havde mistanke om, at du kunne have gjort noget uoverlagt, hvis han er kommet til at røbe det overfor gerningsmanden, er dit liv også i fare.”

”Det har han ikke, hvis uhyret havde vidst det, havde jeg allerede haft besøg af ham.”

”Er det Mogens Smith, du betegner som ’uhyret’?”

M tøvede. ”En anden gør det beskidte arbejde for ham.”

”Hans assistent, ham der kaldes Boorigaan.”

M nikkede.

”Og du mener ikke, han ved, hvem du er?”

”Åh jo, han ved ganske udmærket godt, hvem jeg er. Jeg har givet ham et evigt minde, han må leve med resten af sit liv.” Et svagt smil kunne et øjeblik anes på kvindens læber. ”Det jeg siger, er, at hr. Poul ikke har røbet mig. Men uhyret kommer sandsynligvis snart til at tænke på mig.” M gik over til væggen og tog maleriet ned, hvorefter hun rakte det til Simon. ”Derfor er det nok bedst, jeg overlader det her til dig.”

Simon tøvede. ”Jamen jeg kan da ikke tage imod det, det er stjålet gods.”

”Stjålet! Fra hvem? Hvis det tilhører nogen, må det være mig.”

”Men vi kan da ikke bare lade tingene fortsætte på den her måde. Vi risikerer jo bare, der sker flere mord.”

”Nej, vi kan ikke bare lade det fortsætte på den her måde,” svarede M. ”Nu er det tid til, at vi tager initiativet. Jeg har en ide, til hvad vi kan gøre.” Derefter fremlagde hun sin plan, og de diskuterede den frem og tilbage. Simon var skeptisk, men han kunne ikke få sig til at sige fra. Ikke efter den måde situationen havde udviklet sig.

På vej ud af døren stoppede Simon op. ”Du siger, du gav Boorigaan et varigt minde, har det noget at gøre med de ar, han har på den ene kind?”

Igen kunne et svagt smil anes omkring Olympias læber. ”Jeg bestemmer selv, hvem jeg har sex med – også selvom det koster en negl eller to og adskillige blå og gule mærker.”

26

Mogens Smith nippede til glasset med whisky, idet Boorigaan entrede opholdsrummet. Assistenten skænkede selv nogle af de våde varer op i et glas og tog en slurk. ”Værsgo, tag bar for dig af retterne,” sagde den kortlemmede dansker sarkastisk. ”Går ud fra, du ikke har haft held i dit forehavende.”

”Ikke endnu, det er blot et spørgsmål om tid.”

”Har modtaget et brev, det indeholdt et foto.” Mogens Smith holdt et fotografi frem. På det kunne ses et maleri.”

Boorigaan sendte fotografiet et kort blik. ”Hvem har sendt det?”

”Brevet havde ingen afsender, men jeg har en god ide om, hvem det kan være fra.”

”Og det er?”

”Den samme kælling som ses på maleriet. Hun hang altid sammen med Eddie. Hende ved du vist godt, hvem er.” Det sidste blev ikke udtalt som et spørgsmål men som en hånlige spydighed.

”Indeholdt brevet andet end fotoet?”

”Der var også en kort følgeskrivelse. Hun spørger efter penge til gengæld for maleriet. Jeg har to dage til at skaffe dem.”

”Det kan være en fælde?”

”Nej, det kan ikke blot være en fælde, det er en fælde. At det er en fælde er lige så sikkert, som at der findes ladyboys på Beach Road. Hvor dum mon hun tror, jeg er? Havde hun været ude efter penge, havde hun haft masser af muligheder for at finde nogle her i huset, da hun foretog indbruddet. Det forsøgte hun imidlertid ikke på.”

”Så du vil ikke reagere på brevet?”

”Jo, vel vil jeg det. Men jeg vil også have noget i ærmet. Hun vil finde ud af, at hun ikke er den eneste, som kan være snedig. Den kælling vil opdage, hun har udfordret sin overmand, når det kommer til listighed.”

”Tror du, hun er alene om det?”

Den kortlemmede mand med høgenæse tænkte sig om et øjeblik. ”Det vil vist være uklogt at antage, hun er det. Efter idioten, der skriver en bog om Eddie, er kommet til byen, er det hele begyndt at køre helt af sporet. Mine fornemmelser siger mig, han er indblandet på en eller anden måde.”

Mogens Smiths fornemmelser var ikke helt hen i vejret, for i dette øjeblik befandt M sig netop i selskab med Simon. De sad på en restaurant og fik noget mad indenbords. Det var ikke det samme sted, som M plejede at spise, men derimod et etablissement som solgte både thailandsk og vesterlandsk mad. Dermed kunne Simon også få stillet sulten. Det var nu ikke fordi han havde den store appetit, halsen drillede fortsat. Desuden skulle han ustandselig pudse en løbende næse. Som om det ikke var nok, så silede regnen ned udenfor. De var ikke mere end lige nået indendørs, før vandet væltede ned. Egentligt synd, for fra restauranten var der udsigt over havet. I klart vejr var det sandsynligvis et smukt syn, nu så det bare trist og vådt ud.

”Hvis vi bare kan få dem sat fast for mord, må det vel være nok,” sagde Simon med nasal stemme. ”Mord er trods alt den værste af alle forbrydelser.”

”Du forstår ikke thai lovgivning,” svarede kvinden med det kastanjefarvede hår. ”Her i landet er det sådan, hvis du tilstår forbrydelsen, bliver straffen automatisk halveret. Og på visse helligdage som kongens eller dronningens fødselsdag bliver straffe ofte yderligere reduceret. Dermed oplever man af og til, at folk, som er blevet dømt til 30 års fængsel for mord, allerede kan være på fri fod efter fem år. Undtagelser for dette system er narkoforbrydelser, narkohandlere får ikke nedsat deres straf. Selvom det er en del frygteligere at sidde i et thailandsk tugthus end i et af de blødsødne danske fængsler, kan vi vel hurtigt blive enige om, at fem års fængsel til de to er alt for lidt – efter det de har gjort.”

”Selvfølgelig er fem år for lidt til dem, men at benytte narko kan være et tveægget sværd. Tænk nu hvis det går galt, så er det os, det sidder i krokodillens gab.”

”Det går ikke galt.”

”Hvordan kan du være sikker på det? Det kan være, de gennemskuer, det er en fælde.”

”Det gør de ikke.”

”Det kan du ikke være sikker på.”

”Jo jeg kan, jeg kan læse tanker.”

”Sikkert! Hvad tænker jeg så på nu?”

Et øjeblik betragtede M Simon med sine intense brune øjne, hvorefter hun fniste. ”Du sidder og overvejer, hvordan det vil være at elske med mig.”

Simon kommenterede ikke postulatet. Over for sig selv måtte han dog indrømme, at lidt rigtigt var der i påstanden. Det var noget forbandet noget med denne unge kvinde. Han havde adskillige års ægteskab bag sig, og han var endda far til et barn. Alligevel var M i stand til at få ham til at føle sig som en grønskoling, der fortsat havde sin første gang til gode.

M grinte. Det gjorde Simon ikke. Han var ikke lige så sikker som M på, at det ikke kunne gå galt. Hun var så forblændet af had til de to mænd, at hun slet ikke var i stand til at indse den risiko, de løb. Inde i hovedet på Simon kørte imidlertid en film med vesterlændinge, som var blevet taget af de thailandske narkomyndigheder og var kommet til at aftjene deres straf i det berygtede og uhumske fængsel, som gik under betegnelsen Bangkok Hilton. Dette sted skræmte ham mere end risikoen for at miste livet. For sit indre blik så Simon udmarvede gespenster, der sammenstuvet i et ussel lokale næsten sammenklemt sov på et hårdt betongulv. Foderet var en lille skål ris krydret med levende kakerlakker og andet kryb. Toilet- og sanitetsforholdene var endda endnu værre. En gysen og en skælven for gennem hans pludselig svagelige krop.

”Tag den her, hvis du føler dig utryk ved situationen.” M lagde en sort halskæde med et gyldent smykke i Simons ene hånd. Et øjeblik tidligere havde hun haft det om halsen. Det havde været skjult under hendes T-shirt. Derfor havde han ikke bemærket det tidligere.

Simon kiggede på smykket. Det var metalagtigt og forestillede Buddha siddende i lotusstilling og med en syvhovedet slange bag sig. Slangen kaldes vist nok en naga, den beskyttede Buddha. Der måtte være tale om det samme smykke, som kunne ses omkring M’s hals på Eddies Olympia. Den eneste beklædningsgenstand hun var iført på maleriet. ”Hvad er det her?” spurgte Simon.

”Det er en amulet. Den vil give dig beskyttelse, hvis du har den omkring halsen. Du vil blive forsvaret af den hvide elefant – den hvide elefants fantom.”

Danskeren betragtede smykket og kæden med skeptiske øjne. Han var rationalist, han var født og opvokset i rationalismens tidsalder, sådan noget her troede han ikke på.

”Jeg ved godt, I danskere ikke tror på noget sådant. I tror, I ved alt, og at der ikke findes andet end den fysiske verden. Men jeg siger dig, virkeligheden er langt større end du og dine landsmænd fatter. Der findes verdener ud over denne.”

Simon trak overbærende på skuldrene og tog amuletten omkring halsen. Hvis det kunne glæde kvinden, som sad over for ham, var det helt i orden for ham.

”Jeg kender en mand, som er taxichauffør i Bangkok,” fortsatte M. ”En aften havde han kørt en tur med en ung kvinde. Hun betalte. Men da han vendte sig om for at give byttepenge

tilbage, var hun væk. Senere på aftenen opdagede han, der lå nogle blade blandt hans pengesedler. Andre taxichauffører havde oplevet det samme. Hver gang var hun både blevet samlet op det samme sted og kørt det samme sted hen. Det hed sig, at der var tale om en ung kvinde, som på netop dette sted var blevet kørt ned og dræbt af en taxi. Efterhånden...”

”Hvad er den hvide elefant for noget?” spurgte Simon. Ikke mere ammestuesnak. I hans ører lød taxiberetningen mest af alt som en vandrehistorie.

”Den hvide elefant er et helligt dyr med stor anseelse. Du befinder dig allerede i den hvide elefants land. Alle elefanter med en anelse hvidt tilhører kongen. Oprindeligt viste vores flag også en hvid elefant på rød baggrund. Da vi deltog i Første Verdenskrig på den vindende parts side havde vores soldater derfor flaget med til Europa. Vores allierede troede desværre, det forestillede en stor hvid kanin. Det var for ydmygende, derfor skiftede vi flag efter krigen. Den hvide elefant er imidlertid fortsat et helligt dyr her i Thailand. Fyldt med stor kraft.”

27

Denne aften sov Simon dårligt. Faktisk var han slet ikke i stand til at falde i søvn. Efter at have vendt og drejet sig i sengen adskillige gange stod han derfor op. Han tænkte for meget – for megen grublen. Hvorfor havde han indvilliget i at hjælpe M med at udføre sin hasarderede plan? Dette var hendes spil – ikke hans. Han kunne blot rejse hjem til sin trygge tilværelse i Danmark. Der var ingen grund til at udsætte sig for denne risiko.

Han måtte væk her fra, væk fra alt denne grublen. I det mindste ud af dette hotelværelse. Ud og vandre i natten. I en fart fik Simon klæder på. Derefter forlod han hotelværelset – og hotellet. Benene førte ham frem, de havde overtaget styringen. Han vandrede bare, vidste ikke hvorhen. Der var liv omkring ham, masser af liv – og neonlys. Han var i Walking Street. Hvad foretog han sig her? Det var benene, som automatisk havde ført ham her til. Pattaya var ved at gå ham i blodet.

Simon stoppede op. Så sig omkring. Han befandt sig ud for en bar, hvor der på facaden med store bogstaver stod PEPPERMINT. Hvor var det nu, han havde hørt det navn? Det var hans kammerat fra gymnasietiden – Jens Larsen – som havde nævnt noget om, at det skulle være et godt sted. Foran indgangen var der dørpiger, som reklamerede med ’Pattayas biggest playground’ og for billige fadøl. Den slags drikkelse var ikke det værste i verden – heller ikke selvom det blot var Heineken. Her og nu kunne Simon godt drikke en fadøl – eller to – måske endda tre. Han trængte til en friaften, hvor han blot slog sig løs. Det havde han fortjent.

Indenfor blev Simon mødt af synet af en lidt større gogobar med flere scener. Til højre var den største scene med adskillige unge kvindelige nymfer iført en lille neongrøn bikini. Flere

af dem havde skubbet overdelen til side, så deres attributter var fuldt synlige. Overfor var en noget mindre forhøjning. Den var skjult bag en væg, så man fra etablisementets indgang ikke kunne se at dens dansere var klædt, næsten som de havde været det, da de kom til verden – undtagelsen var et lille lilla lindeklæde, som pirrede mere end det egentlig skjulte. Bagerst i lokalet var der et hævet hulrum i væggen med tremmer for. Fangerne bag disse var tre unge kvinder iført en lille rød åben jakke med sorte kanter. Ud over jakken var de blot iført et bælte, trusser og bukser havde de glemt at tage på. Derudover fandtes der rundt i rummet flere forhøjninger, som dels fungerede som bord og dels var dansepodie for solodansere.

Simon fandt en siddeplads og fik serveret noget drikke. Han kiggede sig omkring. Steder som dette hørte ikke til hans ynglingsmenu. Rundt i lokalet sad der adskillige letpåkledte kvinder enten alene eller i selskab med en kunde. Disse kunder var vesterlandske eller asiatiske mænd. En af disse mænd forsøgte at fange Simons opmærksomhed ved at vinke til ham. Det var hans gamle gymnasiekammerat Jens Larsen. Han havde en arm omkring livet på en ung spinkel kvinde, som tilsyneladende ikke havde noget imod det. Hun sad i al fald og grinte samtidigt med, at hun kyssede ham på kinden.

Tøvende gik Simon over til Jens og dennes kvindelige selskab. De skålede – alle tre.

”Du kom her alligevel,” sagde Jens med munter stemme. ”Bedre sent end aldrig.”

”Trængte til en øl.”

”Godt sted – eller hvad mener du? Der er meget at kigge på.”

Simon smilte, men sagde ingenting. I stedet gjorde han en hovedbevægelse, som kunne betyde hvad som helst. Det var også det, som var hensigten med bevægelsen.

”Det er vældigt, som man kan møde folk fra fortidens tåger i denne bar,” fortsatte Jens uanfægtet. ”For et par dage siden mødte jeg også en anden her.”

”En jeg kender?”

”Ved ikke. Husker ham fra punktiden.” Et øjeblik havde Jens et nostalgisk blik i øjnene. ”Det var vist ikke noget for dig – altså punkmiljøet?”

Simon rystede på hovedet. ”Ikke dengang. Siden er jeg dog begyndt at se på det med lidt andre øjne. Hvad var hans navn?”

”Kender ikke hans rigtige navn. Dengang kaldte vi ham Næse. Han var musiker – trommeslager. Dengang spillede han i et af bandene. Husker ikke helt, hvad det hed, det var vist noget med Destruction eller Destroy.”

”Joy of Destroy.”

”Netop. Så kender du alligevel lidt til punkmiljøet. Fedt band – det havde masser af power.”

”Er ved at skrive en biografi om gruppens guitarist. Han har siden gjort sig som kunstmaler. Dengang kaldte han sig for Eddie Art, senere ændrede han navn til Eddie Nielsen. Kendte du ham?”

”Ikke så vidt jeg husker,” svarede Jens med en panderynken.

”Hvad med gruppens forsanger? Han kaldte sig for Hilmar Y.”

”Husker ham godt. Der var en masse power, i den måde han sang på. Men jeg kendte ham ikke personligt. Egentlig kendte jeg heller ikke Næse, han havde blot et udseende, man ikke glemmer. De mellemliggende år har ikke kunnet ændre på det. Faktisk havde han slet ikke lyst til at tale om fortiden, og hvad der var sket med bandet.”

”Sangeren døde. Det vidste du, ikke?”

”Det var jeg ikke klar over. Min kontakt til punkmiljøet var trods alt kun meget periferisk. Nu når du siger det, kan jeg vist alligevel godt huske det. Det var derfor gruppen holdt op med at spille. Kan det ikke godt passe?”

”Jo. Hvad talte du ellers med Næse om? Da du mødte ham her.”

”Meget lidt. Han havde ikke rigtig lyst til at snakke med mig. Ganske arrogant. Hvad døde sangeren ellers af?”

”Det står lidt uklart, men det var vist noget med en overdosis.”

”Narkotika! Efter jeg havde talt med Næse, kom jeg forresten i tanke om, at der i sin tid gik rygter om, at han solgte stoffer. Måske det var derfor, han ikke havde lyst til at tale med mig om fordums tider? Den slags er det trods alt bedst at holde sig væk fra her i Thailand. Narkotikabesiddelse kan give ganske lange fængselsstraffe her i landet.”

”Ved du hvilken slags stoffer, han solgte?”

Jens rystede på hovedet. ”Nej, den slags har jeg altid holdt mig fra. Også dengang. Men det var vist ikke de mere uskyldige af slagsene.” I det samme faldt Jens’ øjne på amuletten, Simon havde om halsen. ”Hvad har vi her?”

”Blot et halssmykke.” Simon havde ikke lyst til at gå i dybden med, hvad det var. Han huskede fra gymnasietiden, hvor skeptisk Jens var over for alt, hvad der havde med religion og lignende at gøre. Alting, der ikke kunne eftervises videnskabeligt, måtte være overtro.

”En amulet, en naga.” Et øjeblik var det som om, Jens’ bevidsthed befandt sig et helt andet sted, i en anden tid. ”Hvis du søger beskyttelse fra det hinsides, er nagaen den rigtige skabning at ty til.” Jens’ bevidsthed var tilbage i gogobaren.

Simon smilte. Det var ikke de ord, han havde ventet at høre. Livets strabadser sætter sine spor og gør os til en helt anden slags mennesker, end vi tidligere var. ”Hvad ved du ellers om ham, du kalder Næse?”

”Det er meget begrænset, kan ikke komme i tanke om noget i øjeblikket. Jo for resten, Pat her har en veninde, som har været sammen med ham.” Jens nikkede mod pigen, hvis blottede krop han holdt en arm omkring. Simon bemærkede, at pigen havde en lille tatovering, af noget der kunne se ud til at være en sommerfugl, lige over sit højre bryst.

”En der arbejder her i baren?”

”Ja, det er vist nok hende der.” Jens pegede på en af de piger, som stod og vrikkede til musikken på den største af scenerne. Der var noget plasticagtigt over hendes ansigt, og brysterne lignede små vandmeloner. Silikoneleverandørens kæledække.

Pat bekræftede, hvad Jens netop havde sagt, og fortalte, pigens navn var Pang. Efter Pangs optræden var til ende, fik Pat hende til at komme over til dem, og Simon købte en drink til den nytilkommende. Hendes engelskkundskaber var acceptable, om end de ikke var lige så gode som M’s. Hendes ordforråd var stort, men hun talte med en svært forståelig accent. I begyndelsen sludrede de om løst og fast, Simon fik dog hurtigt drejet samtalen over på Mogens Smith. Pigen huskede ham godt.

”Han har en voldsom stor pik,” sagde Pang næsten uden at fnise, samtidigt med at hun hold hænderne et godt stykke fra hinanden. ”Alt for stor. Mange farang har stor pik, men ikke så stor. Og han blev ved med at pumpe, troede aldrig han ville blive færdig. Det gjorde ondt. Bagefter var jeg helt ødelagt. Helt færdig.”

Hidtil havde Simon ellers gået og opfattet Mogens Smith som værende kortlemmede, denne opfattelse måtte han åbenbart have revideret. ”Har du været sammen med ham mere end en enkelt gang?”

Pang rystede på hovedet. Det ville klæde hendes ansigt at smile, men det gjorde hun ikke, imens samtalen drejede sig om manden med det store lem. ”En gang tilbød han mig, at jeg kunne tage med på en af hans turer nordpå, men det skulle jeg ikke nyde noget af, heller ikke selvom han betalte godt.”

”Turer nordpå? Hvad er det for nogle turer, han foretager nordpå?”

Pang fik et forskræmt udtryk i ansigtet. Hun lignede en, som var kommet til at sige noget, hun ville have ønsket, hun aldrig have sagt. ”Ved ikke.”

”Hvorhenne nordpå?”

”Ved ikke.”

”Kender du nogen, som har været med ham nordpå?”

”Ved ikke.” Derefter sagde Pang en helt masse uforståeligt og drak ud, afsluttende med at hun bebudede, hun skulle på toilettet.

”Du forstår virkelig at holde på en kvinde,” bemærkede Jens med et grin omkring kæften.

Simon nikkede og smilte. Samtidigt kunne han dog ikke lade være med at fundere over, hvad Pang havde ment med nordpå. I Nordthailand lå byerne Chiang Mai og Chiang Rai, som blev besøgt af adskillige turister. Havde det været dem, Mogens Smith havde besøgt? Det var muligt, men Simon kunne ikke undlade at tænke på, at Nordthailand også var berygtet for det, der blev kaldet Den gyldne Trekant. Og når man sagde Den gyldne Trekant, måtte man også sig opium – den væsentligste bestanddel i heroin. Allerede i 80erne gik der rygter om, at Mogens Smith solgte narkotika. Var han fortsat med det? Måske M ikke var helt på vildspor, når hun ville have Mogens Smith hængt op på besiddelse af illegale stoffer.

29

Først et stykke hen på formiddagen kom Simon ud af sengen næste dag. Det var det seneste, han var stået op under sit ophold i Sydøstasien. Han kunne godt mærke, han havde fået noget at drikke aftenen og natten i forvejen. Deciderede tømmermænd havde han dog ikke. Han havde i selskab med Jens Larsen besøgt forskellige etableringer rundt omkring i byen, men havde nøjes med at drikke øl. Anderledes havde det været med gymnasiekammeraten, han havde ikke holdt sig tilbage fra at nyde stærkere drikke. Sandsynligvis ville Jens have allerhelvedes ondt i kraniet, når han vågnede en gang i dag.

I en af barerne de besøgte i løbet af aftenen, havde de spillet pool. Jens havde helt klart været den bedste poolspiller af de to, alligevel havde han ladet Simon vinde et par gange. Som en venlig gestus. På et tidspunkt i løbet af aftenen og natten havde Simon derfor overvejet at fortælle Jens om Mogens Smith og dennes forbrydelser. Gymnasiekammeraten kunne være en god forbundsfælle. Efter nærmere overvejelser havde Simon dog forkastet ideen. I ungdommens år havde Jens været fyldt med idealisme, dengang havde han været den rette at søge hjælp hos. Ungdommen var imidlertid forbi, det samme gjorde sig tilsyneladende gældende, når det gjaldt Jens’ idealer. De var blevet efterladt et eller andet sted på livets landevej. For ham drejede det sig nu til dags ene og alene om at komme væk fra ’hverdagslivets ligegyldighed’, som han selv kaldte det.

Selv uden tømmermænd besad Simon ikke den store motivation til at arbejde i dag. Efter morgenmaden forlod han derfor hotellet. Det var imidlertid det forkerte tidspunkt at færdes udendørs, middagsheden gjorde det næsten ulideligt. Lige nu kunne han godt bruge en

snestorm. At en sådan gjorde det nødvendigt at iføre sig frakke, hue og vanter, gjorde ingenting, så længe den bare kunne give lidt nedkøling.

I mangel af snestorm tog Simon i stedet en bahtbus til Central Festival. Central Festival lå midt i Pattayas turistområde og var et syv etagers butikscenter med over 200 forretninger. Udenfor centret stod en mand og en kvinde og røg en cigaret. De arbejdede sandsynligvis i en af Central Festivals mange forretninger. Den thailandske rygelov var lige så restriktiv som den danske – måske endda mere. Her i landet var det ikke engang tilladt at ryge i parker og lignende steder. Det samme gjaldt butikscener og restauranter. Sad man i en indendørs bar og tog en pakke cigaretter frem, kunne man godt regne med, at allerede inden man fik ild i en smøg, ville en servitrice være henne ved en. Med et askebæger. Dette var trods alt Thailand, her kunne og skulle regler bøjes.

Simon trådte indenfor i butikscenteret. Her blev han mødt af en behagelig kølighed. Aircondition. Sveden drev imidlertid fortsat ned af ham – gjorde tøjet han var iført drivvådt. Ganske hurtigt føltes det næsten for køligt at være i centeret. Det sædvanlige problem med at bevæge sig fra et varmt til et køligt område. Han bed køligheden i sig og gik hen til en rulletrappe. På vej op af den kiggede han bagud. Der var noget bekendt ved en skikkelse, han så nedenfor trappen. Det lignede Mogens Smiths hjælper, Boorigaan. Sikker var Simon dog ikke, manden her var ikke iført Boorigaans sædvanlige grå jakkesæt. I stedet var han ikklædt en gullig T-shirt og et par forvaskede blå jeans. Afstanden var for stor til, at det kunne ses, om manden havde ar på kinden. Desuden fik Simon kun et kort glimt af skikkelsen, der var mange mennesker i centeret. Sandsynligvis tog Simon fejl, de fleste thaier lignede trods alt hinanden. Det gjaldt i hvert fald de mandlige thaier.

Simon tog endnu en rulletrappe videre op. Og endnu en højere op. Til sidst befandt han sig på øverste etage. Her var ingen butikker, her var biograf og bowlingcenter. Han kiggede bagud, her oppe fra var der udsigt ud over det indre af butikscenret. En thailandsk mand iført gul T-shirt vandrede rundt på en af etagerne nedenunder. Endnu en skikkelse iført gul T-shirt vandrede rund på en anden etage. Nu når Simon stod og spejdede ud over centeret, kunne han konstatere, at ganske mange thailandske mænd var iført en gul eller gullig T-shirt. En af dem stod imidlertid og kiggede op på Simon. Inden danskeren var i stand til at afgøre, om der var noget bekendt ved skikkelsen, forsvandt den imidlertid bag en af centerets brede søjler. Et øjeblik stod Simon og ventede på, at den kom til syne på den anden side. Det gjorde den ikke. Måske var skikkelsen i den gule trøje gået ind i en butik.

Endnu et minut eller to stod Simon og spejdede ud over det store åbne område. Intet mistænkeligt skete. Alligevel havde han en følelse af, et eller andet ikke var, som det skulle være. Formegentlig var der blot tale om indbildning. Noget ved Thailand gav ham paranoia. I stedet vendte han sig mod tavlen, der viste, hvilke film der kunne ses i biografteateret. Efter

nattens strabadser var en biograffilm lige det, han havde behov for at slappe af til. Heldigvis blev der vist amerikanske film med original tale. De var til at forstå. Der var ikke lang tid til den næste film begyndte, den købte han billet til og satte kursen mod biografens salen.

Der blev mørkt i salen, nationalhymnen blev spillet, alle rejste sig op – også Simon. Bagefter satte man sig ned igen, og filmen gik i gang. Simon havde imidlertid svært ved at koncentrere sig om handlingen. Tankerne og grublerierne havde overtaget. Havde han set Boorigaan nedenfor rulletrappen? Og hvis han havde, fulgte manden med de grimme ar så efter ham? I det samme mærkede Simon, hvor kold biografens salen var. Det føltes i al fald sådan. Hvis Mogens Smith rent faktisk ville ham til livs, var et af de værste steder, han kunne opholde sig her i biografens mørke. Her var han utrolig sårbar. Der befandt sig kun en lille håndfuld mennesker her i salen, ingen af dem sad i nærheden af ham.

Netop nu hørte Simon listende skridt. Lyden kom fra rækken bag ham. Trinene kom tættere og tættere på. Var det en forsinket biografgæst, eller var det en person, Simon ikke havde lyst til at møde? Et øjeblik sad han som lammet. Nu var den anden person lige bag ham, der var mere end en person. Simon holdt vejret. Personerne bagved fortsatte forbi ham. Han pustede ud og tog ny luft ind. Derefter kiggede han bagud. Det var en høj, midaldrende vesterlandsk mand med topmave og en ung, sorthårede thaipige.

Hjertet galoperede imidlertid fortsat af sted. Det her gik ikke, han måtte ud her fra. Simon rejste sig op og forlod biografens salen. Et øjeblik senere befandt han sig i det oplyste butikscenter. Det her var bedre, her kunne han se, hvad der skete omkring ham. Der var ikke den store risiko for at blive overfaldet et sted med så mange vidner som her.

Simon vandrede hen mod den nærmeste rulletrappe, som kørte nedad. Foran den stod en større hob mennesker – asiater. Sandsynligvis et rejseselskab. Sådanne var der mange af, især fra Japan, Kina og Sydkorea. Han banede sig vej gennem hoben og nåede frem til trappen. Idet han skulle til at træde ud på det øverste trin, mærkede han et voldsomt skub mod ryggen. Han røg forover. Foran ham var kun de hårde, metalliske trin. Han var allerede så småt begyndt at forestille sig smerten, han ville føle, idet han ramte dem. Per reflex havde armene imidlertid rakt ud efter den eneste redning – gelænderne på hver side af rulletrappen. Den ene hånd ramte. Gled af. Sved. Inden han faldt, fik den anden hånd imidlertid fat. Et øjeblik frygtede han, den også ville glide af gelænderet. Så genfandt han ligevægten. Det ene knæ hamrede ned i et trappetrin. Det ville være ømt de næste par dage. Men på en eller anden måde havde han undgået voldsomme skader.

Simon drejede hovedet og kiggede op af trappen. Hvem havde skubbet? I første omgang var der ingen mulig gerningsmand at se nogen steder. Tilsyneladende var der ikke nogen i rejseselskabet, der havde bemærket noget. De virkede helt uanfægtede og kiggede slet ikke i

hans retning. Og dog, et øjeblik forekom det Simon, at han kunne skimte en mand iført en gullig T-shirt og et par falmuede blå jeans flygte bort fra stedet.

Neden for trappen stoppede Simon op. Benene rystede under ham. Adrenalinene pumpede rundt i kroppen, og pulsen opførte sig som en geigertæller i nærheden af et radioaktivt materiale. Sådant noget her var han ikke skabt til. Det han egnede sig til, var at læse og skrive bøger – ikke selv at deltage i nogen former for eventyr.

Efter at være kommet lidt til hægterne bevægede Simon sig i retning af en af Central Festivals udgange. Et øjeblik senere befandt han sig på Beach Road. Her kunne han nyde synet af havet. Det var nu ikke det, han her og nu havde den store lyst til at betragte. I stedet trængte han til noget at styrke sig på. Ikke langt her fra fandtes Soi 8 med et væld af barer. Den satte han kursen imod.

Simon trådte ud på Soi 9. I det samme hørte han en bil gasse op. Han kiggede i lydets retning – op af Soi 9. En stor grå bil kørte med høj hastighed i retning af ham. Chaufføren var iført en lys – vist nok gul – trøje. Nu var enden kommet. Dette overlevede han ikke. I det samme hørtes hvinende bremses. Et bilhorn brølede, som var det Heimdal, der blæste i gjallerhornet. Bilen stoppede op. Chaufføren ikke så meget som lignede Boorigaan. Efterhånden burde Simon ellers have lært det, sådan her kørte thaier – alle thaier – bil. Det var nerverne, som sad lidt for løst. Var der nogen steder her i Pattaya, hvor han turde føle sig sikker? Han kiggede på bygningen, han havde foran sig. Adskillige køretøjer stod foran den, det var en politistation.

M tog et hvæs af cigaretten, pustede ud og lavede en massiv røgring – meget stor og perfekt som ringen omkring Saturn. Simon befandt sig i barpigens hummer, han havde netop fortalt om attentatet imod ham. Tilsyneladende tog den thailandske kvinde det ikke mere alvorligt end, hvis hun havde hørt en vejrudsigt, som lovede tordenvejr og regn.

”Tag det helt roligt,” sagde M. ”I morgen går det løs, derefter vil det være overstået.”

”I morgen! I morgen! Inden i morgen kan jeg nå at blive slået ihjel en halv snes gange,” svarede Simon. ”Og på endnu flere forskellige måder. En ting er at være jægeren, så kan man selv vælge tid og sted samt spilleregler. Men lige pludselig er jeg ikke længere jægeren, nu er jeg den jagede. Nu kan angrebet komme, hvornår det skal være. Og hvor det skal være.”

”Som sagt, tag det helt roligt. Der er ikke noget, som tyder på, at en eller anden forsøger at slå dig ihjel. Hvis du virkelig blev skubbet, og det ikke blot var et uheld, hvad det sandsynligvis var, kan det ikke ligefrem kaldes et mordforsøg. Hvis du var faldet ned af trappen, havde du muligvis fået nogle knubs hist og her, men du var uden tvivl sluppet med livet i behold. Havde de ønsket dig død, havde Boorigaan sandsynligvis forsøgt at skubbe dig ud over

gelænderet eller noget i den retning. Og ud fra din egen beretning er der ikke noget, der tyder på, han forsøgte på det.”

”Det trøster mig virkelig at høre. Mogens Smith og hans assistent ønsker ikke at slå mig ihjel, for dem er det nok at gøre mig til krøbling. Så har jeg jo slet ikke noget at bekymre mig om.”

”Lad nu være med at være sådan en kujon.”

”Jamen det er det, jeg er – en kujon. Bare spørg min ekskone, hun kan berette om det i timevis. Og hun har ret. Jeg er ikke skabt til det her. Jeg foretrækker struktur og forudsigelighed. At der kan stå en knivmorder henne omkring det næste gadehjørne, hører hjemme i bøger og på film. Ikke i min virkelighed.”

M trak på skuldrene og tog endnu et hvæs af cigaretten. ”Hvad vil du gøre ved det? Du kan selvfølgelig godt trække dig ud, men hvis Boorigaan virkelig har forsøgt at komme dig til livs, kan du nok ikke ligefrem gå hen til ham og sige, at du ikke er med mere.”

”Jeg skulle aldrig have ladet mig lokke ind i det her,” svarede Simon spagfærdigt. ”Jeg burde for længst have taget det første og bedste fly hjem til Danmark.”

”Du har i det mindste et Danmark at tage hjem til. Vi er mange, der ikke har den mulighed.” Resten af cigaretten blev kvadret i askebægeret.

30

Turen tilbage til hotellet forløb uden Simon blev udsat for yderligere attentatforsøg. At det betød, hans ve og vel var uden for fare, tvivlede han dog på. Sandsynligvis var der blot tale om den berømte stilhed før storm. Hvis det var, hvilken diffus rolle havde skæbnen så tiltænkt ham? Var han udset til rollen som statisten, der omkom i første scene, eller ville han spille en hovedrolle – som helt eller skurk?

Tilbage på hotellet var der vild panik. En gæst, som Simon hurtigt gættede sig til, måtte være hans kære nabo, var blevet overfaldet. Herren fra værelse 505 var helt oppe i det røde felt. Idet han var kommet ud fra sit hotelværelse, havde han fået øje på en skummelt udseende thailandsk mand, som sad på hug og rodede med låsen på en af de andre værelsesdøre. Den thailandske mand var faret op og havde med proper næve slået Simons nabo i gulvet, hvorefter han var flygtet ned af trappen. Ifølge naboen havde overfaldsmanden været muskuløs og mindst to meter høj, Thailands svar på en titan. Desuden havde monstret været iført en gul trøje og haft et arret ansigt med store røde øjne.

Hotellets personale undskyldte mange gange. Det hjalp imidlertid ikke. Naboen var rasende, han ønskede at skifte hotel. Civiliserede mennesker som han, ønskede ikke at være indlogeret

et sted, hvor man kunne møde folk, der ikke kendte til anstændig opførsel. Personalet undskyldte endnu engang og lovede højt og helligt, at for eftertiden ville de passe bedre på, hvem der fik adgang til hotellet. Lige meget hjalp det, naboen havde allerede pakket, han havde al sin bagage med sig, hvilket foruden kuffert og tasker også talte en stor rød badebold. Nu var det tid til at tjekke ud.

Mere hørte Simon ikke. Elevatordørene åbnede sig for ham, han trådte ind i liften og trykkede på knappen med femtallet. Et øjeblik senere var elevatoren på vej opad.

Selvom signalementet af overfaldsmanden ikke passede overvældende godt, var Simon ikke i tvivl om, hvem det sandsynligvis havde været. Han havde også et godt bud på, hvad den ubudne gæst havde været på jagt efter. Sandsynligvis havde den kære nabo forhindret, at han var kommet hjem til et endevendt hotelværelse. Risikoen for at Boorigaan havde fundet, hvad han havde ledt efter, havde imidlertid ikke været til stede. Maleriet var gemt væk i en lejet bankboks.

Et moment overvejede Simon, om det mon også var klogest for ham at skifte hotel. Han skød dog hurtigt tanken til side, hvis Mogens Smiths håndlanger havde været i stand til at finde frem til ham på dette hotel, ville han sikkert også være i stand til det på et andet.

Sandsynligvis ville Simon være mest sikker på sit nuværende hotel, efter episoden i dag skulle personalet nok holde øje med, at en to meter høj, muskuløs og arret mand med røde øjne ikke luskede rundt i bygningen.

Der lød en kimen. Forvirret rettede Simon sig op og kiggede sig omkring. Hvor var han? Hvad var der sket? Han befandt sig i sin seng – på hotelværelset. Der var halvmørkt i rummet. Sandsynligvis var han faldet i søvn, det sker af og til, når man har drukket en øl aftenen før. Igen lød der en kimen. Hvad var det? Øjnene forsøgte at finde årsagen til lyden. Inden det gik op for ham, at det var værelsets telefon, nåede den at ringe en tredje gang.

Simon tog røret. I den anden ende hørtes receptionistens stemme, den samme stemme Simon tidligere på eftermiddagen havde hørt undskylde overfor den rømmende nabo. Receptionisten bekendtgjorde, at en ung dame ønskede at træffe herren i værelse 506. Det var en dame, som allerede ved et tidligere tilfælde havde besøgt ham. Simon så på uret, klokken var 18:20. Hvad ville M? De havde ikke aftalt at mødes på nuværende tidspunkt. Alligevel bad han receptionisten om at sende den unge dame op.

Var det i det hele tage M, som kom på besøg? Det havde det ikke været sidste gang. Og den kvinde, Simon et øjeblik senere åbnede døren for, lignede ikke den M, han kendte. Hende her var bleg som et spørgsmål fra en thailandsk filmplakat og havde et forskræmt udtryk i øjnene.

Væk var den selvsikkerhed, hun havde udtrykt tidligere på dagen. Alligevel var det M, til trods for den ændrede fremtoning ville han til hver en tid genkende hende.

”Hvor er det? Har du det?” spurgte den tilsyneladende sindsoprevne kvinde straks efter, døren var blevet lukket bag hende.

”Har hvad?”

”Olympia! Maleriet!” Kvindens øjne spejdede ledende rundt i værelset.

”Nå det. Nej. Det er her ikke.”

”Er det stjålet? Sig det er løgn.”

”Det er løgn.” Simon grinte. For en gang skyld var det ham, der var den, som havde kontrol over situationen. Det føltes behageligt. ”Maleriet er i sikkerhed.”

”Er du sikker? Hvor er det?” M kiggede igen søgende rundt i værelset.

”Ikke her. Det er låst inde i en boks. Et hemmeligt sted som kun jeg kender.”

M smilte. Et lidt forkrampet smil – men det var som om, farven var begyndt at vende tilbage til ansigtet. ”Da de nede i receptionen fortalte, en uønsket gæst havde lusket rundt på hotellet, var jeg bange for, at det var en, som var på udkig efter maleriet.”

”Det var netop en, som var på udkig efter maleriet – sandsynligvis Boorigaan. Han nåede dog aldrig her ind, min nabo overraskede ham, imens han rodede med dørlåsen. Et godt tegn, dermed ved vi, de forventer, maleriet befinder sig her.”

”De forventer i hvert fald ikke længere, det er hjemme hos mig. Jeg havde været i skønhedssalon.” Et eller andet ved M var forandret. Ikke meget, kun en ganske lille smule. Det var noget med håret. Det var kortere. Og en ny farve. Det var fortsat kastanjebrunt, men en lidt anden nuance. Det spøgelsesagtige ansigt havde gjort, han ikke bemærkede mankeforvandlingen i først omgang. ”For en halv times tid siden kom jeg hjem. Døren stod åben, og værelset var totalt gennemrodet.”

M fandt sine cigaretter frem, fiskede en op af pakken, tændte den med sin lighter, sugede røg ind, inhalerede, og pustede røgen ud igen. Hun havde et fraværende og eftertænksomt udtryk i ansigtet. Simon rømmede sig. Først da observerede hun, han stod og pegede på et skilt på værelsesdøren. Der bekendtgjorde, rygning ikke var tilladt på værelset. Overtrædelse medførte en bøde på 2.000 baht, hvilket svarede til mellem 350 og 400 kroner. Med en skuldertrækning gik hun hen og åbnede et vindue. Der stod hun de næste minutter og pulsede, pustede røgen ud i den varme tusmørkeluft. Simon vidste godt, hvem der kom til at betale, hvis det blev opdaget, at der var røget på hans værelse.

”Jeg kan ikke tage hjem til mig selv,” sagde M. ”Jeg er nødt til at overnatte her.”

”Umuligt! Nej! Det kan der ikke blive tale om.”

”Hvorfor ikke? I din seng er der god plads til os begge.” M nikkede hen mod hotelværelsets ganske store dobbeltseng.

”Det er helt udelukket.”

”Det bliver kun i nat. Jeg vil ikke være i sikkerhed hjemme hos mig selv. Så let som ingenting vil de kunne overfalde mig. Har ingen andre steder at tage hen.”

”Har du ikke en veninde, du kan sove ved?”

”Ikke i nat. Jeg har kun dig. Her er jeg i sikkerhed. Stoler på dig. Har vi en aftale?”

”En aftale? Nej vi har ikke.”

M lavede trutmund, lod tungen langsomt glide hen over overlæben og kiggede på Simon med sine forførende øjne. Var det sådan dem man kaldte dådyrøjne så ud? ”Du vil da vel ikke svigte mig? Jeg skal nok opføre mig pænt. Og jeg plejer ikke at snorke.” Det sidste blev sagt med en sagte fnisen.

Simon sukkede opgivende. ”Så kun i nat da.” Det var ikke lang tid, han fik lov til at være den, som havde kontrol over situationen.

M’s ansigt lyste op i et stort bredt smil. ”Jeg vidste, jeg kunne regne med dig.” Inden Simon kunne nå at reagere, havde hun kysset ham på kinden. Egentlig havde han allerede fortrudt, at han havde givet efter.

”Du siger, du har haft indbrud,” sagde Simon. Han havde lyst til at skifte væk fra det emne, der havde udleveret hans slaphed. ”Var der stjålet noget? Hvad med det andet af Eddies malerier?”

”Så vidt jeg kunne se, manglede der ikke noget. Heller ikke maleriet, det hang fortsat på væggen. Det viser, Boorigaan var alene om det. Havde Mogens Smith været med, var det uden tvivl forsvundet. Boorigaan ved intet om kunst, han vil ikke kunne kende forskel på et Picasso og et hulemaleri. Han har blot fået at vide, han skal finde Olympia. Derfor nøjes han med at lede efter Olympia og ignorerer alt andet. Så primitiv er han.”

Simon trak let på smilebåndet. Et lidt krapagtigt smil, ganske som situationen krævede det.

”Du har ikke særlig høje tanker om Boorigaan.”

”Det har jeg heller ingen grund til.”

”Hvor kender du ham egentligt fra?”

M rynkede panden, men sagde ingenting. Et månelandskab af tavshed. Efter et par minutter sagde hun alligevel med stille røst: ”Boorigaan er min onkel.”

”Din onkel! Ham du boede hos, efter du blev smidt ud af Danmark?”

Et næsten usynligt nik. Derefter kiggede M væk.

I det samme blev der banket på døren.

”Venter du besøg?” spurgte M.

Simon rystede på hovedet. ”Nej.”

Tøvende bevægede Simon sig over til døren. Der stod han et øjeblik – dvælende, før han tog fat i dørhåndtaget og åbnede døren på klem. Udenfor stod en mand i uniform. Politiumform. Tanker fløj gennem hovedet på Simon. Pludselig følte han sig skidt tilpas. I M’s plan indgik narkotika. Havde hun allerede anskaffet det? Havde hun det med sig? Befandt der sig forbudte stoffer i hotelværelset? Hans hotelværelse. Var det derfor, en betjent stod udenfor?

”Undskyld jeg forstyrrer,” sagde politimanden med et smil på læberne. Det sædvanlige thailandske smil, som var umuligt at gennemskue. Om så man skulle henrettes, ville bødlen smile til en. Sådan var Thailand. Man vidste aldrig, hvad et smil betød. ”Vi har fået en anmeldelse om, at en tyv og overfaldsmand har været på spil her på hotellet. Han er blevet set ud for dette værelse. Derfor vil jeg høre, om I har set noget? Hørt noget?”

Simons indre organer fandt sin rette plads igen, samtidigt med at han endnu engang rystede på hovedet. ”Nej, jeg var her ikke på det tidspunkt.”

”Mangler der noget i værelset?”

”Nej. Jeg tror tyven blev overrasket, inden han nåede at bryde låsen op.”

”Det går ikke, du kan ikke blive her,” sagde Simon, efter politimanden var gået.

”Hvad mener du?” udbrød M forbløffet. ”Jeg sover her i nat.”

”Nej du gør ikke. Skal jeg være frisk til i morgen, er det nødvendigt, jeg sover alene.”

”Jamen jeg har ikke andre steder at overnatte.”

”Min nabo her på hotellet flyttede i dag. Hans værelse er ledigt. Der kan du sove. Jeg skal nok betale.”

”Jamen...” Mere sagde den unge dame ikke. Simon havde taget en beslutning. Den kunne ikke ændres – uanset hvad der blev sagt. Det kunne aflæses i hans ansigtsudtryk. At hendes ditto udtrykte skuffelse, hjalp ingenting.

31

Da Simon gik til køjs hamrede regndråberne mod hotelværelsets vinduesrude. Et voldsomt uvejr var under optræk. Naturelementernes rasen havde nu aldrig været noget, der kunne forhindre ham i at vandre til drømmeland. Sådan var det også denne aften. Et øjeblik senere havde søvnen overmandet ham. Faktisk var hans søvn så dyb, at han i første omgang ikke hørte det, da der lidt senere blev banket på værelsesdøren.

Igen blev der banket på døren. Denne gang lidt hårde. Nej, meget hårde. Simon rørte på sig. Lyden lød, som kom den langt borte fra. Derfor var der ingen grund til at reagere på den. Den tilhørte en anden verden. Desværre fortsatte den. Ville den da aldrig ophøre? Det var, som kom den tættere på. Halvt vågen, halvt sovende begyndte han at sanse, hvor den stammede fra. Søvntrukken væltede han ud af sengen og vaklede over til døren. Fumlene fik han låst op og åbnet døren på klem.

Udenfor stod M. Omkring sig havde hun en dyne. Mest påfaldende var imidlertid hendes forskræmte ansigtsudtryk. ”Kan ikke sove. Bange. Kan ikke lide uvejr. Bryder mig ikke om at være alene.”

”Lad nu være med det pjat,” svarede Simon. Hans øjne var søvntrukne, han ønskede kun at sove. ”Dette her har vi allerede været igennem,” mumlede han. ”Gå i seng. Inde ved dig selv.”

I det samme lød et voldsomt tordenbrag. Et forskrækket gib for gennem kroppen på M. Hvor mærkeligt det end lyder, kom hendes ansigt til at se endnu mere skræmt ud end det gjorde i forvejen. Som var hun iført en halloweenmaske. Hidsigt tog hun et skridt frem og skubbede til døren. Uforberedt tog Simon et skridt tilbage. Døren stod nu på vid gab, og M befandt sig i rummet. ”Tør ikke være alene!”

Simon orkede ikke protesterer. Han var for træt. I stedet trak han på skuldrene og vaklede tilbage til sengen. ”Husk at lukke og låse døren efter dig. Og for guds skyld lad mig sove.”

Dynen blev trukket til side, og Simon lagde sig i den ene halvdel af dobbeltsengen. Øjnene faldt i. Han lå på siden med ryggen vendte imod den anden halvdel af sengen. Selvom M tilsyneladende forsøgte at være stille, kunne han høre, hun lagde sig der. Godt hun selv havde dyne med, så behøvede de ikke deles om hans. Et øjeblik senere var Simon igen faldet i søvn.

Søvnen varede imidlertid ikke længe. Simon vågnede ved, at noget varmt og velduftende lå tæt ind til hans krop. M. På en eller anden måde havde hun fået viklet sig ud af sin dyne og ind under hans. Udenfor rasede uvejret fortsat. Ikke kun udenfor. Tilsyneladende var kvinden ved siden af Simon split rævende nøgen. Det føltes i al fald sådan. Ingen intentioner om at kontrollere det. Ryggen var fortsat holdt imod hende. Rykkede i stedet væk fra hende og nærmere sengekanten.

Sådan lå Simon længe. Forsøgte forgæves at finde tilbage til drømmeland. Men søvnen var helt forduftet. Den lille Ole havde forladt ham. Efterhånden var Simon øm i skulderbladet, han lå på. Forsøgte at ignorere ømheden. Havde behov for at skifte stilling. Rullede om på ryggen. Fortsat ingen søvn. Bevægelse. En arm og en hånd på hans bryst. M's varme, bløde krop mod hans. Rykkede han længere ud mod kanten af sengen, fald han på gulvet. Men egentligt var det her heller ikke ubehageligt. Han drejede hovedet og så på den unge kvinde. Langsom og rytmisk vejtrækning. Som en sovende engel. Måske det var det, hun var? Ikke i kristen forstand. Alligevel – en engel. Englen Olympia.

Samme nat i udkanten af Pattaya. Der stod et træ. Og det var ikke et hvilket som helst træ. Af lokalbefolkningen blev det kaldt for Elefantræet. Nederst på dets stammede anedes konturerne af en elefant. Om de stammede fra naturens *hånd*, eller om de var frembragt af mennesker, var ikke helt til at afgøre. Mange mente dog, det var det første. Desuden var der adskillige folk, som hævdede, at de sent om natten havde set elefantspøgelser vandre rundt om træet.

I Thailand blev elefanten højt værdsat. Derfor blev træet betragtet med både bevågenhed og from ærefrygt. Omkring stammen var der bundet klædestykker, og på grenene hang der farverige blomsterkranse. Aldrig forsømte man at stille frisk mad og drikke til træets ånd eller ånder. Specielt bananer var en yndet offergave, men andre friske frugter kunne også bruges.

I dagtimerne var det ikke usædvanligt at opleve folk, som med en kniv kradsede i træets bark. Det var lykkejægere, der håbede på, at træet derved ville afsløre de kommende vindernumre i lotteriet. Flere hævdede, at de var kommet til penge på den måde. En enkelt aldrende knark påstod endda, at han hidtil havde vundet tre gange med hjælp fra det usædvanlige træ.

På denne tid af døgnet var det imidlertid ikke almindeligt at møde mennesker i nærheden af træet. Ikke mange havde lyst til at møde spøgelser – heller ikke elefantspøgelser. Denne nat skulle man slet ikke tro, at nogen som helst ville nærme sig træet. Regnen væltede ned, og stormen ruskede i alt, hvad der ikke havde søgt beskyttelse i læ indendørs. Mørket var så kompakt, man kunne drikke af det. Alligevel nærmede en skikkelse sig træet. Det var en mand. Hans navn var Boorigaan.

At Boorigaan færdedes her på denne tid af natten, skyldes ikke, at historierne om den hvide elefant var ukendte for ham. Det var heller ikke fordi, han ikke havde ærefrygt for træets ånd. Tværtimod. Han var dødsens angst for den. Havde det stået til ham selv, havde han ligget der hjemme og sovet i dette moment. Han havde ikke egenhændigt valgt at komme her. Det havde bestemt heller ikke været hans chef, der havde valgt det. Hvis Mogens Smith havde vidst noget om det, havde han sandsynligvis hånet Boorigaan for hans hang til at søge råd hos

en moopii – en troldkarl. For det var netop en moopii, der var skyld i, at Boorigaan i dette uvejr var på vej mod Elefantræet.

Dette var ikke første gang, Boorigaan havde søgt vejledning hos en moopii før en vigtig opgave. Noget sådant havde han gjort adskillige gange i årenes løb. Og hidtil havde det fungeret. Sådan da – en enkelt gang var han kommet til at nævne det for Mogens Smith. Det skulle han ikke have gjort. I over en uge havde chefen gjort nar af hans overtro. Dette forhindrede imidlertid ikke Boorigaan i fortsat at søge hjælp fra de skjulte, hinsides kræfter. Naturligvis uden chefens viden. Farang fattede ingenting – de var ikke i stand til at forstå, der fandtes verdener ud over denne.

For et par dage siden havde Boorigaan opsøgt sin moopii og fortalt om den forestående mission. Troldkarlen havde lyttet med opmærksomhed. Stillede dertil nogle uddybende spørgsmål. Bagefter havde han fortalt, at et hverv som dette krævede noget ud over det sædvanlige. Boorigaan skulle søge assistance fra den hvide elefant. Det ville ikke være godt nok at gøre det om dagen, det skulle ske om natten, hvor Elefantræets ånd var særlig kraftfuld. En stormfuld nat ville være særlig perfekt til forehavendet.

Egentlig havde det været noget ganske andet, Boorigaan havde forestillet sig, da han opsøgte moopii. Han havde forventet at modtage en dukke, som skulle placeres i nærheden af det sted, hans fjende sov. Det var sådan, han et par år tidligere havde overmandet kunstmaleren. Boorigaan havde placeret en sådan dukke under malerens seng. I dukken boede en ånd, der havde mistet besindelsen. Imens kunstmaleren sov, havde ånden forladt dukken og bevæget sig over i den sovende. Næste morgen havde han derfor været groggy. Åndens huseren i kunstmalerens sind havde gjort det let for Mogens Smith at lokke den besatte til et afsides sted, hvor han med lidt hjælp fra Boorigaan havde mistet livet.

Hvis Boorigaan havde haft en sådan dukke den foregående dag, havde han kunnet placere den under sengen i M's værelse. Men nej, moopii havde hævdet, at en sådan dukke ikke ville være til hjælp denne gang. Skulle han have succes med sit forehavende, var det nødvendigt først at have indgået en alliance med den hvide elefant. Uden en sådan alliance ville aktionen mislykkes.

I dette øjeblik var dukken nu heller ikke noget, der optog Boorigaans sind. Voldsom regn og stormfulde vindstød piskede mod hoved og krop. Fødderne vadede gennem mudder og vand. Han var gennemblødt som en rotte, der var trukket gennem et kloakudløb. Tumlende frem i det skumle mørke. Smagen af angst fyldte hans mund. Gennem stormens øredøvende larm hørtes træernes knagen. De kunne vælte når som helst. Alligevel var det tanken om den hvide elefant, som skræmte ham mest. En kraftfuld ånd fra det hinsides.

Noget ramte Boorigaan i ansigtet. Som et piskeslag. Et skrig undslap hans mund. Faldt bag over. Rullede rundt i dyndet. Kiggede op med frygtsomme øjne. Et træ, en gren. Det var blot

en gren, der havde ramt ham. Kom vaklende på benene. Gled. Mistede fodfæstet. Rullede endnu engang rundt i det klæbrige mudder. En kraftanstrengelse bragte ham igen op på de blævrende gummiben. Et tordenbrag. Et lysglimt. En skygge. En bevægelse. Den hvide elefant! Måtte være indbildning.

Igen lå omgivelserne indhyllet i dunkelt og regnfuldt mørke. Boorigaan tog nogle skridt fremad. Stoppede. Gik endnu nogle skridt. Bevægede han sig i den rigtige retning? Da han faldt, rullede han rundt – mistede retningsansen. Vejr og mørke gjorde det svært at orientere sig. I dagtimerne var træet let nok at finde. Det burde ikke være langt væk. Han forsøgte at orientere sig. Bestemte sig til, hvis han gik lidt til venstre, måtte han være på rette vej.

Bevoksningen tiltog. Der var noget galt. Dette var ikke stien til Elefantræet. Stoppede op og kiggede rundt. Umuligt at se og sanse noget. Tog nogle skridt tilbage. Blev stoppet af en stor busk. Den havde vist ikke stået der et øjeblik tidligere. Stormens hærgen blev overdøvet af en brølen. Brølet fra en elefant? Et øjeblik sansede han også den velkendte elefantlugt. Han stod som fastfrosset. Noget koldt løb ned af ryggen på ham. Ikke til at afgøre om det var på den udvendige eller den indvendige side af ryggen. ”Mand dig op Boorigaan,” mumlede han. Umuligt at hører for andre end ham selv. ”Dette er fri fantasi.”

Boorigaan bevægede sig frem langs busken. Med et havde han fast grund under fødderne. Han åndede lettet op, dette var stien. Skulle han gå til højre eller venstre? Denne gang måtte det være højre. Igen hørtes brølet, denne gang tættere på. Meget tæt på. Et tordenskrald. Efterfulgt af et lysglimt. Foran ham – der kunne højest være tale om ti meter – stod en elefant. Om den var hvid eller grå, kunne ikke afgøres i lynets korte varighed. Men den var stor. Og den så ikke venlig ud.

Boorigaan havde fået nok. Han måtte væk. Elefantræets ånd var en alt for stor udfordring for ham. I en ruf vendte han sig om. Løb. Faldt. Op igen. Faldt endnu engang. Op. Løb. Tumblede om. Kravlede. Op. Løb. Mudder. Af sted.

Hvad Boorigaan så denne nat, er ikke helt til at afgøre. Måske det var en af egnens mange tamme elefanter, som på grund af stormen var blevet angst, og derfor var stukket af fra sin herre? Det kan også være, Boorigaan blot hallucinerede? Eller hvem ved, måske Boorigaan virkelig så den hvide elefant?

32

Hvornår Simon var faldet i søvn den foregående nat, var han ikke helt i stand til at afgøre. Men det havde været sent. Nogle ville måske endda have kaldt det tidligt – om morgenen. En

ting var i hvert fald sikkert, han havde ikke fået tilstrækkeligt med søvn. Her til morgen følte han sig kvæstet og tung i hovedet. Selv et brusebad havde ikke kunnet rette op på det.

I sengen sov M fortsat. Simon havde lovet at vække hende. Måske han burde undlade det? Så kunne hendes plan ikke føres ud i livet. Det kunne den sandsynligvis alligevel ikke. Udenfor hærgede stormen fortsat, som var den en sejlivet halsbetændelse. Ikke så alvorligt som om natten, men stadig for risikofuld til, at man kunne drage til havs – og da slet ikke på jetski. Og netop jetski indgik i M's plan.

De havde ikke meddelt Mogens Smith, hvordan udvekslingen ville finde sted, blot at han skulle være klar med pengene klokken tolv middag i dag. Planen var imidlertid, at de ville ringe til hans mobiltelefon og meddele ham, at han skulle leje en lille båd, som han skulle sejle til en bestemt destination ude på havet. Når først kunstsamlere var ude på vandet, ville de på jetski sejle hen til båden og foretage udvekslingen. I et vejr som det der var i dag, var en plan som denne imidlertid ikke gennemførlig. Jetski var hurtige, men kunne ikke magte alvorlig bølgegang.

Der lød en rumstening henne fra sengen. I det samme satte M sig op. Hendes ansigt lignede noget, der hørte hjemme i en surrealistisk tegnefilm. Morgenansigt. Alligevel var hun smuk. Dynen var gledet ned over kroppen på hende. Blottede hendes bryster. Tilsyneladende bemærkede hun det ikke selv. Det gjorde Simon. Glippede med øjnene som oplevede han et optisk bedrag.

”Hvad er klokken?” spurgte den netop vågnede kvinde.

”Lidt over halv elleve.”

”Hvorfor har du ikke vækket mig tidligere?”

”Jeg er ikke mere end selv lige stået op. Desuden kan vi ikke gennemføre din plan.”

”Hvorfor ikke?”

”Det stormer fortsat. Det vil være umuligt at benytte jetski i et vejr som dette. Ingen sejlads vil kunne gennemføres i dag. Selv ikke med store både.” Simon håbede ikke, der kunne høres nogen begejstring i hans stemme.

”Så må vi gøre det på en anden måde. Jeg vil ikke opgive. Krybene skal ikke have lov til at slippe.”

”Er det klogt? Det er trods alt ikke de rene amatører, vi har med at gøre.”

”Forsøger du at slippe udenom?”

”Nej, nej. Det er ikke det. Jeg holder, hvad jeg har lovet, og jeg har lovet at hjælpe dig. Men når det kommer til typer, som dem vi er oppe imod, skal vi passe på. Der er trods alt tale om mordere.”

”Jeg ved ganske udmærket godt, hvilken slags kryb vi har med at gøre. Nu skal du heller ikke gøre dem farligere end de er, de er trods alt kun to lige som os. Stoler du ikke på mig?”

Simon valgte bevidst at overhøre spørgsmålet. ”Hvordan skal det så gøres?” spurgte han i stedet.

”Ikke så hurtig,” svarede M med et eftertænksomt udtryk i ansigtet. ”Jeg tænker bedre efter et brusebad og noget morgenmad.”

”Du ser noget klatøjet ud,” sagde Mogens Smith. ”Forhåbentlig har du ikke været på druk hele natten. Det er trods alt en vigtig opgave, vi har foran os.”

Boorigaan svarede med et grynt og et bistert ansigtsudtryk. ”Har ikke drukket noget som helst. Kun kaffe og vand.”

”Ring nu forbandede kælling.” Mogens Smith stirrede utålmodigt på mobiltelefonen, som lå på bordet foran ham.

I det samme lød dørklokken. Det var også på tide, tænkte den lille dansker. De skulle allerede have været her for over en halv time siden. Det var det sædvanlige med thaier, de mødte aldrig op på aftalte tidspunkt. Altid kom de for sent. Heldigvis betød det ikke noget denne gang, kællingen havde endnu ikke ringet.

Ved lyden af dørklokken havde Boorigaan forladt stuen. Et øjeblik senere kom han tilbage med tre barskt udseende thailandske mænd. De lignede den slags mænd, der ville blive genfødt som slanger eller andet kryb i deres næste liv. En enkelt af dem skilte sig imidlertid ud fra de andre, han havde kort affarvet hår og var iført et velsiddende jakkesæt. Øjnene i ansigtet på ham var iskolde som bladet på an nysleben daggert. Det var Narok, han var næstkommanderende i den lokale mafia. I dag var ikke første gang, danskeren gjorde forretninger med den velklædte repræsentant for den kriminelle organisation. Det var sket mange gange tidligere med rigt udbytte for begge parter.

Mogens Smith rejste sig op fra stolen. Tog hænderne op til brystet, holdt håndfladerne mod hinanden lige under hagen og foretog et lille nik. Lederen af de thailandske mænd gjorde det samme. Dette kaldes *wai*, det var den thailandske måde at hilse på. Begge havde desuden et påklistret smil omkring munden.

Inden nogen nåede at sige noget, kimede telefonen på bordet.

M havde ønsket at være alene, imens hun foretog opringningen. Derfor var hun gået ind i sit eget hotelværelse. Det var efterhånden ved at være tyve minutter siden. Simon var ved at blive utålmodig, en telefonopringning som denne kunne da ikke tage så lang tid. Det var jo kun en kort besked. Han gav hende yderligere et par minutter, derefter rejste han sig op, forlod sit værelse, og bankede på døren til naborummet.

Intet skete. Simon lyttede, der var intet at høre fra den anden side af døren. Han hævede igen næven og slog den mod imod døren. Denne gang lidt hårdere. Fortsat ingen aktivitet. Kunne der være sket noget? Han tog i dørhåndtaget. På forhånd havde han forventet, der ville være låst. Det var der ikke. Døren gik op. Han tog nogle skridt ind i rummet. Der fik han øje på M. Hun lå på sengen.

Hvad var der sket? Var M blevet overfaldet? Var hun død? Bevidstløs? Hendes ansigt var ganske fredfyldt, og brystkassen bevægede sig op og ned. Vejrtrækningen var helt rolig. Hun sov. Havde nogen bedøvet hende? I så tilfælde hvem? Der var ingen andre tilstede i værelset – heller ikke ude på badeværelset. Døren ind til Simons værelse havde hele tiden stået på klem. Hvis nogen var gået forbi, ville han have set eller hørt dem. Det ville sige, M blot var faldet i søvn. Af sig selv.

Det var utroligt! Hvordan kunne nogen sove på et tidspunkt som dette? De stod foran en farlig opgave, og M var bare faldet i søvn. Selv havde han en gnavende fornemmelse i mave. Der var noget med thaier og søvn, det vidste han allerede før han var taget her til. Flere steder havde han læst, at thaier kunne sove når som helst og hvor som helst. Den dag sove-maraton blev en olympisk disciplin, ville Thailand være sikker på at vinde guld. Og det havde han ved selvsyn fået bekræftet under opholdet her i landet, lokalbefolkningen kunne ligge og sove de mest mærkelige steder – på gader og i stræder. Dette lands mennesker måtte være det mest sovende folkefærd i verden. Spurgte man en tilfældig flok thaier om deres hobbys, kunne man regne med, at mange af dem ville svare: *sove*. For dem var dette helt naturligt og ikke spor odiøst.

Simon gik hen og ruskede i det sovende pigebarn. Straks fortrød han. Hvorfor vækkede han hende? Dette var hendes krig – ikke hans. Han skulle bare have ladet hende sove. Fravigelsen fra den oprindelige plan betød, at de med overvejende sandsynlighed var på vej til med åbne øjne at vandre ret ind i krokodillens gab.

33

Bangkok var helt klart Thailands største by, ingen andre steder var bare i nærheden af at gøre den rangen stridig. Det officielle indbyggertal var på knap syv millioner mennesker, det reelle

tal var sandsynligvis omkring dobbelt så stort. Hvilken by der var landets næststørste, var der til gengæld en del uenighed om. Førhen blev Chiang Mai i nord betragtet som landets næststørste stad. I årenes løb ændrede det sig imidlertid, som tiden den gik, var der adskillige byer, som overhalede Chiang Mai i indbyggertal. Det gjaldt blandt andet den nordøstligt beliggende by Khorat, hvor indbyggertallet for længst havde rundet to hundrede tusinde. Alligevel var der mange, som mente, den ikke kunne komme ind på en andenplads, når det drejede sig om thailandske byers indbyggertal. En enkelt by var vokset endnu mere.

I begyndelse af 1960'erne havde Pattaya blot været en lille ubetydelig fiskerflække. Det ændrede Vietnamkrigen på. Amerikanske soldater på orlov i Thailand fandt ud af, det var et godt sted at rekreere. Efter afslutningen af den sydøstasiatiske krig blev de amerikanske basser i første omgang afløst af tyske turister og siden hen også besøgende fra den øvrige verden – inklusiv de arabiske lande og det tidligere Sovjetunionen.

Hvor der var turister, var der også penge og tjene. Thaiere strømmede til Pattaya for at søge lykken. Eller i det mindst en materielt set bedre tilværelse. Det officielle indbyggertal rundede hundrede tusinde – ikke nok til at placere Pattaya i top fem over Thailands største byer. Alligevel var der mange, som betragtede denne turistmetropol som landets næststørste stad. For byens reelle indbyggertal var et helt andet end det officielle. Sandsynligvis var det mindst tre gange så stort. Mange indbyggere boede der kun periodevis og havde derfor officiel adresse et helt andet sted i landet.

Pattayas hurtige voksværk havde sat ubehagelige spor i byens infrastruktur. Gaderne var for smalle og trange til antallet af køretøjer. Trafikknuder hørte til reglen og ikke undtagelsen. Som fodgænger var det en farefuld færd at krydse de befærdede veje. At der mange steder manglede fortove, gjorde det ikke bedre. Og også byens øvrige struktur og indretning led under den voldsomme ekspansion. Lige meget hvor man færdedes, var der overfyldt med mennesker. Rekreative områder var en mangelvare. Selv noget så ordinært som en park var det umuligt at opdrive. Til gengæld sås hoteller og forlystelsesetablissementer over alt. Her havde den rendyrkede kapitalisme gået sin sejrsgang.

Dette var ikke ens betydende med, at der ikke fandtes grønne områder og åbne pladser rundt omkring i Pattaya. Det gjorde der. Befolkningen havde blot ikke adgang der til. Som oftest var de gemt væk bag murer eller plankeværk. Af og til var der tale om byggepladser. Det gjaldt i al fald denne. Eller ret og sagt, dette sted havde været en byggeplads. På området befandt sig et halvt opført hotel. Konsortiet, som stod for opførelsen, var imidlertid løbet tør for penge. Det var nu et par måneder siden. I den mellemværende tid havde området været mennesketomt. Sådan var det imidlertid ikke i dag. Selvom stedet var fyldt med vand og mudderpøler, havde enkelte personer forceret det omkringværende plankeværk og befandt sig nu på området.

Regnen var ophørt, men det stormede fortsat. I radio og tv havde de lokale myndighed opfordret folk og fæ til at blive indendørs. Opfordringen var tilsyneladende blevet overhørt af Simon og M. Det var nemlig dem, der på denne uhumske dag befandt sig indenfor dette uindbydende områdes indhegning.

Simon sjokkede i mudder til knæene. I hvert fald halvvejs. Næsten. Vinden føg om ørerne på ham, rykkede i håret. Godt han ikke benyttede paryk, den var fløjet væk. Et vejr som dette burde man ikke færdes udendørs i.

Foran Simon gik M. På ryggen have hun en lille rygsæk, og under armen havde hun en stor flad genstand, som var pakket ind i plastic. Selvom vinden af og til fik hende til at slingre eller stoppe op, generede vejret tilsyneladende ikke hende. Der var et eller andet ved hendes kropsholdning, hendes kropssprog. Hun var som et menneske, der havde sat sig et mål, og det mål fraveg hun ikke fra – uanset vind og vejr.

Simon havde det ganske anderledes. Det skumle og modbydelige vejr fik ham til at føle sig uhyggelig til mode. På en eller anden måde havde han en følelse af, at nogen eller noget iagttog dem fra et eller andet sted der ude i stormen. Han havde det, som var de alligevel taget til havs og nu sejlede i farlig nærhed af en malstrøm. Passede de ikke på, var risikoen for at blive suget ned i dybet uhyggelig stor.

En kastevind ramte Simon. Fik ham til at vakle. Ud af balance. Et øjeblik forsøgte han at få ligevægten tilbage. Få kroppens tyngdepunkt vendt den rette vej. Troede det ville lykkes. Det glatte underlag ville det imidlertid anderledes. Fødderne forsvandt under ham. I næste nu lå han og rodede rundt i en mudderfyldt vandpyt. Knæet han dagen før havde hamret ned i rulletrappens trin smertede. Et skrig undslap hans mund. Alligevel vandrede M blot videre. Som om intet var hent. Måske hun slet ikke havde bemærket det? Vinden kunne have overdøvet skriget.

Famlende kom Simon på benene igen. Fulgte efter M.

De nåede hen til det halvopførte hotel. Her var vejret ikke så voldsomt, en mur gav læ. Og efter et par skridt op af en betontrappe havde Simon også fast grund under fødderne. Han var imidlertid fortsat drivvåd, mudder klæbede til hans krop. Den ufrivillige svømmetur i vandpytten havde sat sine spor.

”Vi skal derop.” M pegede på et hul i loftet.

”Hvordan? Umuligt. Det kan jeg ikke.”

Den unge dame sagde ikke noget. Hun kiggede blot på Simon med en overbærende mine og rakte ham pakken med plasticemballage. Derefter gik hun gennem en åbning i muren.

Sandsynligvis skulle åbningen have været en portal til et nabolokale – muligvis en spisesal. Simon så sig omkring, omgivelserne mindede mest af alt om en karikatur af en hotelloobby. Mere nåede han ikke at tænke, for M var allerede tilbage med en stige, som hun satte op til hullet i loftet.

”Er det sikkert?”

”Hold på stigen imens jeg klatrer op af den,” svarede M. Hendes øjne lyste mat, som røde ædelsten.

Simon gjorde som der blev sagt, og et øjeblik senere forsvandt M gennem hullet i loftet. Men hvem skulle nu holde på stigen, imens han klatrede op af den. Protester ville sandsynligvis blot finde døve ører. Efter lidt tøven fulgte han derfor efter kvinden. Stigen svajede lidt, men blev stående. Den flade pakke med maleriet gjorde det ikke lettere at kravle op af lejderen. Med hjertet i halsen nåede han endelig gennem hullet og kunne træde ud på første etages gulv.

”Træk stigen op.” M havde ryggen til og var allerede på vej hen af en lang korridor.

Igen gjorde Simon, som der blev sagt. Da han bagefter kiggede hen af korridoren, var M ikke længere i syne. Alligevel fulgte han efter. I murerne på begge sider af gangen var der adskillige åbninger. Hvis hotellet nogensinde blev færdigopført, skulle her være døre ind til værelser. Korridoren gjorde et knæk. Omkring hjørnet var M fortsat ikke at se nogen steder. Tøvende fortsatte Simon alligevel hen af korridoren.

”Hvor skal du hen?” lød det fra den åbning, Simon netop var gået forbi. Selvom stormen var tæt på at overdøve lyden, kunne han høre, det var M’s stemme.

Simon gik tilbage til åbningen, lyden var kommet fra. I noget der skulle have været et værelse, som var en anelse større end Simons hotelværelse, stod M. Hun havde taget rygsækken af og var ved at tage et par tov op af den. Fronten havde hun vendt mod en åbning, der var beregnet til vindue. Heldigvis kom vinden fra den modsatte side. Alligevel undgik de ikke helt, der kom kastevinde ind af åbningen. Det tog M ingen notits af, i stedet tog hun sin mobiltelefon frem.

M virkede vældig selvsikker, som en fodboldspiller der netop havde scoret hattrick i en VM finale. Det var imidlertid et rent bedrag, indvendigt følte hun sig urolig som en prinsesse alene på en tømmerflåde i et stormfyldt ocean. Som så ofte før bar hun en maske. Det havde hun lært gennem sit arbejde i Pattayas natteliv. Ganske som de fleste andre af byens piger hadede hun jobbet i gogobarerne. Kunderne foretrak imidlertid glade, udadvendte piger frem for skræmte, formørkede tøser. Og ville man tjene penge, var det med at leve op til kundernes ønsker. God skuespillerkunst var ofte vigtigere end et godt udseende.

At M's selvsikkerhed var skuespil, forhindrede ikke hendes målrettethed i at være ægte. Mere end noget andet ønskede hun at komme de mennesker til livs, der havde frataget hende lykken. De skulle bøde for deres gerninger. Hun vidste ikke, hvad de havde gjort ved Eddie, men hun vidste, det havde kostet ham livet. Kostet hende Livet.

Hævn. Tanken om hævn var det, der holdt M i gang. Hun vidste godt, at hævn ikke ville bringe Eddie tilbage, men til gengæld kunne det måske give hende selv fred i sjælden. Først den dag Boorigaan og Mogens Smith befandt sig i helvede, ville hun være i stand til at komme til live igen. Koste hvad det ville. Intet offer var for stort. Helvede var stedet, uhyrerne hørte hjemme.

M var dog ikke i stand til at komme sine fjender til livs alene, hun havde brug for hjælp. Blandt sine thailandske venner var der ingen hjælp at hente. De vidste alt for godt, hvem Boorigaan og i særdeleshed hvem Mogens Smith var. Alle vidste, hvilken slags forretninger den lille lort beskæftigede sig med. Det var også en velkendt sag, at han havde forbindelser til den lokale mafia. Og da ingen af M's thailandske venner turde risikere sit liv eller sin førlighed ved at rage uklar med forbryderorganisationen, var der ingen mulighed for at modtage hjælp fra den side.

Derfor havde Simons opdukken været kærkommen. Han havde været som sendt af de højere magter. Det var den chance, M havde ventet på. Selvfølgelig vidste hun godt, at hun udnyttede ham. Hun udsatte ham for en stor fare. Hvis han omkom, eller blev udsat for det der var værre, var det hendes skyld. Hvad hun gjorde var forkert, det vidste hun ganske udmærket godt. Men M havde for længst gjort op med sig selv, at hun var villig til at gøre Simon til offer på hævnens alter. Hun var som kviksand, hvis nogen elskede hende, trak hun dem med ned i afgrunden. Hvis det var prisen, var hun ikke bleg for at betale den.

Sådan var situationen, da M foretog den afgørende opringning på mobiltelefonen.

34

Mogens Smith stoppede med et triumferende grin på læberne sin mobiltelefon i lommen. ”Boorigaan havde ret, de er inde på byggepladsen.”

Narok nikkede, men sagde ingenting. Som sædvanligt var det ikke til at gennemskue, hvad der foregik bag hans – egentligt ganske kønne – isansigt. Bagge sad de bag de tunede ruder på forsæderne i Mogens Smiths Mercedes. For en gang skyld befandt danskeren sig bag rattet, Boorigaan var ikke til stede. Til gengæld sad der to thailandsk mænd på bagsædet, sandsynligvis Naroks bodyguard.

”Om fem minutter skal jeg befinde mig i den soi, der går langs det halvopførte hotel,” fortsatte Mogens Smith. ”Sandsynligvis befinder de sig i et at hotelværelserne på anden eller tredje sal og vil kaste et tov eller lignende ned med hvilket, tasken med penge kan trækkes op, samtidigt med at de hejser maleriet ned. Boorigaan befinder sig allerede et eller andet sted inde på byggepladsen, han vil prøve at finde ud af, hvor de helt konkret befinder sig. Du kan godt ringe til din kontakt i politiet og bede ham sende sine folk af sted.”

Bilmotoren startede, og køretøjet satte sig i bevægelse. Samtidigt foretog Narok en kort telefonopringning. Hvad der helt konkret blev sagt i ordvekslingen, fattede Mogens Smith ikke en brik af. Selvom han efterhånden havde opholdt sig i landet i over et årti, var det ikke mange thailandske ord, han forstod. Desuden foregik telefonsamtalen sandsynligvis på en eller andet dialekt, som kun en brøkdel af den thailandske befolkning alligevel var i stand til at fatte mening i. Fra Boorigaan vidste den lille dansker, at den lyshårede thailænder ofte arbejdede på den måde.

Et øjeblik senere stoppede den grå Mercedes op i en smal soi. På højre side sås et plankeværk og facaden af et halvfærdigt byggeri. Der var ingen andre mennesker at se nogen steder. I et vejr som dette holdt folk sig indendørs. Mogens Smith kiggede på sit armbåndsur. De fem minutter var gået. Alligevel ventede han yderligere et par minutter, han ville være sikker på, politiet var nået frem. Derefter åbnede han bildøren, steg ud og gik over mod den halvopførte bygning. Vinden ruskede i ham, det ænsede han slet ikke.

Med sig havde Mogens Smith en taske. Den indeholdt penge, men ikke kun penge, også et hvidt pulver der ville gøre livet særdeles ubehageligt for besidderen, hvis politiet opsnappede ham eller hende med det.

At de havde trukket stigen op efter sig, havde besværliggjort situationen en smule for Boorigaan. Tilsyneladende var der ikke efterladt yderligere stiger på byggepladsen, han havde i al fald ikke været i stand til at finde nogen. Der fandtes endnu heller ingen trapper, som gik op til anden sal. Derfor var en del tid gået med at finde redskaber, der kunne hjælpe ham op på etagen ovenover. Han havde lagt en række fliser oven på hinanden. Oven på dem havde han placeret en skråbjælke. Ikke mange ville være i stand til at klatre op af den, men heldigvis var han ganske atletisk, og efter noget tid var det lykkedes ham at komme op på næste etage.

Foran Boorigaan var en lang korridor. Umiddelbar var ingen mennesker i syne. Flere åbninger sås imidlertid i murerne på begge sider af korridoren. Det var ikke til at vide, om M og hendes hjælper befandt sig der. De kunne i al fald ikke befinde sig langt væk. Boorigaan stod stille og forsøgte at lytte. Kun stormens hvinen var hørlig. Langsomt gik han fremad. Hver gang han kom til en åbning, kiggede han ind. Da korridoren gav et knæk, var han fortsat ikke stødt på dem.

Kort tid efter knækket mente Boorigaan imidlertid, han kunne høre stemmer. Igen stod han stille og lyttede. Jo det var rigtig nok, i et af kamrene længere fremme befandt sig mennesker. De talte et sprog, han ikke forstod. Muligvis det samme eksotiske tungemål han mange gange havde hørt sin chef tale. Han listede sig yderligere fremad. Stemmerne blev tydeligere. De kom fra den næste åbning i muren. Der var ingen tvivl, det var en mand og en kvinde, og kvinden var hans søsters datter.

Nu vidste Boorigaan med sikkerhed, hvor de to befandt sig. Det var tid til at trække sig tilbage. Dog ikke for langt væk, hvis noget uforudset skete, ville han være klar til at træde til. Gjorde politiet ikke deres arbejde ordentligt, skulle han nok sørge for, at de to i kamret ikke slap væk. Her blev intet overladt til tilfældighederne.

”Det her går aldrig godt,” proklamerede Simon for fjerde gang i løbet af to minutter. ”Vi bør hellere se at komme væk, så længe vi stadig har chancen.”

Om det var på grund af stormens hvinen og rusken, var ikke til at sige, men M var tilsyneladende ikke i stand til at høre, hvad Simon sagde. Hun reagerede i al fald ikke på det. Fra vinduesåbningen stod hun og spejdede ned i den smalle soi, der gik langs byggeriet, de befandt sig i. Hendes krop havde en rank og koncentreret holdning, som en tiger der stod på spring.

”Nu kommer det lille svin,” sagde M. Stormen forhindrede ikke Simon i at høre, hvad tigerkvinden sagde. ”Han er alene. Hvor mon Boorigaan befinder sig?”

Simon skævede over mod døråbningen, de for kort tid siden var kommet ind af. Et øjeblik forestillede han sig en thailandsk mand med et grimt ar i ansigtet stå der. Heldigvis var det kun hans fantasi, der løb af med ham. Alligevel kunne han ikke lade være med at tænke på, hvor få flugtveje de havde.

”Tag den her,” fortsatte M henvendt til Simon, samtidigt med at hun rakte ham et af tovene, hun netop havde taget op af rygsækken. I den ene ende af det var en krog. ”Når Mogens Smith står her nedenfor, hejser du det ned, og når han har sat tasken fast på krogen, trækker du det op igen. Selv går jeg ind i naborummet og hejser maleriet ned der fra.”

Simon rystede på hovedet og fremstammede for femte gang: ”Det her går aldrig godt. Lad os se at komme væk her fra.” For døve ører, M havde allerede forladt det nøgne rum.

Simon så på tovet. Det var noget galt noget, han var i gang med. De var ved at foretage en pengeudveksling for et maleri. Det var en kriminel handling, så var det lige meget, hvordan man vendt og drejede sagen. At der samtidig var narkotika med i aktionen, gjorde det blot endnu værre. I det mindste havde M taget maleriet med sig, det var i billedrammen det farlige pulver befandt sig.

Fra åbningen i ydrevægen observerede Simon, at Mogens Smith befandt sig næsten nøjagtigt nedenfor. Mekanisk, som var det en robot, der gjorde det, smed Simon krogen ud over vindueskarmen. Med den anden hånd holdt han fast i tovet og lod det langsomt glide nedad. Måske han helt burde give slip? Det gjorde han imidlertid ikke. Han var en god robot, der gjorde, hvad han var programmeret til. I stedet stoppede han tovet's gliden, da krogen befandt sig cirka en meter over jorden.

Mogens Smith kiggede op. Et øjeblik forekom det Simon, at landsmanden havde et smil om munden. Det måtte være indbildning, hvorfor skulle han smile? Med den ene hånd greb Mogens Smith fat i tovet. Derefter tog han tasken, han havde haft i den anden hånd og satte på krogen. Næsten da! Et kraftigt vindstød gjorde nemlig, at han mistede balancen og i stedet tabte tasken ned på den våde asfalt. En højlydt banden undslap Mogens Smith's mund. Til trods for stormvejrets buldren og bragen kunne Simon tydeligt høre ukvemsordene, der hvor han stod. Nogle af det danske sprogs grimme glosser. Derfor bliver de naturligvis ikke gengivet i en pæn bog som denne.

Igen greb Mogens Smith fat i tovet, og igen skulle han lige til at sætte tasken fast i krogen. Handlingen blev imidlertid brat afbrudt. I det samme lød nogle voldsomme sirener. De måtte befinde sig meget tæt på. Mogens Smith blev tilsyneladende ganske forskrækket, han tabte i al fald endnu engang tasken med den dyrebare last ned på den våde asfalt. På hver side af ham befandt der sig nu en politibil. Ud af dem begge strømmede der politifolk.

Hvad der derefter skete, oplevede Simon aldrig. Synet af strømere havde fyldt ham med panisk angst. Uden så meget som blot at tænke en tanke var han flygtet ud af rummet, han havde befundet sig i. Derefter spænedes han ned af korridoren. Hvad der skete med rebet, han havde holdt i hænderne, anede han ikke, sandsynligvis havde han blot givet slip. Bagefter lå det i al fald i en vandpyt på asfalten under vinduesåbningen.

Derfor så Simon heller ikke med egen øjne, hvad der foregik nede i den smalle soi, der gik langs den halvfærdige bygning, han befandt sig i. Først stod Mogens Smith og skældte ud, samtidigt med at han pegede op mod vinduesåbningen, rebet et øjeblik tidligere var blevet smidt ud fra. Derefter greb to af politifolkene fat i hans arme og gav ham håndjern på. En tredje politimand løftede tasken op fra asfalten, åbnede den og kiggede ned i den. Manden med tasken nikkede, hvorefter Mogens Smith blev ført over mod den ene af politibilene.

Den lille dansker blev ved med at skælde ud. Nu lød hans stemme imidlertid mere panisk. Samtidigt var hans ansigt blevet helt hvidt, ganske som det pulver han i årenes løb havde solgt til ganske mange mennesker.

35

”Så kan vi godt køre,” sagde Narok. Stemmen var neutral – helt blottet for følelser.

Den ene af de to mænd som tidligere sad på bagsædet, befandt sig nu på førersædet af Mogens Smiths bil. Han drejede på tændingsnøglen, og et øjeblik senere rullede køretøjet ganske langsomt fremad. Idet de passerede de to politibiler gjorde den ene af politimændene honnør. Selvom ordenshåndhæveren ikke kunne se ind i bilen, vidste han ganske udmærket godt, hvem der sad ved siden af føreren af den grå Mercedes.

Narok vidste også ganske udmærket godt, det var et modbydeligt nummer, han havde lavet med sin tidligere samarbejdspartner. Men således var denne branche. Sådan noget burde Mogens Smith også kunne forstå. Dette var business, her drejede det sig om at holde forretningen i gang. Og skulle man holde forretningen i gang, var det nødvendigt at give politiet lidt mundgodt en gang imellem.

Denne gang havde Naroks forbindelser i politiet gjort opmærksom på, at de ikke var tilfreds med en eller anden tilfældig turist. Eller en ligegyldig barpige. Dagens offerkalv skulle være en stor fisk. Det skulle være en arrestation, der gav genlyd i medierne. En aktion der kunne glæde og gøre indtryk på de overordnede i og udenfor politiets rækker. Fangsten af en bagmand. Noget der gav indtryk af, at politiet virkelig gjorde en indsats for at komme den organiserede narkokriminalitet til livs. Fik de en sådan, lovede de at vende det blinde øje til Narok og hans organisations forretninger lang tid fremover.

Ved nærmere eftertanke var det måske heller ikke så galt at have udleveret Mogens Smith til politiet. Nu kunne Narok selv overtage danskerens forretninger. Desuden var der også blot tale om en farang. En farang kunne man gøre forretninger med – men som en rigtig thai var han ikke.

Samtidigt stormede Simon ned af korridoren, som havde han et erigerende heksehyl med harpunspidse modhager proppet op i røven. Her var der tale om angst, ren angst – uden tilsætningsstoffer. Elementernes rasen var lige så voldsomme indeni ham som udenfor. De indre stemmer blev ved med at gentage ord som politi, narkotika og fængsel. For sit indre blik så han blå blink og uhumske tugthuse. Straks efter han var drejet omkring hjørnet ved gangens knæk, stoppede han imidlertid brat op.

Det var ikke mange minutter siden, M havde undret som over, hvor Boorigaan mon befandt sig. Nu vidste Simon det. Den thailandske mand stod cirka fem meter længere nede af korridoren. Hans øjne var stift rettet mod Simon. I den ene hånd holdt han et boldtræ. Muligvis var han på vej et eller andet sted hen for at spille rundbold? Simon turde imidlertid

ikke satse sit helbred på at finde ud af, om det var tilfældet. I stedet vendte han om og løb tilbage i den retning, han et øjeblik tidligere kom fra.

Hastigt for Simon forbi rummet, han et øjeblik tidligere havde befundet sig i. Hvor M befandt sig, skænkede han ikke så meget som en tanke. Det drejede sig bare om at komme væk. Korridoren gav endnu et knæk. Kort derefter delte den sig i to. Simon valgte gangen til højre. Samtidigt skulede han bagud, Boorigaan var lige bag ham. Den thailandske mand havde vundet et par meter. Selvom frygten gav Simon vinger, kunne han godt mærke, han ikke var vant til at løbe. Han var allerede forpustet. Hvis han nogensinde kom hjem til Danmark igen, skulle han huske at begynde at dyrke motion.

Korridoren mandede ud i en trappeskakt. Desværre gik trappen kun den forkerte vej. Opad. Alligevel fortsatte Simon op af den. Han havde ingen valg, der var lige som ikke andre flugtveje. Hvad værre var, Boorigaan havde næsten indhentet ham. Thailænderen var lige bag Simon. Tredje etage blev nået. Simon fortsatte op af trappen. Mod fjerde. En fejltagelse. Det var for hård for Simon at løbe op af trappen. Forfølgeren havde så godt som indhentet ham. Idet Boorigaan skulle til at gribe fat i den danske flygtning, snublede han imidlertid over et trappetrin og faldt forover. Redning? Kun en stakket frist!

Simon nåede op på fjerde etage. Den var slet ikke færdigbygget. Der var hverken murer eller loft. Han befandt sig ude i det fri, ude i stormen. Ingen gemmesteder, kun et gråt betongulv at flygte hen over. Det nåede han ikke engang. Han mærkede et slag på benene. Boorigaan var endnu ikke kommet på op at stå efter sit fald, men havde med succes kastet boldtræet efter Simons ben. Danskeren vaklede, forsøgt at finde balancen igen. I stille vejr var det måske gået? Stormen var dog for kraftig, et vindstød kastede ham omkuld. Med angst i sindet bemærkede han, der var ikke langt hen til yderkanten af bygningen. Et fald fra denne højde kunne måske overleves? Men benbrud og deslige var sandsynligvis uundgåelige, hvis han røg ud over kanten.

Simon rullede rundt. Væk fra kanten. Derefter op på hug. For sent. Længere kom han ikke. Boorigaan var nået frem og kastede danskeren omkuld. Simon forsøgte at komme op endnu engang, men blev holdt nede. Derefter et jerngreb om halsen. Forsøgte at løsne Boorigaans greb, men thaien var for stærk. Meget stærkere end Simon. Grebet om halsen blev strammere. Boorigaans øjne lyste triumferende. Luft! Var ansigtets grimme ar, det sidste Simon ville få at se i sit alt for korte liv?

Med en kraftanstrengelse fik Simon løsnet den ene af angriberens hænder. Bare ganske lidt. Drejede hovedet. Frisk luft sivede ned i lungerne. For lidt. Igen mærkede Simon de krasse hænder omkring halsen. Der var ikke skyggen af en chance for, at han kom ud af det greb. De modbydelige øjne udtrykte fortsat selvsikker triumf. Derefter angst. Fra det ene øjeblik til det næste. Total forfærdelse. Et ukontrollabelt skrig undslap Boorigaans mund. Grebet om

Simons hals slækkedes. Øjnene i hovedet på den thailandske mand var stift rettet mod et punkt på Simons hals. Amuletten!

Simon gispede efter vejret. Et par sekunder mere og han havde stået ved Sankt Peters port. Det sortnede for hans øjne. Tågeslør. Måske det blot var indbildning? En hallucination? Inden han mistede bevidstheden, så han et stort dyr. En elefant. En hvid elefant.

Politiets uventede opdukken havde ikke for alvor forskrækket M. Faktisk havde den mere fyldt hende med nysgerrighed. Derfor havde hun oplevet, hvordan den ene af hendes to plageånder mod sin vilje var blevet kørt bort i en politibil. Det havde fyldt hendes krop med en lykkefølelse. Da to personer i næste nu hastigt farede forbi åbningen til det lokale, hun befandt sig i, gik de barske realiteter imidlertid op for hende. Hendes anden fjende var fortsat på fri fod. Og fortsat farlig.

M satte efter de to personer. De havde dog oparbejdet et lille forspring. Desuden var hun ikke i stand til at løbe lige så hurtigt som dem. Derfor vidste hun ikke, hvilken vej de havde valgt, der hvor korridoren delte sig i to. Stormens øredøvende larm gjorde, at der ikke var nogen chance for at høre, hvor de var. Først løb hun af gangen til venstre. Den endte imidlertid blindt. Derfor løb hun tilbage og kom et øjeblik senere til trappen, som hun spænedede op af. Ved næste etage tøvede hun, men valgte at fortsætte op af trappen.

Det første M så, idet hun kom ud i det fri på fjerde etage var sin onkel, der gik baglæns. Tilsyneladende ænsede han slet ikke, hvor han gik. Han havde et forfærdet udtryk i ansigtet, og mindede mest af alt om en, der kæmpede mod et usynligt væsen. Desuden skreg han et eller andet, der på grund af stormen ikke var helt let af forstå. Så vidt M kunne høre, var det et eller andet med 'en hvid elefant'. Sikker var hun dog ikke. En elefant var i al fald ikke at se nogen steder – hverken hvid eller grå.

Boorigaan blev ved med at gå baglæns. M nåede lige at tænke, tog han et skridt yderligere, ville han træde ud over kanten og falde ned. Derefter tog Boorigaan et skridt yderligere.

Et kraftigt vindstød var nær ved at kaste M omkuld. Hun turde ikke jukke hen til stedet, hvor onklen var forsvundet. Stormens voldsomhed kunne let tage hende med i afgrunden. Hun måtte vente med at finde ud af, hvad der var sket med hendes fjende nummer et. Til gengæld fik hun øje på Simon. Han lå ikke langt fra trappen. Et øjeblik frygtede hun, han var død. Idet hun bøjede sig ned over ham, undslap en hul hosten imidlertid hans mund. M åndede lettet op, så havde hun i det mindste ikke Simons liv på sin samvittighed.

Epilog

Der fandtes to luftfartsselskaber, som fløj den direkte rute mellem Bangkok og København – Thai Airways og SAS. Begge havde de afgang sent om aftenen. Afrejsen med det skandinaviske luftfartsselskab fandt sted knap en time tidligere end afgang med det thailandske. Alene det kunne været grund nok til at vælge SAS. Der var imidlertid endnu en årsag til at Simon gjorde det. I flyet fra SAS var kabinepersonalet danskere – i al fald skandinaver. De talte og forstod dansk. At være i et fly fra SAS ville halvvejs være som at sætte sine fødder på dansk grund. Lige hvad han havde brug for. Hvor længtes han efter at komme hjem til gode gamle Danmark.

Simon sad i en taxi og var på vej til lufthavnen. Hans ene hånd gled uvilkårligt op til halsen. Den var fortsat øm. Dog ikke så øm som dagen før. Siden havde halsen og resten af ham fået kærlig pleje. M havde hjertevarmt taget sig af ham. Et smil løb hen over Simons læber. Pigen med det kastanjerfarvede hår havde virkelig forstået at give ham pleje. Selv prinsen på den hvide enhjørning kunne ikke gøre sig håb om at modtage en mere opløftende behandling.

M havde også forsøgt at få Simon til at blive i Thailand et par dage yderligere. Der havde han imidlertid sat grænsen. Uanset hvad den thailandske pige gjorde og sagde, så havde Simon kun et stort ønske – at komme hjem til Danmark. Og det kunne kun gå for langsomt.

Selvfølgelig fandtes der fortsat adskillige løse ender i denne sag. Hvad var der egentligt sket med Eddie Nielsen? Sandsynligvis havde Mogens Smith og Boorigaan i fællesskab slået ham ihjel. Men ingen ud over de to vidste, hvordan det var sket. Og hvad var der sket med liget?

Spørgsmål var der nok af. Men Simon var sikker på, at uanset hvor lang tid han opholdt sig her i landet, ville han ikke komme nærmere en afklaring. For de to formodede gerningsmænd skulle nok holde kæft, de havde i forvejen nok at se til. Mogens Smith sad bag tremmer, hvor han ventede på sin rettergang. Og når Boorigaan engang blev udskrevet fra hospitalet, ville han sandsynligvis havne samme sted.

Taxien kørte forbi en lille flok mennesker, som alle var iført gule skjorter eller T-shirts. Boorigaan var nok ikke blandt dem, tænkte Simon med et smil på læberne. Smilet blev imidlertid straks forandret til en skræmt grimasse. Simon var kommet til at tænke på, at for nogle år siden havde en gulklædt pøbel besat og hærget Suvarnabhumi internationale lufthavn. Konsekvensen havde været, at al lufttrafik til og fra Thailand havde været blokeret i flere uger. Simon følte uro i maven. Tænk nu hvis gulklædte – eller rødklædte for den sags skyld – var på spil igen! Mere skulle der ikke til for at spolere hjemrejseplanerne.

Under resten af køreturen til lufthavnen var Simon plaget af en pulsende angstfølelse. Han sad og tænkte på alt det, der kunne forhindre hjemrejsen. Heldigvis var den foregående dags turbulente stormvejr helt ophørt. Til gengæld fandtes der andre naturfænomener, som kunne

gøre livet surt for ham. For nogle år siden havde askeskyen fra en islandsk vulkan lammet størstedelen af den europæiske lufttrafik. Det kunne ske igen. Eller tænk nu hvis, hvis ...

Da taxien satte Simon af i lufthavnen så alt imidlertid ud, som det skulle. Ingen tegn på panik over aflyste flyafgange i den store stil. Helt rolig var den danske mand dog ikke, en enkelt aflysning var nok til at spolere hans hjemrejse. Et øjeblik frygtede han, at han havde valgt det forkerte luftfartsselskab. I tidens løb havde han adskillige gange hørt om, at kabinpersonalet i SAS's fly strejkede. Forhåbentlig havde de ikke tænkt sig at genoptage den slags unoder i aften.

Det viste sig heldigvis, at Simons bekymringer var helt grundløse. Alt gik glat, og omkring midnat kunne han sætte sig i det flysæde, der skulle bringe ham hjem til Danmark. Et øjeblik senere var der en anden mand, som satte sig i sædet ved siden af ham.

”Nå, vi er også kommet til tidspunktet for din hjemrejse,” sagde manden i nabosædet. Stemmen lød bekendt.

Simon drejede hovedet. Ved siden af ham sad hans gamle gymnasiekammeret Jens Larsen. ”Ja, nu er det tid til at rejse hjem.”

”Hader det her tidspunkt,” fortsatte Jens. ”Intet er værre end at rejse hjem til triste og ligegyldige Danmark, når man har prøvet at leve livet her i Thailand. Ville ønske, jeg kunne blive lidt længere. Desværre, det er der ikke mulighed for. Ikke flere penge. Pligten kalder. I overmorgen sidder jeg og udføre et job, jeg hader mere end noget andet. Alt for lang tid, til jeg kan komme tilbage hertil igen.”

Simon nikkede og smilte, men sagde ingenting.

”Fik du oplevet, det du skulle opleve?” spurgte Jens.

”Det gjorde jeg vel,” svarede Simon. Hvad var det egentlig, han skulle have oplevet?

”Kom ikke og fortæl mig, at du slet ikke fornøjede dig med landets piger?”

Igen nøjedes Simon med at nikke og smile – uden at sige noget.

”Misforstå mig nu ikke. Jeg ved ganske udmærket godt, man ikke skal forelske sig i en thaikvinde. De er gode til morskab, men for dem er man kun en tegnebog. Det meste af min ferie har jeg tilbragt i selskab med den samme dame. Jeg har haft det sjovt, et par vidunderlige uger, men hånden på hjertet, hvis jeg var faldet død om, havde det ikke betydet noget for hende. Hun havde bare fundet en ny kunde. Sorg er et fremmedord for den slags kvinder.”

”Der syntes jeg du er lidt grov,” svarede Simon. ”Thailandske kvinder er lige så forskellige som danske kvinder. Nogle er vidunderlige, og nogle er knap så vidunderlige. Og de er, hvad man gør dem til. Behandler man en kvinde som en luder, opføre hun sig som en luder. Hvis man derimod ...”

”Skån mig for sådan en gang frelst pis,” brød Jens ind. ”Du ved intet om den slags kvinder. De er ens. Alle sammen.”